TINERI ŞI BĂTRÂNI

——Sandu MOIANU——

În România, categoriile cele mai năpăstuite economic şi mai apăsate social, lovite, batjocorite şi umilite se găsesc la capetele vârstei omeneşti; adică cel mai rău o duc tinerii şi bătrânii. Este numai firesc să ne întrebăm şi să căutăm să aflăm ce determină această egală distribuire a mizeriei materiale şi persecuţiei morale la cei doi poli ai existenţei biologice. Desigur, sunt destui cei care vin cu fel de fel de explicaţii *"cuminţi"* şi alte şchioape demonstraţii socio-economice. Dar, la o analiză cât de cât atentă şi obiectivă, aceste demonstraţii se prăvălesc. Căci în situaţia foarte tulbure din România sunt destui tineri care o duc bine şi, la fel, există o *"anumită"* categorie de bătrâni care huzuresc în bunurile luate prin rapt în vremea bolşevismului clasic. În aceste împrejurări, concluzia care se desprinde este că majoritatea tinerilor şi bătrânilor din România sunt ţinuţi în mizerie economică şi sunt marginalizaţi şi chinuiţi moral în mod deliberat. Este un proces pus la punct, purtat prin diferite organisme aflate într'o reală, monstruoasă, nefirească alăturare şi care proces, în esenţă, înseamnă pedepsire. Oare pentru ce *"vină"* sunt pedepsiţi tinerii şi bătrânii din România?

Să ne aducem aminte că în zilele de avânt şi creştinească nădejde ale revoltei naţionale anti-comuniste din Decembrie 1989, străzile României au fost stăpânite mai cu seamă de cei tineri. Copilandri inocenţi şi viteji care într'o clipă au reconstruit demnitatea naţională acoperindu-se în mod glorios cu vorbele: *"Există Dumnezeu!"* şi *"Vom muri şi vom fi liberi"*. Iar în jurul lor, sprijinind şi acoperind splendoarea vârstei la care toate sunt cu putinţă, au stat bătrânii, supravieţuitori ai infernului concentraţionist comunist, bătrâni care nu au făcut compromisuri şi au crezut fără şovoială în diferenţa dintre bine şi rău. În această unire de o clipă s'a putut vedea triumful unui Duh care lucrează şi care finalmente va fi biruitor. Un Duh care pentru o fracţiune de clipă ne-a arătat că, măcar din când în când, şi la Români, *"biruit-au gândul"*.

Copilandrii din Decembrie 1989 sunt tinerii care azi se zbat în mizerie economică, cei care au fost zdrobiţi în bătăi de *"minerii"* lui Ion Iliescu şi pe care *"elita"* intelectuală îi consideră capete fierbinţi şi *"nepregătiţi"* pentru viaţa politică. (Adică faptul că refuză să facă jalnice şi în fond fără folos compromisuri morale ar fi după aceşti *"elitişti"* de mahala un impediment şi nu o calitate.)

În egală măsură sunt persecutaţi şi marginalizaţi bătrânii care s'au opus tot timpul bolşevismului, cu gândul, cu vorba, cu exemplul.

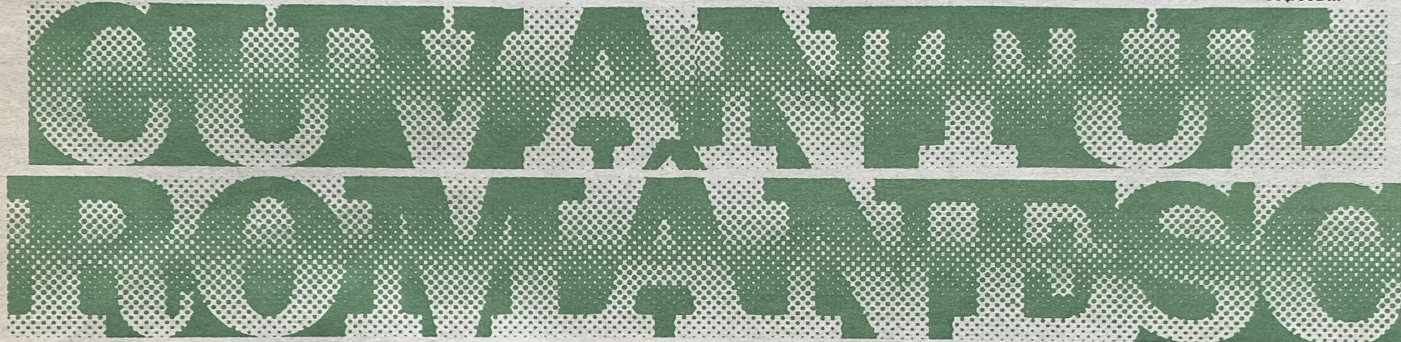
Ar fi cu totul naiv şi simplist dacă am crede că răul ce îl suferă azi tinerii şi bătrânii României s'ar datora exclusiv administraţiei vremelnice. Alături de ei şi la fel de vinovaţi sunt cei ce mult prea repede au căzut în politicianism steril şi *"elitiştii"* de mahala, proveniţi din *"nomenclatura"* intelectuală creată sub bolşevism şi sub semnul unei superbii fără rost.

Pedepsirea, persecutarea sălbatică a tinerilor şi bătrânilor din România are un scop. Trebue oferit un exemplu că în România nu vor fi tolerate nici idealismul generos, nici alăturarea la valorile tradiţionale, naţionale şi creştine ale Neamului, şi nici curăţenia sufletească. Adevăraţii profesionişti ai răului ştiu bine că rostul lor este să ucidă intimitatea şi să obţină, prin cumpărare sau crimă, alăturarea, complicitatea în acte şi procese josnice. Din felul în care sunt trataţi tinerii şi bătrânii din România, trebue să înţelegem câteva lucruri.

Continuare în pag. 4

ISSN
0705-8365

Preţul unui abonament anual
30$/50DM

THE ROMANIAN VOICE
THE LARGEST ROMANIAN NEWSPAPER IN THE FREE WORLD

ANUL 21 Nr. 231 - OCTOMBRIE 1995

PUBLICAŢIE LUNARĂ

EDITOR: GEORGE BĂLAŞU

CIRCULATIE IN AFARA CANADEI: AFRICA, ARGENTINA, ANGLIA, AUSTRALIA, BRAZILIA, BELGIA, CHILE, DANEMARCA, ELVETIA, GERMANIA, GRECIA, FRANTA, ISRAEL, ITALIA, IUGOSLAVIA, OLANDA, ROMANIA, SPANIA, S.U.A., SUEDIA, TURCIA, UNGARIA, NOUA ZEELANDA

SINDROMUL CRIPTO-COMUNIST

Eugen BÂRSAN

Reprezentanţii puterii cripto-comuniste au fost calificaţi de deputatul liberal Raymond Luca, ca *"o adunătură de tâmpiţi, escroci, corupţi, borfaşi"* . Şi pe cât e de dur limbajul D-lui deputat, pe atât e de dură şi realitatea exprimată de el. Căci, din păcate, într'un regim de cadru vechi p.c.r. nimic nu poate fi onest. Democraţia *"originală"*, născută, condusă şi controlată de oameni de cadre comuniste, nu are nimic cu luciditatea şi onestitatea.

Prin Revoluţia din Decembrie '89 s'a sperat într'o Românie mântuită de păcatele conducătorilor săi. Dar n'a fost să fie aşa. Căci cea mai mare escrocherie a secolului - comunismul -, continuă. Prin cripto-comuniştii care au transformat credinţa în comunism în o credinţă în putere. Iar credinţa în putere a devenit un exerciţiu pătimaş al *"escrocheriei"* şi *"corupţiei"*.

Cripto-comuniştii modelează o societate cu un mic procent de oameni foarte bogaţi (escrocii şi corupţii) şi un mare procent de oameni săraci, între care cu deosebire pensionarii. Şi amintind de această tagmă nenorocită, e cazul să vedem că în realitate există două feluri de pensionari. Unul - cei de rând care-şi duc zilele de azi pe mâine, cerşind pe la colţul străzii. Celălalt e cel din cartierul Primăverii, ori al foştilor în cepex sau boxa acuzaţiilor, care au pensii şi vile asigurătoare de răsfăţ în de toate. In timp ce cei cu pensii care nu valorează mai mult decât o pereche de pantofi, sunt condamnaţi unei sorţi de lipsuri şi umilinţe în care nu mai are loc nici măcar speranţa, căci nu mai e timp propice pentru ea. De aceea soarta pensionarilor e cel mai tragic capitol social.

Un alt aspect al sindromului cripto-comunist stă în faptul că după două victorii ale Preşedintelui Iliescu, tinerii români, bine pregătiţi, nu vor s'o aştepte şi pe a treia, ne mai fiind dispuşi să rămână în ţară. Pentrucă cirpto-comunismul a distrus identitatea naţională românească pe care a înlocuit-o cu identitatea comunistă. In sensul că dacă eşti comunist eşti cineva, iar dacă nu eşti comunist eşti nimeni. O situaţie care împinge tineretul să se ducă undeva, pentru a fi recunoscut că e cineva. În alte cuvinte, dezgustul îl alungă din ţară.

După cinci ani, nu putem decât să admitem că răul este mult mai rău decât ne-am fi putut aştepta. Adică nu ne-am fi putut închipui în Decembrie '89 că se vor găsi Români care să mai urmeze dictatura ceauşistă.

Continuare în pag.3

ILAŞCU ŞI DIPLOMAŢIA

——Cecilia MIHĂILESCU——

Undeva, într'o închisoare rusească, zace conştiinţa românească. Iar noi ne vedem de treburile noastre. Pentru noi, cei de rând, pe primul plan e supravieţuirea. Ne plângem tot timpul că o ducem rău, dar nu ne gândim aici o clipă cum o duce Ilaşcu. Românul răstignit care nu se plânge. Probabil că pentru *"clasa politică"* din România şi de aiurea, acest om este foarte incomod. Jenează. Fiindcă ridiculizează toată diplomaţia din lume cu exemplul lui de suferinţă demnă, pentru un popor care, la rândul lui, se face că l-a uitat, încercând în acest fel nătâng, să-şi acopere ruşinea că, nici până în ziua de azi, nu l-a eliberat. Şi toată diplomaţia din lume n'a fost în stare să o facă. Fiindcă nici nu i-a interesat pe domnii politicieni şi diplomaţi. Au preferat să-şi păstreze bunele relaţii cu Rusia, decât să acţioneze.

Cazul Tiraspol e o ruşine nu doar pentru noi, ci pentru omenire. Toate democraţiile din lume ar fi trebuit să se solidarizeze si să-l elibereze pe Ilie Ilaşcu. Democraţii din Occident sunt însă într'atât de preocupaţi de problema minorităţilor, încât nu văd - sau se fac că nu văd - unde poate duce această politică de discriminare pozitivă, atunci când o minoritate etnică devine, în numele drepturilor ei comunitare, agresoare. Democraţiile n'au protestat, decât cel mult cu o jumătate de gură - ridicol de ineficient - în momentul în care două minorităţi, rusofonă şi găgăuză în războaie interetnice sângeroase duse împotriva majorităţii româneşti din Moldova de Est - sau Republica Moldova - s'au constituit, împotriva dreptului internaţional, în *"republici"* separatiste. Având, în plus, ca însemne statale, simboluri criminale la adresa umanităţii, secera şi ciocanul. Ne întrebăm, retoric, fireşte, dacă Occidentul ar mai fi tolerat acest fenomen secesionist, în cazul în care, în loc de seceră şi ciocan rusofonii şi găgăuzii ar fi arborat zvastica.

Este, însă, adevărat că prima reacţie fermă ar fi trebuit să vină dela Bucureşti şi Chişinău. Nu putem cere Occidentului să acţioneze în vederea unor obiective pe care noi ne ferim să le formulăm. Iar Snegur şi guvernanţii dela Chişinău nu încetează să facă atâtea concesii câte le cere Moscova pentru a se menţine la putere. Încă de acum doi ani, prin integrarea în structura, zice-se, economică a C.S.I., Snegur a semnat un acord prin care garanta autonomia republicilor separatiste. Şi, în acest fel, l-a cedat pe Ilaşcu - adversar incomod pentru trădătorii de ţară - *"autorităţilor"* autoconstituite la Tiraspol. Prşedintelele dela Chişinău i-a amnistiat, de curând, pe criminalii secesionişti, fără ca măcar să ceară, în schimb eliberarea grupului Ilaşcu, cel care a luptat în legitimă apărare. În ceea ce-i priveşte, Preşedintele Iliescu şi guvernanţii dela Bucureşti, păstrează *"bunele relaţii"* cu Chişinăul şi *"nu se amestecă în problemele interne ale Republicii Moldova"*, numită *"celălalt stat românesc"*. Şi nu cutează să strice relaţiile de *"vecinătate apropiată"* cu Rusia, pentru un oarecare Ilaşcu, Românul căruia nici unul dintre noi n'ar avea dreptul nici să-i spele picioarele.

Ilaşcu orbeşte în închisoare, dar noi suntem cei orbi. Dacă ar fi vrut, sau ar fi fost în stare, diplomaţii din România n'ar fi trebuit să rateze nici o ocazie de a semnala comunităţii internaţionale faptul scandalos : ***ILIE ILAŞCU ESTE SINGURUL PARLAMENTAR DIN LUME ÎN ÎNCHISOARE!*** Un parlamentar deţinut politic! Dar *"diplomaţii"* noştri nu ştiu decât să facă propagandă în lume regimului dela Bucureşti.

Continuare în pag.3

CITIŢI ÎN ACEST NUMĂR

articole semnate de următorii colaboratori din România:

EDITORIAL

PUNCTE DE REPER IDEOLOGICE

-partea întâia-

Toate dictaturile comuniste de după fosta Cortină de Fier au funcţionat pe temeiul principiilor ideologiei marxiste, unele din ele mai radicale decât altele, în ataşamentul lor faţă de doctrina marxistă. Ideologia marxistă fiind dominantă în societăţile din ţările guvernate de dictatorii comunişti, au schimbat vechile structuri ale acestor societăţi, cele vechi, dinaintea instaurării comuniste.

În interiorul acestor societăţi, nu a mai fost posibilă existenţa vreunei alte ideologii, decât cea marxistă. Toate formele de ideologie, care au existat până la instaurarea dictaturilor comuniste, de tip marxist, au dispărut, au fost lichidate prin decretele comitetelor centrale ale partidelor comuniste, care au instituit dictatura proletariatului, pentru dominarea mondială a lumii, instalând o singură ideologie, pe care o socoteau oficială şi definitiv valabilă: ideologia marxistă.

Odată cu dispariţia dictaturilor comuniste (în România în Decembrie 1989), ideologia marxistă s'a veştejit complet; şi-a pierdut vigoarea şi dinamismul. A rămas numai în halucinaţiile periculoase ale nomenclaturilor, care n'au ieşit de sub imperiul utopiilor.

Azi, problema urgentă, chiar dacă o privim şi numai sub aspectul teoretic, este aceea a succesiunii. Ce urmează după ideologia marxistă? Cu ce poate fi înlocuit marxismul, cu ce ideologie sau ideologii? Şi, ca o întrebare adiacentă, cum se nasc ideologiile atât de necesare în societăţile de după Cortina de Fier? Căci nu se poate concepe o viaţă socială şi o organizare statală, fără existenţa unei ideologii, adică a unui grup unitar, bine articulat şi organic de principii pe care să se bazeze ordinea socială, forma de guvernământ şi idealurile morale şi naţionale ale societăţii.

Un răspuns firesc apare dintr'o privire globală a societăţii despre care este vorba, căci societatea anterioară dictaturii comuniste a avut o structură, o ordine interioară pe temeiul unor tradiţii care i-au închegat viaţa socială, naţională şi istorică. In cazul acesta este normal să ne întrebăm, care au fost formele de viaţă în care au trăit aceste societăţi, care au fost legile fundamentale ale existenţei sale istorice şi naţionale, şi care au fost principiile morale, călăuzitoare? În România exista o expresie specifică, cu o semnificaţie deosebită, care includea toate aceste elemente: legea de viaţă a neamului. Această lege de viaţă neamul şi-a croit-o de-a lungul veacurilor de convieţuire laolaltă a celor ce au avut aceeaşi limbă, acelaşi trecut istoric, deci origină, aceleaşi datini, obiceiuri, credinţe şi idealuri, aceeaşi conştiinţă istorică, naţională şi acelaşi Dumnezeu.

Lucrul cel mai natural este, în contextul de azi, ca acei care îşi asumă răspunderea refacerii naţionale să se întoarcă la legea neamului, la izvoarele istorice şi la viziunea pe care şi-a făcut-o poporul român despre viaţă, despre convieţuire în societate şi despre misiunea lui în lume. Să se desprindă de ideologia marxistă care este în contradicţie cu percepţia pe care o avea poporul român despre lume şi viaţă, căci această ideologie nu a fost decât o transplantare de principii care nu aveau nimic de-a face cu trecutul românesc, era venită din alte lumi, străine de sufletul şi de tot ceea ce există pe pământul locuit de poporul român. Nu este nevoie să se apeleze la ideologii străine, nu este nevoie să se importe ideologii din alte părţi ale lumii, să se facă greşeala capitală, care s'a făut cu importul ideologiei marxiste. Tezaurul naţional cuprinde toate elementele constitutive ale unei ideologii naţionale, care se găseşte în deplină consonanţă cu alcătuirea sufletească a Românilor, cu sentimentele lor, cu experienţa lor de veacuri, cu propria lor conştiinţă naţională. Şi mai ales, cu ordinea logică a lumii şi cu rostul existenţei sale naţionale, unde se găsesc chiar şi conceptele cele mai fundamentale ale gândirii.

Legea de viaţă a poporului român a avut totdeauna un caracter de unificare a provinciilor româneşti, diferenţele care existau nu erau substanţiale; ele reprezentau culoarea locală, care înfrumuseţa totul, întregul naţional, nu creau nici un fel de dezordine.

În cursul veacurilor sale istorice, poporul român şi-a găsit rânduiala lui de trăire în societate: Românii între ei, şi Românii în relaţie cu alte popoare învecinate. În felul acesta şi-a găsit cea mai deplină înţelegere a noţiunii de neam, de diferenţiere naţională şi şi-a înţeles mai bine rostul său istoric în lumea aceasta.

Deci, să ne întoarcem acasă, la ordinea gândită şi întocmită de mintea şi sufletul românesc. Aici se va găsi adevărata ideologie care să satisfacă nevoile româneşti, ale întregii societăţi de azi.

George BĂLAŞU

LINGĂI - DISIDENŢI - COMUNIŞTI REFORMAŢI

—— Radu DUNĂREANU ——

Discutam odată despre capitularea în faţa terorii comuniste a unor intelectuali de valoare, o adevărată prăbuşire a idolilor. Căutând explicaţia, cineva ar putea răspunde cu teoria bergsoniană a fricii. În faţa armelor, puţini au rezistat demni. După mulţi ani nu cred că asta ar fi cea mai completă explicaţie. Ca dovadă este faptul că unii s'au păstrat decenţi în limitele demnităţii umane, cum au făcut Blaga, Bacovia, Botta (atât poetul cât şi actorul) şi lista s'ar putea continua. La unii capitularea a început încă înainte de invazie, ceea ce e şi mai tragic, iar în plus unii au acceptat să instruiască noua generaţie de intelectuali, de aşa manieră încât să fie gata cu creierele spălate, aptă pentru *"realismul socialist"*.

În frunte s'a situat o anumită *"minoritate naţională asuprită"* înainte de război de către *"fascism"*. Nu mai citez nume ca să nu fiu catalogat anti-nu-ştiu-cum sau fascist. Când corabia socialistă a început să se scufunde, ca şi şobolanii au început să plece să se autoproclame disidenţi peste hotare. Din străinătate au continuat să scrie, dar nu contra comunismului cum ar fi firesc, ci de data aceasta contra Românilor, ca fiind un popor de fascişti care a produs masacre şi pogromuri. Vrând să arate că - dragă Doamne - sunt democraţi, unii condeieri din libertate, născuţi în România, au căzut în capcana aceasta a *"antifascismului"* şi au comis literatură sau publicistică în care spiritul poporului nostru era prezentat total deformat.

Aş vrea să-mi imaginez, dar e greu, ce evoluţie ar fi avut acel faimos versificator de conspecte marxiste, N. Labiş şi dacă, trăind, rădăcinile lui de fiu de învăţători de ţară l-ar fi ajutat să se trezească şi să scrie în folosul poporului său oprimat. Din generaţia lui mai toţi au dispărut literar, singurul mai proeminent rămânând Andriţoiu, fiu de ţăran ardelean care şi-a vândut conştiinţa pentru arginţii fondului literar şi care a făcut imnuri de laudă celor ce au vândut ţara.

Sunt convins că şi el şi-a ticluit o biografie de disident, acum ieşit la pensie.

Însă cazul cel mai trist şi mai tipic rămâne Dan Deşliu.

De foarte tânăr, aproape imatur, a fost preluat de fiţuicile pecereului şi declarat supratalent. Actor de valoare submediocră, care nu a jucat niciodată, ratat încă din Institutul de Teatru pe care l-a absolvit din grija paternă a partidului, a fost o continuă fabrică de versificaţii la comanda socială a pecereului.

Ani de zile maculatura lui a otrăvit minţile a generaţii de tineri. Rămân de pomină şi în antologia patologiei minciunii, două clasice exemple de stupizenie: poemele *"eroice"* numite *"Lazăr dela Rusca"* şi *"Minerii din Maramureş"*.

În primul se laudă eroismul unui lăutar de ţară care, zice Deşliu, ar fi fost ucis, în torturi de către bandiţii contrarevoluţionari (partizani fascişti) din munţii Ruscăi. Culmea ridicolului este că mai târziu s'a dovedit că *"eroul"* a murit pentrucă a căzut beat în prăpastie şi mai mult chiar, i-a cam ajutat pe partizanii *"fascişti"* cu informaţii despre mişcările trupelor de Securitate din zonă.

"Minerii" întrece în inepţie chiar şi *"opera"* lui Eugen Frunză, *"neamţ"* cu nume ajustat, devenit ulterior *"disident"* prin Canaan. În acest poem Deşliu, *"cântă"* eroismul unor mineri care urcă pe vârful (!!!) unui munte un... compresor (în loc să-l demonteze în bucăţi) şi unde un miner îşi sacrifică un picior ca să împiedice compresorul să alunece la vale!!!

Ulterior, după îngroparea lui în ridicol chiar de către confraţii lui comunişti, s'a reprofilat pe televiziune unde şi acolo a continuat să lingă mâna ocupantului comunist.

Sunt curios dacă Românul Dan Deşliu şi-a amintit măcar odată, printre aburii de alcool în care a trăit, de tragedia colectivizării care a generat pe mulţi din fugarii din munţi bajocoriţi de el în *Lazăr dela Rusca*, sau de adevăratele tragedii ale minerilor ?

Însă în cercuri *"intime"* care ştim cu toţii că erau impregnate de băieţii veseli dela Securitate, în plină campanie ceauşistă de distrugere a intelectualilor, Deşliu se lăuda că are versuri neconformiste pe care noi cititorii nu le-am văzut niciodată.

Ce fel de disident mascat o fi devenit un alt fiu al Ţării Moţilor, unul Tiberiu Utan care, în afară de banii partidului şi scaunele de şef cultural, nu a văzut nimic din tragedia neamului său?

În ce fel de ape neocomuniste s'o fi scăldând acum un alt condeier, e adevărt cu talent, Ion Lăncrănjan? El este unul din cei ce a încercat să explice fenomenul, nu crima colhozului şi apoi a spurcat cu balele lui literare până şi tragedia incomensurabilă a Piteştiului sau a celor ce au suferit în închisori pentru că nu au *"înţeles mersul istoriei"*, ca să folosesc expresia unui trădător de tristă amintire, Ivasiuc.

În ziua de azi, pe linia lăturilor literare rămase dela Eugen Barbu, rămâne consecvent neocomunist acel Patrian Lătrărescu care semnează Adrian Păunescu, nume de frunte într'un viitor panoptic al ruşinii, mai ales după penibila lui lamentaţie că *"de ce l-aţi ucis pe ăl bătrân?"*

Oare mai scrie Titus Popovici? Ajunsese aproape să fie un fel de *"clasic în viaţă"* după ce falsificase în mod literar aproape tot ce avea poporul de preţ şi bineînţeles că nu a uitat să scrie cu penibilă vehemenţă împotriva Legionarilor pe care i-a denigrat şi cinematografic, în concubinaj cu alt disident şi comunist reformat, Sergiu Nicolaescu.

Dintre culturnicii partinici care credeau că înjurându-ne pe noi cei refugiaţi în Vest vor avea mai mult succes la lingerea ciubotelor *"fiului iubit"*, astăzi unii se dau drept intelectuali de rasă ca I.D. Bălan sau D. Zamfirescu. Acesta din urmă, pe vremuri, se plângea că Eugen Ionescu nu are o atitudine politică *"sănătoasă"*, deoarece nu îl plăcea pe noul cizmar, vătaf uns de Ruşi. Acelaşi titrat Zamfirescu îl citează acum pe Noica, acelaşi Noica pe care el în repudiase ca urmare a procesului *"lotului Academiei"* Noica-Pilat-Sadova.

Din nefericire, nu numai condeierii au cam uitat cum s'au ploconit în faţa blidului de linte. În aceeaşi situaţie sunt şi unii dintre artiştii plastici care se întreceau care mai de care să se prostitueze în faţa perechii retardate. Unde sunt azi (poate în Parlament sau Senat?) acei artişti plastici ca Z. Dumiterscu cu *"Omagiu"*, Wanda Mihuleac cu *"Triptic"*, Eugen Popa cu alt *"Omagiu"*, Traian Brădean cu portretul cizmarului pe fundal de baraj, Geta Marinescu cu *"Marşul Păcii"*, în care Ceauşescu e pictat nici mai mult nici mai puţin decât ca Sfântul Spirit pe o boltă de catedrală, N. Groza cu *"În mijlocul Minerilor"*, Eugen Palade cu *"Primăvara"*, Cornelia Ionescu cu o *"Tapiţerie"* unde genialul era arătat mai tânăr şi mai proaspăt decât atunci când l-a sedus Dej în închisoare. Toţi cei de mai sus cred că sunt bine şi fericiţi şi poate acum se străduiesc să arate că au fost cumva disidenţi şi sunt în total proces de reciclare ca să devină patrioţi neocomunişti.

Una din paiaţele neocomuniste, peste noapte devenit patriot şi ultranaţionalist, gata să-i mănânce fripţi pe toţi Ungurii *"şi alte naţionalităţi"* şi care paiaţă este senator, pe nume C. Vadim Tudor, în timpul retardatului genial era mare poet de curte în mare concurenţă cu alt nou *"politician"*, Patrian Lătrărescu.

Nu mă pot abţine să nu închei aceste rânduri cu un citat din una din poeziile partinice ale lui C.V.Tudor care îl consideră pe cizmar că *"el este fondatorul doctrinei militare"* şi culminează cu următoarele (*să* le zic versuri?) ce ar trebui afişate pe uşa biroului său de senator:

"...Acesta-i Ceauşescu, Erou pe timp de Pace / izvor al demnităţii şi meşter făurar" / ... / îi datorăm atâtea: Canalul şi Metroul / şi Transfăgărăşanul, şi case ca'n poveşti / platforme, irigaţii şi încă foarte noul / proiect de centru civic în vechii Bucureşti..."

Oare a atins poporul român culmea imaturităţii politice încât a putut să aleagă în Sfatul Ţării caricaturi morale ca Vadim Tudor sau Păunescu?

Dacă la viitoarele alegeri parlamentare Românii vor uita trecutul dovedit al acestor neocomunişti foşti lingăi partinici, înclin să cred că ne cam merităm soarta.

Dar nu pot să fiu pesimist: grajdul politic românesc va fi curăţat.

ABONAŢI-VĂ LA ZIARUL CUVÂNTUL ROMÂNESC

Abonamentele şi reînnoirea lor, se pot face după cum urmează:
Din Canada şi U.S.A., se pot face prin *"Cec Poştal"* (Money Order) sau *"Cec Personal"*.
Din Europa şi alte continente, prin *"Mandat Poştal"* sau *"Cec Internaţional"* pe adresa ziarului:

CUVÂNTUL ROMÂNESC
P.O.Box 78010
Westcliffe Postal Outlet
Hamilton, Ontario, Canada L9C 7N5

Second Class Mail Registration Number 4133

REÎNNOIŢI-VĂ ABONAMENTUL

PRECIZĂRI REDACŢIONALE

- Nu garantăm apariţia articolelor mai lungi de 4 pagini dactilografiate la 2 rânduri. Redacţia nu doreşte să intervină cenzurând prin forţa împrejurărilor, textele supradimensionate.
- Manuscrisele nepublicate nu se înapoiază.
- Reproducerea articolelor este interzisă fără menţionarea sursei.

VIZITA LUI ION ILIESCU ÎN STATELE UNITE

Mihaela MOISIN

"La pisălogeală, nu rezistă nimeni" - spune o zicală românească. Şi uite aşa, Ion Iliescu a ajuns la Casa Albă. Atât de mult şi-a dorit să fie oaspetele Preşedintelui Bill Clinton, încât a renunţat la a fi primit în "*vizită oficială*" (imposibil de realizat) şi a acceptat "*vizita de lucru*" (realizabilă), numai să poată întinde mâna spre pomană. Mai ales acum, când, în plină campanie electorală (a început numărătoarea inversă), o reînnoire a *"Clauzei"* i-ar mai putea droga odată pe alegători.

Încă înainte de a ajunge pe pământul Americii, *"păcătoşii de Români din exil"* i-au pregătit o primire demnă numai de el şi de Ceauşescu, cu scrisori ale organizaţiilor foştilor deţinuţi politici, proteste ale asociaţiilor ziariştilor, adresate Preşedintelui Bill Clinton, sau congresmenilor americani. În plus, pe vreme bună sau rea, zi de lucru sau Duminică, aceiaşi temerari exilaţi au organizat demonstraţii de protest, cu pancarte, lozinci, slogane.

Vizita visată s'a transformat repede însă, într'o crudă realitate: aşteptat la aeroport de iluştri necunoscuţi din guvernul american, în loc de flori din partea Românilor locuind în America, doar vorbe de ocară, ca în final să nu fie nici măcar invitat la un dineu de către preşedinte.

A venit cu inima plină de speranţe şi a plecat cu buzunarele goale. Pentrucă nici David Funderburk, nici Christopher Smith (congresmeni ce iubesc poporul român) n'au murit încă şi nici nu intenţionează s'o facă înainte de a-i veni de hac lui Iliescu. Chiar înainte de sosirea lui Iliescu în America, aceştia au făcut celorlalţi congresmeni americani recomandarea ca Romậniei să i se reînnoiască Clauza, doar cu anumite condiţii:

1. Libertatea presei. Tocmai acum, când Parlamentul României de-abia a modificat Codul Penal, adăugând pedepse cu închisoarea *"pentru calomnie, insultă sau ofensă la adresa funcţionarilor publici, magistraţilor şi poliţiştilor"*; pedepsele se majorează când e vorba de *"rudele apropiate"* ale demnitarilor şi funcţionarilor publici.

2. Libertatea cuvântului şi a întrunirilor publice. Acum, când Securitatea, aceeaşi ca şi cu 6 ani în urmă, controlează şi mai bine (doar are aparatură modernă, mulţumită *"bandiţilor de capitalişti"*) convorbirile telefonice şi corespondenţa, fără jenă, căci altfel cum ar şti care sunt *"duşmanii poborului"*?

3. Dreptul la proprietate privată. Aici e aici. Cum s'o mai rezolve şi pe asta? Dacă le restituie la unii, se supără ceilalţi. Dacă le restituie pe toate, cu ce mai rămân ei, nomenclaturiştii? Încearcă el, guvernul (nu Iliescu, că dacă nu iese bine, să aibă un acar Păun), să prostească mulţimea cu vinderea de acţiuni la întreprinderile falimentare, dar cât timp poate să mintă?

4. Asigurarea de alegeri libere. Dacă asigură alegeri libere, cum să mai fie Iliescu preşedinte, şi cum să se mai bucure nomenclatura de privilegiile de azi?

5. Drepturile omului, încetarea incitărilor interetnice şi apărarea Românilor persecutaţi în Republica Moldova. Drepturile omului? - şi aşa omul are prea multe drepturi, căci uite unde s'a ajuns - iar dacă vor înceta incitările interetnice, populaţia va avea prea mult timp să se gândească la adevăraţii duşmani - comuniştii. Cât despre Românii din aşa-zisa *Republică Moldova,* dacă-i apără, înseamnă că-şi supără aliaţii în ideologie şi altele, dela Răsărit şi se ştie ce-au păţit Ceauşeştii...

Cam greu de realizat aceste deziderate pentru Iliescu şi guvernul său.

Aşa că a plecat până la Los Angeles, cu speranţa că acolo va fi mai bine primit, măcar de Românii *"din diasporă",* căci are şi el prieteni, pe ici, pe colo. Ultima speranţă i s'a spulberat, când a văzut că nici la hotel nu poate să aibă linişte şi să se bucure de frumuseţile vieţii în California: peste 150 de *"exilaţi"* l-au aşteptat cu pancarte şi i-au strigat lozinci, timp de trei ore.

După toate aceste deziluzii, i-a rămas o singură speranţă: are şi el presa lui personală, cu vadimi şi pauneşti, care vor şti să *"informeze"* populaţia despre *"succesele şi rezultatele pozitive"* ale vizitei lui Ion Iliescu în America, tot aşa ca despre vizita familiei Ceauşescu în Canada prin anii '80: fotografii, în singura presă autorizată de comunişti , arătându-i pe Ceauşeşti, plin de flori, la aeroport, când de fapt el îşi anulase în grabă vizita şi nici nu ajunsese în Canada...

SINDROMUL CRIPTO-COMUNIST

Urmare din pagina 1

Şi iată că s'au găsit. Ei sunt potentaţii comunişti care în zilele revoluţiei erau disperaţi că li se prăbuşeşte lumea. S'au regăsit însă repede şi au început s'o reconstruiască. Au pus mâna pe toată politica şi economia ţării şi au devenit regim cripto-comunism. Un regim caracterizat de faptul că el poate ajunge la orice lege dorită şi poate respinge orice lege care nu-i convine.

O asemenea situaţie duce la paradoxalul: instituţia statală care ar trebui să stopeze anvergura escrococorupţie, este în realitate instituţia care dă escrocilor şi corpuţilor certificate de bună purtare. Şi nu-i nimic de făcut într'o asemenea privinţă atâta timp cât procuratura şi aşa-zisa putere judecătorească se complac în a face voia puterii politice, care sfidează orice iniţiativă legislativă (luată de Opoziţie) destinată îngrădirii discreţionarului exercitat de putere. Raportul de forţe din Parlament este: cripto-comunismul întovărăşit în patrulater - 54 procente, iar Opoziţia - 46 procente.

În vârful fărădelegilor din sindrom e modul în care se face transferul de proprietate din patrimoniul public în patrimoniul privat. În timp ce peste tot se vorbeşte de privatizare ca de singura şansă de ieşire din marasmul economic şi s'au creat şi institutii pentru realizarea ei, toate acestea sunt abandonate. Şi aşa privatizarea nu se mai face pe cale instituţionalizată ci prin cea a învârtelii coruptive, aplicându-se tehnica: întreprinderi cu capital de stat creditează întreprinderile care devin private în folosul cripto-comuniştilor. Iar acest transfer de proprietate dela stat la cripto-comunist are loc în fiecare zi.

"Adunătura de tâmpiţi, escroci, corupţi şi borfaşi" sunt ciocoii noi ai ţării care urmează creaturii *"omul nou"* ceauşist, care a fost creatura cea mai reprezentativă a societăţii româneşti. O creatură care, de pildă, a fost săltată la post de profesor universitar, fără să fi trecut prin liceu. Dar ce-i drept, e drept: l-a făcut după aceea la fără frecvenţă. Cam tot la fel, cripto-comunistul e săltat milionar fără să fi investit personal nici un bănuţ.

Nici când ierarhia comunistă nu şi-a dovedit ticăloşia mai bine ca acum. Şi, din paroxismul acesteia, ea îşi bate joc de popor şi de ţară mai crâncen decât au făcut-o vreodată năvălitorii străini. Căci ea răstoarnă valorile morale şi dezagreghează naţia. Ea mai este şi cea mai formidabilă ilustrare a celor ce conduc cea mai tristă ţară europeană, care are în frunte pe cel mai vesel preşedinte. În fapt ea este un clan care a monopolizat puterea şi practică politica tragerii de timp, politica ipocriziei care a degenerat într'un grotesc înspăimântător.

Cripto-comuniştii sunt rebuturile recuperate şi recondiţionate ale vechiului regim, care au făcut din ţară raiul escrocilor şi şarlatanilor. Dacă celebrului capitalist Rockefeller i-au trebuit 15 ani să facă milion, în România această performanţă a fost atinsă într'un an sau doi. Pentrucă îmbogăţiţii din ierarhie bucură de sprijinul larg al aparatului de stat şi în plus ei au un fel de virtute a lor. Între ei există fidelitate şi solidaritate. Un lucru care, din nefericire, nu se vede la oamenii de bine, care se sfâşie între ei cu diferite partizanisme.

Cu toate că prezentul e sumbru, viitorul nu poate aparţine decât forţelor naţionale creatoare care zac undeva în potenţialul naţiei şi care vor găsi mijloacele de scoatere a ţării din precarităţile create de cripto-comunism.

Eugen BÂRSAN

"MINŢIŢI COMUNIŞTI, NUMAI MINŢIŢI!"

"Curierul Românesc" iniţiat de Ion Heliade Rădulescu, *("Scrieţi băieţi, numai scrieţi")* şi-a făcut apariţia în 8 Aprilie 1829 şi-a fost suprimat în 13 Decembrie 1859.

Gloriosul titlu a fost reluat de serviciul de propagandă al Cotrocenilor care l-a dedicat *"Românilor de pretutindeni"* şi apare sub paravanul *"Fundaţiei Culturale Române"*. Revista se trimite gratuit cum se trimiteau şi fostele publicaţii tovărăşeşti: *"Tribuna României"* şi *"Glasul Patriei"*.

Actualul *"Curierul Românesc"*, împreună cu neregretatele publicaţii şi-au servit stăpânii încercând să ne convingă cât de drepţi, deştepţi şi patrioţi au fost comuniştii impuşi de Moscova după 1948 şi cât de drepţi, deştepţi şi patrioţi sunt aceiaşi comunişti ce s'au reinstalat în Decembrie 1989.

Recunoaştem că misiunea lor e foarte dificilă: cum poţi face sită de mătase din cozile de seceră şi ciocan care au participat la acţiunile criminale ce ne-au distrus elita intelectuală, politică şi-au măcelărit o generaţie tânără în care Neamul îşi pusese nădejdea?

Ca un exemplu de *"Românesc"* cu care ne improaşcă *"Curierul"* cităm din articolul *"Toată lumea e în... opoziţie"* (Nr.6 din Iunie 1995, pag.4):

"Înainte de 1989, unui cunoscut scriitor, membru al Comitetului Central al PCR i se atribue pe drept sau pe nedrept următoarea vorbă de duh: România este unica ţară din lume unde cei dela putere sunt în opoziţie. Cugetare menită să evidenţieze cu umorul specific românesc farsa atroce pe care toţi privilegiaţii regimului o jucau în faţa celor apropiaţi, dar mai cu seamă în faţa propriei lor conştiinţe, exprimă fără îndoială o paradoxală realitate. De care, de altfel, aceiaşi privilegiaţi ai regimului comunist nu s'au sfiit să se PREVALEZE DUPĂ '89. CU DESTUL SUCCES (Sublinierile noastre). Din perspectiva acestei realităţi, cei care au servit interesele dictatorilor nu au făcut-o cu convingere, ci cu superioară ironie, sau chiar cu scârbă. Şi-au bătut joc de ceea ce fac, ba mai mult, au resimţit o profundă repulsie, s'au aflat permanet în opoziţia propriei lor puteri. Altfel spus, au avut o părere, dar n'au fost de acord cu ea."

Autorul a uitat să mai sublinieze caracterul, morala, cinstea sufletească şi curajul răspunderii a celor care au servit *"interesele partidului"*, subliniindu-le inocenţa de fecioară că ce-au aprobat şi executat *"nu au făcut-o cu convingere"*.

Cei ucişi prin temniţe, minele de cărbuni, canale, beciurile Securităţii pot săşi petreacă fericiţi restul somnului de veci! Ei au fost ucişi, nu din convingere, ci doar din gluma celor cu *"umorul specific românesc"*.

Articolul se încheie: *"Multe s'au schimbat în România în ultimii cinci ani (...) în bună parte, mecanismul vieţii politice actuale îl confirmă strălucit"*.

Întru păstrarea necioplită a realităţii, sugerăm ca *"Fundaţia Culturală Română"* să creeze un Muzeu Naţional unde statuia d-lui preşedinte, ce s'a *"prevalat"* după revoluţie, să fie înconjurată de cei care *"au superioară ironie". Sau chiar cu scârbă. Şi-au bătut joc de ceea ce fac."*

Sugerăm chiar şi titlul acestei monumentale realizări: *"MUZEUL SCÂRBELOR"*.

Stroe MOLDOVANU

COMISIA PENTRU SECURITATE ŞI COOPERARE ÎN EUROPA

237 FORD HOUSE OFFICE BUILDING
WASHINGTON, DC, 20515
(202) 225-20515

AUGUST 3, 1995

Domnului Ilie Ilaşcu
Membru al Parlamentului
Chişinău, MOLDOVA

Dragă d-le Ilaşcu:

În calitate de membri ai Comisiei pentru Securitate şi Cooperare în Europa, organul guvernamental american însărcinat de Congres să supravegheze şi să încurajeze respectarea prevederilor Acordului Final dela Helsinki şi al documentelor ulterioare emise de CSCE, vă invităm să vizitaţi Comisia noastră şi Congresul Statelor Unite.

Am urmărit cazul Dvs. cu îngrijorare şi am aprecia prilejul de a vă întâlni atât cu noi cât şi cu alţi membri ai Comisiei pentru a ne împărtăşi experienţele Dvs. din Moldova şi cunoştinţele pe care le aveţi despre situaţia din Transnistria.

Cele mai bune urări.
Cu sinceritate,

Cristopher Smith,
Congresman, Preşedintele Comisiei CSCE

David Funderburk,
Congresman, Membru al Comisiei

Frank Wolf,
Congresman, Membru al Comisiei

ILAŞCU ŞI DIPLOMAŢIA

Urmare din pagina 1

Nu-i interesează să declanşeze un curent de solidaritate al parlamentarilor democraţi din lume, cu deputatul Ilaşcu. În faţa unei acţiuni concertate la nivel internaţional, Moscova ar fi obligată să cedeze. Dar Bucureştiul nu vrea să supere Moscova, iar Occidentul o menajează. Oricâte motive de îngrijorare ar oferi Cremlinul, inclusiv recenta tentativă de a reface C.A.E.R. Niciodată forurile politice internaţionale sau organizaţiile umanitare n'au protestat faţă de vreo crimă generată de Moscova, aşa cum fac, de exemplu, astăzi, cu exces de zel, faţă de experienţele nucleare franceze. Occidentul pare că şi-a pierdut simţul de conservare - în ciuda precedentului Cominform - şi îl condamnă pe Preşedintele Jacques Chirac, ignorându-i avertismentul cu privire la pericolul potenţial pe care îl reprezintă Rusia. Decât să facă atâta risipă de energie în jurul atolului Mururoua, mai bine protestatarii în cauză s'ar deplasa la închisoarea în care zace Ilaşcu. Şi ar cere eliberarea deţinutului politic Ilie Ilaşcu. Dacă n'au auzit de el, nu-i totuşi numai vina noastră.

Cecilia MIHĂILESCU

CĂTRE CITITORI

SPRE CUNOŞTINŢĂ: Ţinem să facem cunoscut că Redacţia acestui ziar nu împărtăşeşte întotdeauna ideile şi punctele de vedere ale colaboratorilor din articolele semnate.

CĂTRE CORESPONDENŢI

Rugăm pe toţi corespondenţii noştri să trimită articolele spre publicare până la data de 15 a lunii precedente editării ziarului. Redacţia ziarului nu asigură publicarea articolelor nesosite la sediu până la această dată.

DESPRE CRIMELE FĂCUTE CU VORBA

Alex.NEMOIANU

Perioada pe care azi o străbat Românii este din mai multe motive crucială. După ieşirea din noaptea comunistă, sau oricum în ajunul terminării acelei cumplite nopţi, Poporul Român se află în faţa unui prag, al unui nou început. Ceea ce stă în faţa Românilor ar putea fi o vreme de împlinire şi regăsire, dar în acelaşi timp există pericolul de a intra într'o vreme fără rost şi care ar putea duce la pierderea identităţii româneşti şi chiar a rostului de a fi al Românilor.

Cred că motivele de optimism sunt mai multe şi oricum mai rele decât motivele de pesimism.

Poporul Român nu ar avea de ce să se teamă de viitor căci el are alese calităţi, o generaţie de tineri curaţi la suflet şi generoşi, nu a făcut rău nimănui şi stăpâneşte un pământ frumos şi binecuvântat cu toate cele de lipsă unui trai cuviincios. Se poate spune că pericolele ce stau la pândă nu sunt de natură *"obiectivă"*, ci de natură subiectivă şi circumstanţială. Dar aceste împrejurări nu le fac mai puţin primejdioase. După cinci decenii de minciună şi prigoană continuă, mulţi dintre Români sunt izolaţi şi pe drept cuvânt descurajaţi. În mod paradoxal, nu lipsurile materiale sunt cele ce pun în pericol viitorul, căci ele vor fi împinse la o parte de calitatea pământului românesc. Cu adevărat grave sunt criza de conştiinţă, de identitate şi de ideal.

Nu este de mirare că aşa stau lucrurile căci vreme de cinci decenii, perioadă de timp ce acoperă viaţa activă a unei generaţii şi jumătate, Românii au fost bombardaţi cu istorii false şi otrăvitoare în care binele devenea rău, adevărul devenea minciună şi mai ales Poporul Român, prin tot ce avea mai reprezentativ, era prezentat ca împotrivinduse *"progresului"*. Acele *"istorii"* au fost scrise prin câţiva istorici decăzuţi iar apoi ele au fost preluate şi îngroşate până la caricaturizare de amatori care nu aveau nici discernământ, nici cunoştinţe şi nu aveau ruşine şi care erau necinstiţi sufleteşte.

Răul făcut cu *"vorba"* în anii comunismului abia azi îl putem măsura în toată grozăvia lui când suntem confruntaţi cu indivizi, unii dintre ei cu şcoli serioase, care sunt gata să spună tot răul şi să mărturisească strâmb contra neamului lor aflat la ceasul nevoii.

Nu trebue să ne uităm doar la gazetarii de duzină şi de şanţ care mint la vederea şi înţelegerea tuturor, ci trebue să ne temem de cei care folosesc prestigiul lor intelectual şi catedrele unde se află, pentru a arunca vorbe ce otrăvesc şi întinează cinstea şi bunul nume românesc.

Vehemenţa cu care o parte din elita intelectuală se întrece în a vorbi de rău generaţiile naţionalist-creştine este un simptom grav şi neliniştitor, la fel cum de neînţeles rămâne agresivitatea secularistă şi *"internaţionalistă"* a aceleiaşi categorii.

Este trist şi umilitor să asişti la felul în care lucrarea comunistă este continuată în România prin *"vorbă"* aruncată fără noimă şi fără socoteală şi în această privinţă trebue să adăugăm câteva lucruri.

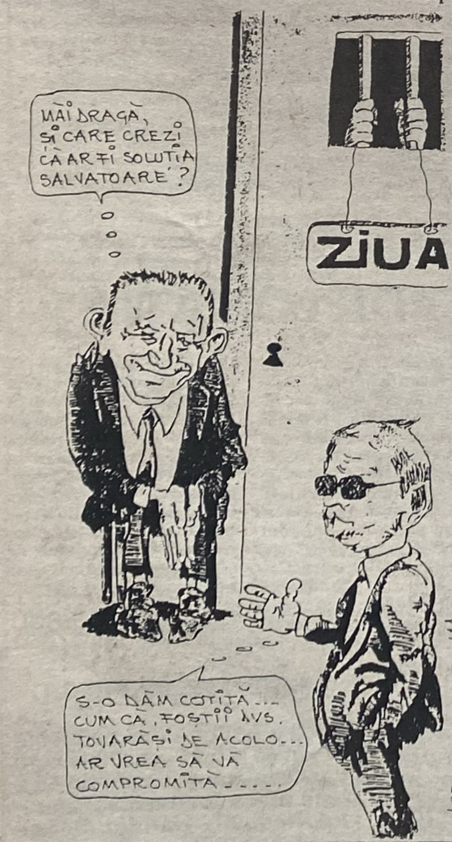
Istoria este o disciplină care are anume reguli şi în scrierea ei trebuesc observate stricte norme de conduită morală. Documentele trebuesc citite cu grijă şi trebuesc înţelese, iar concluziile trebuesc scrise *"sine ira et studio"*, fără mânie şi fără prejudecată. Pentru orice istoric cinstit, a spune adevărul nu este o opţiune, ci o obligaţie.

Nu este deloc întâmplător că în anii comunismului şi acuma, în vremea tulbure a neo-comunismului, cele mai şocante, mai aberante şi mai novice *"istorii"* s'au scris prin oameni de *"litere"* şi oricum nu prin istorici de profesie. Aceşti amatori de rea credinţă au înclinaţia înnăscută de a folosi propria imaginaţie ca material documentar, vorba avântată şi fără acoperire ca argument şi câştigarea faimei ca ultimă şi supremă motivaţie. Atunci când cei care au scris la comanda unui patron, care sub diferite nume au avut mereu ca esenţă ura faţă de tot ce este românesc, atunci un atare act a avut semnificaţia unui act încheiat cu puterile întunericului. Acei autori care îşi imaginează că *"întunericul"* îşi va ţine partea lui din contract se înşeală amarnic. Mai devreme sau mai târziu, micile avantaje ce le-au fost create vor dispare şi se vor trezi singuri, arătaţi cu degetul de cei din jur şi mai ales acuzaţi de propria lor conştiinţă.

Cei care au scris lucruri neadevărate şi au făcut crime cu *"vorba"* sunt uniţi între ei prin participarea şi complicitatea la rău. O unitate silnică dar puternică şi din care nu se pot elibera decât spunând adevărul. Aşa cum spuneam, răul ce s'a făcut în România cu *"vorba"*, prin minciuni, perverse jumătăţi de adevăr şi puse în afara contextului, deci tot acest rău este mare şi urmările lui sunt tragice. Dar toate acestea nu trebue să ne descurajeze sau să ne facă să acceptăm starea clipei.

Minciuna, ca şi răul, nu are stare în sine ci este o categorie parazitară şi relativă. Minciuna nu poate dăinui prea mult, căci ea se vădeşte doar în lipsa adevărului. Istoria ne arată limpede că doctrinele false şi învăţăturile rele au fost mereu relative şi au trecut, iar adevărul a triumfat de fiecare dată într'o manieră care a uluit şi umilit pe nevrednicii stăpânitori care în nebunia lor au crezut pentru o clipă că lumea este a lor.

Starea de confuzie din România este datorată în cea mai mare parte faptului că adevărul nu este încă bine cunoscut. Această incertitudine îi împiedică pe Români să facă opţiuni clare şi categorice. Dar ce este dătător de speranţă este realitatea că adevărul începe să fie cunoscut. Cei care au comis crime cu *"vorba"* sunt în panică şi ei devin tot mai vehemenţi, mai neruşinaţi şi mai îndărătnici. Dar acest lucru nu ar trebui să impresioneze pe nimeni căci agitaţia furibundă a mercenarilor anti-românismului începe să se asemene tot mai mult cu chiţăitul unor şobolani încolţiţi.

Desen de L. M. Drăghici

DIN PRESA DIN ŢARĂ

ADEVĂRUL: "Turnătorii de ieri sunt astăzi la guvernare"

• Comentând volumul 5 din *"Cartea albă a Securităţii"*, editată de SRI, Nicolae Manolescu a declarat că: *"Imaginea lumii artistice româneşti prezentată în carte corespunde în mare măsură cu lumea în care am trăit"*. Referindu-se la lupta dintre *"albi şi roşii"*, vorbitorul a construit o paralelă între activitatea *"roşilor"* înainte şi după 1989. Atunci îi reclamau pe *"albi"* la partid ca *"vânduţi Europei Libere, agenţi străini etc."* Acum nu s'au lepădat de nărav, doar că de data aceasta sunt în guvern. Nominalizându-i în acest sens pe Nicolae Dan Fruntelată, secretar de stat la Departamentul Informaţiilor şi pe Mihai Ungheanu, secretar de stat la Ministerul Culturii, Nicolae Manolescu a afirmat: *"Ministru la Cultură este Mihai Ungheanu. Să nu-mi spună cineva că de doi ani încoace miniştrii la Cultură au fost Sorescu sau Mărgineanu. Ceauşescu a fost nebun, dar nu prost. L-a ţinut 20 de ani pe Mihai Ungheanu redactor-şef adjunct la "Luceafărul", dar nu l-a pus ministru la Cultură."*

ROMÂNIA LIBERĂ: "Libertatea presei devine o iluzie"

• Aşa cum era de aşteptat, deputaţii coaliţiei guvernamentale au înăsprit pedepsele în cazul insultei sau calomniei săvârşite prin presă. Conform noilor texte: *"Atingerea adusă onoarei ori reputaţiei unei persoane prin cuvinte, gesturi sau prin alte mijloace ori prin expunere la batjocoră, se pedepseşte cu închisoarea dela o lună la un an sau prin amendă. Dacă faptele se săvârşesc prin presa scrisă, prin mijloace audio-vizuale sau prin alte mijloace de difuzare ori în adunări publice, pedeapsa este dela 3 luni la 2 ani sau amendă (în cazul formei simple). În cazul calomniei, pedepsele se măresc dela 6 luni la 3 ani sau amendă pentru forma agravată, adică atunci când fapta este săvârşită prin presă. Toate încercările Opoziţiei de a elimina forma agravată s'au izbit de opacitatea majorităţii, ce s'a declarat "indignată de abuzurile pe care o anumită parte a presei le săvârşeşte de circa cinci ani, fără a fi trasă la răspundere."*

ZIUA: Acord unic în Europa de Est.

• *"Ziua"* ne informează, că a aflat din surse confidenţiale, că Acordul privind restituirea proprietătilor evreieşti a fost semnat, în mare secret, în biroul lui Viorel Hrebenciuc, secretarul general al Guvernului. Acordul a fost semnat de Naftali Levy, vicepreşedintele Organizaţiei Mondiale Evreieşti de Recuperare a Proprietăţilor, Moshe Nativ, directorul general al Agenţiei Sochnut, Nicolae Cajal, preşedintele Federaţiei Comunităţilor Evreieşti din România şi Viorel Hrebenciuc. Sub titlul *"Preşedintele Republicii, între două valize burduşite pentru America, a scos castanele din foc cu mânuţa lui Viorel Hrebenciuc"*, *"Ziua"* ne aminteşte în continuare că *"la o zi după semnarea acordului... purtătorul de cuvânt al guvernului, Ioan Roşca, minţea din nou opinia publică, afirmând că în prezent se lucrează la lista bunurilor care fac obiectul cererilor de restituire, urmând ca ulterior Executivul să se convingă asupra posibilităţilor de restituire."*

Mai aflăm că, Miercuri 6 Septembrie, generalul israelian Moshe Nativ, director general al Agenţiei Sochnut şi ambasadorul Naftali Lavi, vicepreşedinte la *"World Jewish Restitution Organization"* i-au înmânat preşedintelui României, la Palatul Cotroceni, medalia jubiliară *"Ierusalim 3000"*. *"În ziua în care purtătorul de cuvânt al Executivului anunţa că încă se lucrează la lista bunurilor evreieşti revendicate, comentează Oana Stănciulescu, autoarea articolului din cotidianul menţionat. Agenţia de presă israeliană ITIM comunică primele detalii despre încheierea acestui acord. În afară de cele 544 temple, sinagogi şi case de rugăciuni care existau în România în anul 1938, au acceptat ca referinţă prin Acord, Guvernul României se obligă să restituie şi alte proprietăţi: cămine de copii, de bătrâni, de orfani, şcoli confesionale, cimitire, centre culturale. În total, aproape 5.000 de clădiri. În oraşul Sighet, de exemplu, s'a acceptat restituirea a două temple, 10 sinagogi şi 13 case de rugăciune. Preşedintele României, Ion Iliescu şi preşedintele PDSR, Oliviu Gherman, au promis că vor cere Parlamentului să urgenteze ratificarea Acordului. Semnarea acestui Acord a constituit bomba întrunirii CEFTA dela Brno, din 11 Septembrie, unde, în prezenţa premierului Văcăroiu, Organizaţia Mondială de Recuperare a Proprietăţilor Evreieşti a declarat că intenţionează acum să folosească "modelul românesc" şi în celelalte ţări. Sunt vizate Polonia şi Ungaria. Un asemenea Acord este unic în Europa de Est."*

CRONICA ROMÂNĂ: "Sărbătoare legionară"

• Foştii membrii ai Mişcării Legionare au sărbătorit, Joi, 14 Septembrie, la biserica *"Cei 40 de mucenici"* din Iaşi, ziua Sfântului Corneliu, ziua Căpitanului, şi împlinirea a 55 de ani dela înfiinţarea Statului Naţional Român. Un alt grup de legionari au celebrat evenimentul la capela bisericii ieşene *"Sfântul Spiridon"* şi biserica Gorgani din Capitală.

EVENIMENTUL ZILEI: "Ministrul Sănătăţii propune Guvernului 4 măsuri de oprire a epidemiei de holeră".

•Ieri, 20, Septembrie, în România numărul persoanelor bolnave de holeră a ajuns la 83. *"Organizaţia Mondială a Sănătăţii"* a afirmat că *"nici o ţară nu poate fi ocolită de holeră, însă este datoria noastră să luăm măsuri necesare pentru ca aceasta să nu se extindă"*, a precizat directorul Direcţiei de Poliţie Sanitară şi Medicină Preventivă din Ministerul Sănătăţii. De asemenea, pentru evitarea oricăror epidemii, Ministerul Sănătăţii recomandă guvernului dotarea populaţiei din Delta Dunării cu: instalaţii de epurare a apei, dotarea Inspectoratelor de Poliţie Sanitară şi Medicină Preventivă din judeţele Tulcea, Galaţi şi Brăila cu mijloace de transport rapide pe apă şi cu un sistem de comunicare rapidă, fonduri băneşti pentru judeţele aflate pe cursul terminal al Dunării pentru materiale de dezinfectare, de tratament şi transport terestru.

LIBERTATEA: "Noul ambasador la Washington"

• Surse din cadrul Parlamentului, citate de ziarul *"Libertatea"*, au precizat că, Domnul Traian Chebeleu, purtător de cuvânt al Preşedinţiei României, va pleca ambasador la Washington. După moartea lui Mihai Botez, reprezentantul României în Statele Unite ale Americii, postul a fost preluat provizoriu de Ioan Goriţă. Aceleaşi surse au declarat că Mircea Geoana, în acest moment purtător de cuvânt la Ministerul Afacerilor Externe, va prelua postul de purtător de cuvânt la preşedinţie... Până în acest moment, Traian Chebeleu nu şi-a exercitat funcţia în cadrul unei misiuni diplomatice în străinătate.

TINERI ŞI BĂTRÂNI

Urmare din pag. 1

În momentul de faţă trebuesc efectuate modificări pe lista priorităţilor. Până în Decembrie 1989, esenţială era acţiunea împotriva sistemului bolşevic şi a ideologiei lui anti-umane. În momentul de faţă, în mod energic, trebue acţionat spre a limita efectele devastatoare pe care comunismul le-a avut asupra fibrei morale a Neamului şi pentru a stăvili acţiunile nefaste ce le provoacă secularismul agresiv şi relativismul moral. Prin diferite organisme şi prin indivizi amorali sunt influenţate obiceiuri şi sunt atacate valori. Impunerea relativismului moral în viaţa obştească înseamnă, în ultimă analiză, ştergerea diferenţei dintre bine şi rău, oricum, încercarea de a şterge această diferenţă. Iar în lipsa tradiţionalismului naţionalist autentic societatea poate fi manevrată uşor către un materialism degradant, corupţie şi putreziciune morală. *"Elitiştii"* din România, cei care vociferează împotriva *"nostalgiei"*, nici nu îşi dau poate seama ce rău fac. Dar această situaţie negativă produce în mod paradoxal şi un bine.

În România trupul obştei începe să se separe între profitorii clipei şi cei care cred că România va putea ieşi din necaz prin trudă şi prin credinţă neclintită în valorile ce au definit Neamul Românesc. Faptul că în majoritate promotorii viitorului sunt tinerii şi bătrânii României arată că arcul unităţii naţionale începe să se încoarde sub semnul îndărătnicei statornicii româneşti.

Sandu MOIANU

INJUSTIŢIA RIDICATĂ LA RANG DE LEGE ÎN ROMÂNIA ANULUI 1995

Av. George VASU

Este suficient să citez art. 24 al.2 din LEGEA CASELOR NAŢIONALIZATE, ca să demonstrez că justiţia a fost ridicată la rang de lege în ţara noastră. Astfel art.24 al.2 din recenta Lege votată de Parlamentul României, privind casele naţionalizate, care prevede *"Hotărîrile judecătoreşti cu privire la imobilele prevăzute de art.1 din prezenta lege (a caselor naţionalizate) rămase* ***definitive şi irevocabile****, vor putea fi atacate cu recurs în anulare întemeiat pe art.330 conform procedură civilă."* Aşa a hotărît Parlamentul României.

Dar ce spune art.330 cod procedură civilă? Acesta este un text ***restrictiv*** şi care prevede: Procurorul general din ***oficiu*** sau la cererea Ministrului de justiţie, poate ataca cu recurs în anulare la Curtea Supremă de Justiţie hotărîrile judecătoreşti ***irevocabile*** pentru următoarele motive:

1. când instanţa a depăşit atribuţiile puterii judecătoreşti;

2. când s'a săvârşit o infracţiune de către judecători în legătură cu hotărîrea pronunţată.

Recursul în anulare se poate declara oricând.

Consider că Parlamentul României a ignorat art.3 din codul civil care spune *"judecătorul care refuză să judece sub cuvânt că legea nu o prevede sau că este întunecată sau neîndestulătoare, va putea fi urmărit ca fiind culpabil de denegare de dreptate."*

După Revoluţia din 1989 în cursul celor cinci ani ce au urmat, victimele comunismului, supravieţuitorii sau urmaşii lor, au început să revendice casele naţionalizate prin Decretul 92/1950, D. 233/1974 şi alte forme de rapt din partea statului comunist. Desigur că s'au făcut procese civile foarte costisitoare (taxele de timbru şi onorariile de avocat). Instanţele judecătoreşti erau obligate în baza art.3 cod civil, aşa cum am arătat mai sus, să se investească şi să judece cauzele civile de revendicare a caselor naţionalizate, sub sancţiunea de *"denegare de dreptate"*. Cu alte cuvinte în ***legislaţia română este exclusă posibilitatea instanţelor judecătoreşti să se sustragă dela judecarea proceselor civile, sub sancţiunea penală pentru judecători.***

Problema recursului în anulare s'a pus în faţa CURŢII SUPREME DE JUSTIŢIE, în Secţiuni Unite şi s'a admis cu 25 voturi pentru şi 20 împotrivă. Desigur că motivele politice au determinat această soluţie *"ajuridică"* de care se vor ruşina urmaşii noştri, deoarece mulţi din slujbaşii ţării care au *"educaţie comunistă"* fac orice ca să nu se supere cei *"mari"*. (Problema nesocotirii hotărîrilor judecătoreşti pronunţate în cursul celor cinci ani privind casele naţionalizate a fost ridicată de Preşedintele Iliescu la Satu-Mare, susţinând că nu trebue executate, motiv pentru care Opoziţia parlamentară a ridicat problema suspendării din funcţie conform art.95 din Constituţie, majoritatea parlamentară însă decizând respingerea.)

Acum majoritatea parlamentară a putut să facă o lege (art.24 al.2) care formează obiectul acestei discuţii, astfel încât să *"răstoarne"* principiile codului civil, care este în vigoare de peste un secol în România şi aceasta numai din motive electorale, deoarece chiriaşii care locuiesc în casele naţionalizate sunt cu mult mai mulţi decât foştii proprietari cărora li s'au naţionalizat casele şi au făcut proces de revendicare în ultimii cinci ani.

Am văzut că în baza art. 330 cod procedură civilă prevede numai două cazuri de recurs în anulare: când instanţele judecătoreşti au depăşit ***atribuţiile puterii judecătoreşti*** şi când s'a săvârşit o infracţiune de către judecători în legătură cu hotărîrea pronunţată.

Nu este de mirare că se ajunge la asemenea soluţii şi în Parlamentul României şi la Curtea de Justiţie în interpretarea legilor, deoarece cei care conduc astăzi sunt foştii *"şoimi ai patriei"*, pionerii, UTC-iştii şi membrii de partid din ultimii 50 de ani de comunism, care au *"educaţia"* lor specifică regimului în care au crescut şi au trăit de o jumătate de secol.

UN SEMNAL DE ALARMĂ

T.B.ŞUŢEANU

În vederea viitoarelor alegeri, dăm un semnal de alarmă ca Românii de pretutindeni să se constituie într'un Consiliu de unitate a Românilor, care să aibă ca scop principal diminuarea, până la scoaterea din viaţa politică, a marilor comunişti ce au avut funcţii în perioada comunistă. Pentru aceasta să nu se facă nici un fel de rabat şi să se arate cu date zguduitoare ce au făcut actualii conducători atât în timpul lui Gh. Dej, Ceauşescu, cât şi astăzi sub Iliescu.

Acest Consiliu al Românilor trebue să aibă o conducere unică din personalităţi din Ţară şi mai ales din marii oameni de valoare, Români din exil, preoţi, profesori, scriitori, savanţi, oameni de cultură şi artă, mari oameni de afaceri, specialişti, industriaşi şi fermieri. Acest consiliu central să unească Opoziţia cu Exilul şi să aibă comitete locale la Bucureşti, Cluj, Iaşi, Timişoara, Constanţa, Craiova, Arad, Sibiu, Târgu Mureş, Galaţi şi Satu Mare, dar şi la Detroit, Los Angeles, New York, Toronto şi Montreal, Frankfurt şi Paris, Sydnei şi Chişinău, Cernăuţi şi Berna, şi alte oraşe unde sunt Români.

Românii din Exil să vină masiv în ţară să investească şi să ajute sectorul particular cu fonduri şi idei şi să ajute fără jenă cele cinci mari grupuri politice care să ajungă a crea clasa politică de mâine din liberali, ţărănişti, legionari, alianţa civică şi social democraţii adevăraţi.

Întrucât cea mai bună apărare este atacul (cu care comuniştii au câştigat de două ori alegerile) să se arate că cei din PDSR, PUNR, PRM şi PSM sunt cei care au trimis 2.000.000 de Români în puşcării şi au ucis peste 300.000 dintre ei pentru motivul că au îndrăznit să se opună distrugerii ţării lor.

În străinătate să se militeze pentru a-i scoate pe Români din nepăsare, să-i adune în jurul ideii unităţii naţionale şi religiei şi al necesităţii de a participa la lupta împotriva comuniştilor, adică la scoaterea lor din viaţa publică.

În ţară să se formeze grupuri din tineri elevi, studenţi, muncitori, comercianţi şi ţărani care să meargă Duminica la sate, să dea spectacole şi să aducă tehnică apuseană prin care să spună oamenilor adevărul, arătând ce trebue făcut ca oraşele să fie scoase din gunoi şi satele din noroi.

Să fie încurajată presa independentă şi mai ales posturile de radio şi televiziune să pătrundă în toate colţurile ţării, pentru a anihila monopolul radio-televiziunii de stat rămase evident în mâna comuniştilor.

În campania electorală viitoare să se aducă materiale de propagandă vizuală şi aparatură de adresare (microfoane, difuzare, portavoce etc.) dintre cele mai moderne pentru mărirea puterii de adresare şi de sugestie.

Toată partea conştientă a naţiunii, cât şi naţionalităţile conlocuitoare, să fie trezită şi chemată la ultima confruntare cu comuniştii. Profesorii, învăţătorii şi preoţii să lase imparţialitatea şi să se implice, să devină glasul strămoşilor prin care să spună limpede adevărul.

Opoziţia, Clerul şi Exilul - unite în *Consiliul de Unitate al Românilor de Pretutindeni* - pot elimina impostura şi readuce ţara la ceea ce a fost ea înainte de nefastul 1947.

Români, nu uitaţi atât de uşor răul pe care ni l-au făcut comuniştii furându-ne viaţa la o întreagă generaţie pe pielea căreia s'a făcut experimentul societăţii socialiste distrugătoare de bunuri şi valori şi mai ales de suflete. Frigul, foamea, teama, pâra şi minciuna vor reveni dacă nu facem nimic şi nu avem curajul unirii în jurul marilor noastre personalităţi de pretudindeni.

Scrisori esenţiale

REÎNNOIREA PACTULUI CU DIAVOLUL

Teodor BRĂILEANU

Preafericite părinte Teoctist,

Ca fost elev, în primele clase, al unui seminar teologic mă mir şi acum de apelativul ***preafericit***. Ziceam în şcoală ***preacuvioase***, profesorilor noştri preoţi, proveniţi din călugări, şi ***preacucernice***, celor ca noi, trecuţi prin seminar şi facultate de teologie.

Din câte ştiu nu a fost, nu este şi nu trebue să fie nici un slujitor al lui Dumnezeu, urmaş şi apostol al lui Iisus Cristos *"preafericit"*, deoarece Mântuitorul n'a cunoscut o clipă de fericire. Totul a fost suferinţă şi jertfă pentru credinţă şi întru slujirea oamenilor.

Dacă Biserica Catolică nu a îngenuncheat nici o clipă în faţa comuniştilor atei, Biserica Ortotoxă - în special cea rusă, bulgară dar mai ales cea din România de sub Gheorghiu-Dej şi Ceauşescu - a fost în cele mai bune relaţii cu conducerea statului comunist şi se află acum în relaţii de colaborare făţişă, cordială cu actuala conducere formată din agnostici. (Ei care ştiau totul perfect: că religia e opiumul popoarelor şi Dumnezeu o creaţie a stăpânilor moşieri şi burghezi pentru a putea ca prin ea să stăpânească masele, acum... nu mai ştiu, nu cunosc, nu se pronunţă, sunt ***agnostici***.)

Faptul că nici după cinci ani, dela aşa zisa revoluţie anticomunistă, Biserica Ortodoxă română nu s'a pronunţat faţă de fărădelegile din comunism, când zeci de preoţi au murit în închisori, când o serie de culte au fost hărţuite, altele chiar interzise, că Biserica a fost lovită însăşi în inima ei de actualul preşedinte care, pe când era secretarul general al uteceului, a iniţiat *"educaţia ateistă a tinerei generaţii"*, nu zice nimic, denotă că acel pact cu diavolul, ce s'a făcut încă din timpul lui Gheroghiu-Dej - (ca biserica să ajute statul şi partidul în opera de construire a socialismului)- s'a reînnoit şi că minciuna, ipocrizia şi jocul meschin şi material de interese a pătruns adânc în pătura conducătoare a Bisericii la ceasul de faţă.

Cele două exemple zguduitoare demonstrează existenţa şi tăria menţinerii pactului cu diavolul:

Unu: în parlamentul României de azi există un singur preot şi acesta membru al PDSR, cum se numeşte acum aripa de bază, miezul fostului partid comunist. Ruşine acestui făţarnic numit Simeon Tatu!

Doi: faptul că şi Mitropolitul de Oltenia este membru al acestui partid ne dă de înţeles că şi domnia voastră veţi fi fiind tot în această tagmă a confiscătorilor de revoluţie. O spune obrazul ce demască traiul material extraordinar, de unde vine şi noul apelativ ***duhovnicesc*** acela de *"preafericit"*. Dumneata da, părinte, dar credincioşii? Dar ţara? Dar credinţa clătinată de concepţia materialist dialectică ce-a prins chiar şi la ţărani?

Cine v'a auzit luând o poziţie faţă de agnosticism? De ce admiteţi blasfemia şi batjocora dela Biserica Sfântul Spiridon din Craiova, când actualii comunişti dela putere au trimis peste o sută de poliţişti şi jandarmi să închidă sfântul locaş şi să-l scoată pe tânărul preot Mladin din casa parohială? Şi de ce s'a făcut acest gest ce nu s'a consemnat în nici un sat nici măcar în timpul comunismului? Cum de menţineţi în fruntea Bisericii un slujitor al lui Dumezeu care face politică neocomunistă şi, folosindu-se de sistemul de relaţii, vine personal, ca mitropolit, şi închide o biserică, scoate dintre credincioşi păstorul lor iubit şi-l aruncă pe drumuri, numai pentrucă l-a rugat să nu facă politică pentru a nu compromite Biserica?

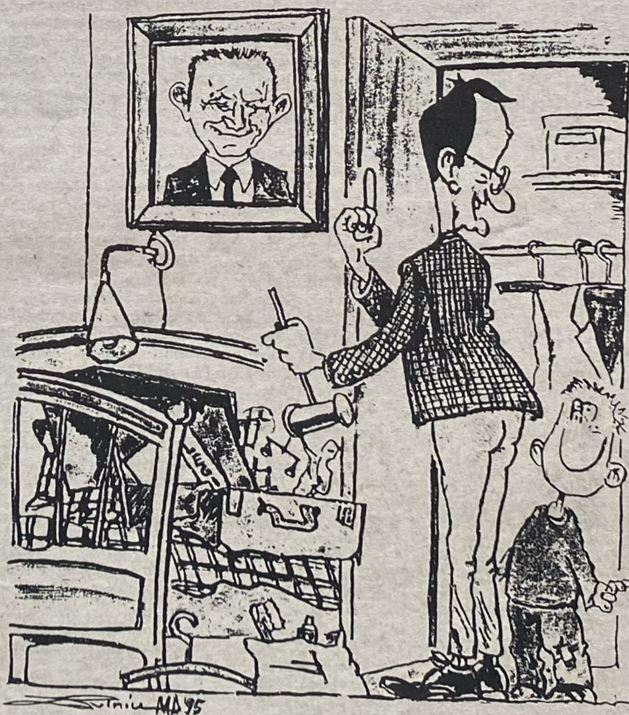
De ce vă necăjiţi, părinte, când tineretul inteligent din România strigă în mijlocul capitalei: Teoctist-Securist?

Nu sunt acestea semne care să-l îndreptăţească la o asemenea categorie?

Doamne, ziceam cu mâna pe inimă, cum de-i rabzi pe cei care, ieşind din peşteri şi chilii au ajuns în locaşuri aurite, în odăjdii cu fir de aur, se hrănesc ca nababii şi fac pacte până şi cu cei mai înverşunaţi duşmani ai credinţei şi Bisericii, numai lor să le fie bine?!

Aşa ceva Credincioşii, Istoria şi Dumnezeu nu pot să lase nevăzut şi nepedepsit.

Ruşine pentru cei care şi-au trădat neamul şi credinţa şi-au intrat în jocul perfid al politicii învrăjbitoare.

-TĂTICULE, NU MAI EŞTI JUDECĂTOR?
- AM DAT NUMAI RECURSURI ÎN ANULARE ŞI... M'A NUMIT AMBASADOR!
- MAI BINE TE NUMEA... PROCUROR!

Desen de L. M. Drăghici

ULTIMATUM DEMOCRAŢIEI

Adrian GRIGOROPOL

Departe de a-mi asuma paternitatea titlului, l-am reţinut la 17 August 1995 dintr'o fracţiune de secundă ca manşeta ziarului italian *La Republica*. Ca atare, n'am nici o cunoştinţă de articolul respectiv.

Deoarece stările de lucruri pe plan mondial şi în mod special în fosta Iugoslavie a cărei microstructură reflectă dela micro la macro viziunea universală, puterea sugestivă a titlului m'a îndemnat la un număr de reflexiuni de concordanţă ca şi de neconcordanţă. Limitele unui articol nu permit discuţii conjuncturale despre ce se petrece în prezent în lumea întreagă.

Bunăoară, raporturile dintre individualitate, libertate şi societate, universalitate, naţionalitate, etnicitate, totalitarism, genocid, omnicid şi... democraţie, infestată şi ea de mult ori, iar în mod special de terorism.

În sumarul acestei configuraţii circumscrisă în cadrul pragului mileniului trei, se practică ***nedefinibilă "politica"***, care ar îngloba la general funcţiunea existenţei omeneşti, dacă ar fi posibil pe plan universal ori cel puţin pe plan particular.

Ab initio, se resimt fie expansiunea, fie numai dimensiuni socio-istorice dezarmante.

Pe de altă parte, lumea nu poate trăi în continuare anarhică, fără a se autodistruge. De aici necesitatea unei *"ordini"*, a unor forme de conducere cărora li s'a acceptat termenul de *"guvernări"*. În succesiunea acestor forme, omenirea s'a găsit şi se află pe baricade de-a lungul istoriei şi chiar succesele nu au fost depline, ca în ultimele trei secole, un sistem, care nu este nici teorie, nici ideologie, care fără a-şi propune să realizeze *"unul desăvârşit"* pentru care alte forme a înnecat omenirea în sânge, a reuşit pe unde şi cât a putut, să ofere şi să realizeze principii şi structuri de care omul să beneficieze mai bine decât în trecut. Acesta este sistemul democratic. Democraţia.

A trebuit să treacă milenii pentru ca omul să ia cunoştinţă în mod temeinic de faptul că se naşte cu set de drepturi netransgresibile de care i-au vorbit şi i-a convins o pleiadă de minţi luminate. Ele sunt, socotesc, reflectate cel mai bine în Constituţia Statelor Unite din 1787.

Dacă dreptul fundamental la viaţă, dreptul la libertate individuală decerne omului facultatea de a se dezvolta diferenţiat în mediul său potrivit înclinaţiilor, preferinţelor, inteligenţei, îndemânărilor şi ideilor sale. Acest sens profund al libertăţii a turmentat pe cei dinainte şi va turmenta şi pe cei din viitor.

Considerat ca un absolut *"liber arbitru"*, obstacolele pe care le ridică afectează morala, diferenţierea între *"bine şi rău"*, ce este admisibil şi ce este pedepsibil.

Cum omul nu poate trăi izolat şi cum resimte necesitatea de asociere la un nivel mai ridicat decât regnul animal, volens-nolens ajunge încadrat în forma de viaţă a *"sociabilităţii"*. Raportul dreptului natural la libertate cu limitele restrictive impuse de societate trebue adus la un echilibru şi istoria a demonstrat şi demonstrează că atât individul cât şi societatea trebuesc să atingă un anumit grad de ***maturitate***.

Fără a realiza perfecţiunea, ***stadiul acesta îl constituie veritabila democraţie***.

În necesitatea acestui raport de echilibru a germinat *"politica"* dovedită istoriceşte ca un laborator de experienţe care mai de care mai nefaste ca să ajungă parţial în ultima vreme la compromisul *"democraţie"*. Puterea de guvernare să aparţină poporului, principiu care dacă este proclamat ori exercitat cu falsitate, duce negreşit la despotism ori tiranie.

Fără un fundament profund moral ca element al existenţei umane, actul de guvernare macerează omenirea de natura celor ce sunt vizibile în prezent.

Sistemele totalitare, şi cu deosebire cel comunist, s'au autodistrus din interior prin opresiune şi exterior prin expansiune. Distrugerile sistemelor totalitare nu înseamnă şi extirparea ideologică. Cu deosebire ideologia comunistă viază şi pândeşte prin toleranţa iresponsabilă a celor care pretind că au câştigat războiul rece.

Pe de altă parte democraţia s'a văzut roasă pe dinăuntru de opţiunea dintre guvernarea directă a poporului ori aceea prin reprezentare. Guvernarea directă a poporului s'a văzut redusă la un drept minor de iniţiativă legislativă şi eventuale referendumuri. Guvernarea reprezentativă intrată în capcana mecanismului electoral de decernarea prin vot a unor mandanţi, la a căror opţiune votantul nu ajunge să cunoască suficient ori chiar deloc cui îi încredinţează mandatul, după cum întregul proces al alegerilor poate fi manipulat tocmai de cei care se află prealabil aleşi la putere sau care, fără scrupule, pot falsifica rezultatele.

Corectivele constituţionale operează mai satisfăcător în ţările cu democraţii mai avansate, iar dreptul de cenzură al poporului la repetări de alegeri continuă să sufere de neajunsurile menţionate.

Ameţite de triumfurile din ultimele războaie mondiale câştigate, puterile victorioase au întrevăzut viziunea unei *"păci universale"*. Chiar la crearea în 1945 a Organizaţiei Naţiunilor Unite, protagoniştii se găseau în contradicţii interne, dacă luăm în considerare numai cele cinci puteri cu drept de veto.

Acum, în 1995, se va comemora semicentenarul ONU când *"universalitatea"* se află în mai mare dificultate decât oricând, mai ales sub ascpectul *"securităţii colective"* - coloana vertebrală a organizaţiei - dacă luăm în considerare cele petrecute şi se petrec recent în Iugoslavia, Ruanda, Burundi, Somalia, Zair, Cecenia, Kurdistan şi alte nenumărate locuri de pe glob.

Universalitatea a fost dela început un concept dubios. Acum s'a agravat prin creşterea etnicităţii, dispreţul pentru drepturile omului, dreptului de proprietate, conflictele religioase şi impotenţa unor organizaţii comunitare de a-şi rezolva disputele interne de interese ne mai vorbind de dezacordurile în rezolvarea pe calea securităţii colective a disputelor care însângerează grav omenirea.

S'au auzit voci, pe bună dreptate, critice la adresa dreptului de veto al celor cinci ţări ca sistem clar de paralizarea acţiunilor, de poziţia încă periferică a unor state devenite între timp mari puteri sub multe aspecte ca Germania, Japonia şi aria Sud-Esticului asiatic.

Democraţia, care prin valori călăuzitoare nu dezvoltă elasticitate, spontaneitate, dinamism, care nu respinge în aceeaşi măsură anarhismul ca şi *"apatia politică"*, este susceptibilă unui despotism recurent ori unei tiranii necruţătoare. Democraţia trebue să fie creativă şi activă. Între excentricităţi de paradă, voiajori diplomatici care-şi strâng cu efuziune mâinile şi iradiază zâmbete peste cadavre şi suferinţe absente din imagini, precum şi apatia consecinţă acestor funeste mascarade, stă deschisă o prăpastie catastrofală.

Fără votul liber al unui electorat a cărui cunoştinţă de cauză să nu fi fost obstrucţionată, fie de cei dela putere, de indiferenţă pentru propria sa soartă, şi a urmaşilor săi, înseamnă că deşi există o societate, aceasta este ***"fără glas"***.

Ca un post scriptum sumar, fără a mai analiza cum de România a ajuns la periferia omenirii, a mai rămas puţin timp până la noi alegeri locale, legislative şi prezidenţiale; totuşi mai este o şansă tocmai datorată acestor condiţiuni, ca fiecare cetăţean, în pofida tuturor maşinaţiunilor puterii şi incapacităţii organizatorii a Opoziţiei, să înţeleagă că nu se află în arena unor alegeri de rutină, ci de definirea drumului existenţei într'o Românie Nouă, democratică, de justiţie şi prosperitate.

Că este *"Un ultimatum pentru democraţie!"*

MARCÓ BELA SAU 16 DIN CĂRŢILE DE JOC

Gh. Ionescu OLBOJAN

Începând cu organizarea şi desfăşurarea *"marii adunări"* dela Debreţin, UDMR-ul pierde teren, şi pierde bine. Este de necontestat faptul că această uniune de aşa-zise partide şi formaţiuni maghiare din România are priză în masa etnicilor pe care zice că îi reprezintă pe scena politică a României. Cu alte cuvinte, UDMR a intrat în faza falimentului, şi asta numai datorită politicii pe care conducerea sa înţelege să o ducă în vederea realizării dezideratelor pe care uniunea şi le-a propus la înfiinţare. Să vedem, în continuare, despre ce este vorba? Vom parcurge, cu voia domniilor-voastre, paginile câtorva ziare şi reviste din ţară care să ne susţină concluzia de mai sus.

Referitor la mitingul dela Debreţin, din 27 Iulie 1995, care urma să zguduie mapamondul, revista *TIMPUL* nr.30 din 6 August remarcă, în editorialul său, printre altele: *"Întâmplător sau nu, cei mai virulenţi purtători de vorbe în mitingul dela Deberţin au fost reprezentanţii Ungurilor din România: episcopul Tökes Laszlo, Markó Bela, preşedintele UDMR, scriitorul Süto Andras şi alţii. Şi a fost într'adevăr un spectacol de zile mari să vezi nişte inşi plesnind de prosperitate dându-se drept victime ale unui genocid. (...) Una peste alta, scandalul proiectat să se întâmple la Deberţin, a eşuat. Nici guvernul maghiar nu pare să se fi implicat cu o tragere de inimă prea mare în această afacere falimentară... Cert este că, după Debreţin, fie Tökes Laszlo, fie Marcó Bela, fie Süto Andras rămân aceiaşi indivizi pentru care viaţa este un miting protestatar continuu, indiferent de decor. Cu sau fără Debreţin, ei aşează aceeaşi placă de patefon. Întrucât pe luciditatea lor nu se poate conta, rămâne să contăm pe luciditatea guvernului dela Budapesta, să ajungem la o înţelegre şi să încheiem această babilonie fără sfârşit."*

Revista mai cuprinde încă două articole referitoare la maghiarimea din România, unul sub titlul *"Lecţia de TOLERANŢĂ"*, iar - celălalt - *"M.A.E. ungar faţă cu istoria"* - ambele scrise cu nerv şi bine documentate, două puneri la punct pentru guvernul dela Budapesta şi politica sa antiromânească.

Eşecul mitingului dela Debreţin nu i-a dezarmat pe Marcó Bela şi ai lui din conducerea UDMR. Într'un interviu acordat ziarului ZIUA din 6 Septembrie a.c., el afirmă câteva idei cu caracter de lamentaţie politică, şi anume: *"Nu ne facem iluzii că vom fi sprijiniţi de Opoziţie pentru a modifica legea învăţământului; apropierea alegerilor împinge şi Opoziţia spre naţionalism; Naţionalismul Opoziţiei legitimează extremismul Puterii; greva japoneză a elevilor este posibilă; suntem milioane. E normal să influenţăm Tratatul cu Ungaria; Convenţia Democratică nu mai e cea de altădată"* etc.

Mergând pe linia eşecurilor politicii UDMR, să vdem ce spune *JURNALUL NAŢIONAL* din 10 August, sub titlul *"În legătură cu preconizatul miting dela Odorheiul Secuiesc - UDMR face un pas înapoi..."*: *"Ceea ce era previzibil, s'a întâmplat. Nefiind prea sigur de sprijinul popular, **Consiliul de criză al UDMR** a renunţat la organizarea mult trâmbiţatului **mare miting al maghiarimii** dela Odorheiul Secuiesc, preconizat să asigure protestul **unanim al etnicilor maghiari împotriva Legii învăţământului**. Iată că în locul acestui miting s'a hotărît organizarea - la 2 Septembrie a.c., a unui **forum cetăţenesc** cu participarea unor delegaţii ale pedagogilor, profesorilor şi părinţilor copiilor maghiari din toate judeţele Transilvaniei... Renunţarea la mitingul dela Odorheiul Secuiesc este rezultatul firesc al insuccesului reuniunii dela Debreţin - afirmă surse din conducerea UDMR."*

Şi ***forumul cetăţensc*** a decis. Ce a decis, ne spune *ROMÂNIA LIBERĂ* din 11 Septembrie, în articolul său *"UDMR renunţă la acţiunea de boicotare a şcolii"*: *"Vineri seara (8 Septembrie - n.n.), la Catedrala "Sfântul Mihail" din Cluj a avut loc o slujbă religioasă închinată luptei etnicilor maghiari pentru învăţământul în limba maternă. Au fost prezenţi circa 800 de enoriaşi ai bisericilor tradiţionale maghiare din Transilvania (...) De asemenea, a fost prezent întregul staf al UDMR, numeroşi lideri adresându-se, după slujbă, celor prezenţi, afirmând că din nou Legea Învăţământului, şcoala, cultura şi tradiţiile, chiar limba maternă le sunt ameninţate. Unii dintre ei au condamnat şi Tratatul dela Trianon. La ieşirea din catedrală, atât Marcó Bela, preşedintele UDMR, cât şi Prof. Eva Gymesi, vicepreşedinta cu problemele de învăţământ a Uniunii, au afirmat că s'a renunţat, ca formă de protest, la boicotarea învăţământului la*

Continuare în pag.7

Instantanee

La târg

Radu BADIU

În fiecare Duminică, din zori, năvală de căruțe, camioane, furgonete și autoturisme curg, din toate părțile zonei, spre Budești. Când se luminează spațiul de lângă calea ferată, șoseaua Vasilați-Oltenița și strada ce vine din centrul orășelului până la gară sunt înțesate de mijloace de transport care au adus și care iau mărfuri. Plăci de azbociment (pentru acoperiș), scânduri, lanți, cusaci, căzi, butoaie, uși, ferestre, paturi și canapele *"populare"*, cai, căruțe, porci, purcei, ciment, colaci de sârmă, plasă de sârmă, apoi tot felul de încălțăminte, îmbrăcăminte, cuie, grâu, porumb și, în zona *"pieții"*, zarzavat dela ardei, roșii, vinete, varză, cartofi, până la pepeni și flori. În sat, pe strada *"comercială"*, mai multe cârciumi de stil nou, republican, servesc dela vodcă până la bere în jurul unor grătare improvizate *"deservite"*, în principal, de țigani. Este zona cu cei mai mulți țigani din țară, (în județul cu cei mai multi analfabeți, din cauza acestei etnii certată cu cartea, de unde provine actualul președinte, pe care și-l revendică, motiv pentru care sunt atât de îndrăzneți în comerț, și nu numai). La prima cârciumă face vânt cu un carton jarului de sub mici un țigan *"patron"* de vreo 30 de ani, înalt, masiv, cam la 120 de kilograme, exemplar îmbrăcat occidental care simbolizează *"tipic și veridic"* cum le merge țiganilor azi în România în regimul libertății fără margini a foștilor și a secăturilor. Bietul Român - rămas încă fricos - vine din zori, într'o zarvă și-o dărdură amețitoare. Caută repede ce are de cumpărat, cumpără ca în filmările cu repezitorul, suie în căruță și pleacă. La fel și vinde. În jurul orei zece, când soarele se urcă sus, e deja acasă. Către ora 12 târgul - până atunci o viermuială de oameni, animale și vehicule - dintr'odată devine subțire, iar la ora 13 este deja liniște ca după furtună.

Această eliberare comercială - ținută puternic sub observație nevăzută de regim - menține Rumânul bănuitor și suspicios. Este ca un luat de undeva unde s'a luat paza momentan, pază care este mai la distanță gata să intervină în toată forța dacă dela Cotroceni se cere asta. De aceea la întrebarea ce părere au despre proprietate țăranii răspund: *"Eu știu?... Ce-o zice statu'... Ce-o zice Domnu' Iliescu"*.

- Cât va dura acest târg? întreb pe nea Lixandru, vecinul meu de 76 de ani adus să vadă prețul purceilor.

- Io știu... Cât va socoti statu' că e necesar.

Și cât va socoti oare acest stat duplicitar că va fi necesară această eliberare de care s'a și speriat că *"scapă omul de sub mână"* gândind alte minciuni mai mari decât aceea a accelerării privatizării care nici n'a început.

Cine va lua pâcla de pe ochii neamului meu?

MARCÓ BELA SAU 16 DIN CĂRȚILE DE JOC

Urmare din pag.6

acest început de an școlar.

Prezentând reacțiile unor personalități politice vizavi de pretențiile UDMR de schimbare a Legii învățământului (eliminarea paragrafului prin care elevii minorităților naționale sunt obligați să învețe Istoria României și Geografia României în limba română), cotodianul *JURNALUL NAȚIONAL* invită la discuții pe Dl. Victor Surdu - președintele PDAR, și pe Dl. Ion Doru Volovan - prefectul județului Harghita. Primul opinează că *"mărirea pragului de accedere în Parlament al uniunilor politice, dela 8%, în prezent, la 10%, în viitor, va face ca UDMR să aibă un singur parlamentar. Vor avea astfel și Ungurii un singur parlamentar numit de etnia lor, așa cum au și celelalte etnii, care trăiesc și muncesc într'o singură patrie, mamă bună pentru toți fiii ei."*

Pe aceeași linie, prefectul de Harghita arată: *"Nu știu dacă ați observat, în ultimul timp politica UDMR s'a transformat radical. Până la semnarea Convenției cadru privind minoritățile naționale, activitatea UDMR a constat în lupta pentru obținerea și garantarea cât mai multor drepturi, drepturi stipulate și garantate atât de Constituția României, cât și de Convențiile la care România este parte semnatară. Din acest moment, liderii UDMR și-au transformat vizibil tactica, acționând cu totul altfel, exprimând opinia că ei nu reprezintă, de fapt, o minoritate, ci un popor, această idee fiind bineînțeles subordonată obiectivului pe care și l-au propus, de a acționa pe orice cale și prin toate mijloacele împotriva caracterului de stat unitar al României, așa cum este el prevăzut în Constituție."*

Mai pragmatic, Gheorghe Funar, președintele PUNR și primarul Clujului, a luat taurul de coarne și a adoptat măsuri pe potriva sa: mutarea statuii lui Matei Corvin (cu cal cu tot) la Hunedoara (asta ca idee de meditație pentru Maghiarii clujeni care văd în acest monument istoric simbolul supremației maghiare asupra Românilor); unirea județelor Harghita și Covasna într'unul singur, care să poarte numele de județul Avram-Iancu. Pe lângă aceste idei, la 7 Septembrie a semnat un comunicat prin care *"Cetățenii români de etnie maghiară angajați la instituțiile de învățământ românesc, care nu sunt de acord cu Legea învățământului din România sunt invitați ca în semn de protest să-și dea demisia din posturile și funcțiile pe care le dețin (...) Vor fi sancționați, de asemenea, profesorii și elevii care vor pleca din Cluj spre Strasbourg, în ziua de 8 Septembrie, pentru a protesta împotriva Legii învățământului în România."*

În replică, președintele UDMR Cluj, a precizat presei că statuia lui Matei Corvin poate fi mutată doar cu întreaga maghiarime ardeleană, la Hunedoara. El a mai declarat că nu este impresionat de ultimele declarații belicoase ale lui Gh. Funar față de minoritățile maghiare. A se vedea nuanța expresiei minoritățile maghiare - expresie recent apărută în limbajul conducerii UDMR. Unde bate ea? Mai drastic în replici, senatorul Viorel Sălăgean, coleg de partid cu Funar, spune în *FLACĂRA* nr.38/Septembrie a.c.: *"Eu am cerut la Conferința Națională din Iunie ca Dl. Funar să-și considere misiunea încheiată, ținând cont că intrăm într'o Europă care are alte exigențe și alte principii. Atitudinea lui e în afara timpului, e tipică pentru sfârșitul secolului trecut și începutul acestuia. De ce nu-l schimbăm? Din păcate, nu poate fi schimbat datorită susținerii sale extraordinare din partea UDMR! De câte ori ei dau declarații antiromânești, mai nou și Marcó Bela, care joacă o carte ce i s'a pus în mână, altfel e un om subțire - PUNR are de câștigat. La anul - iată că îi fac o campanie electorală lui Funar, eu, care am fost, sunt și voi fi împotriva gesturilor lui stupide! Vom avea nevoie de Funar, pentrucă se pregătesc mari evenimente: 1100 de ani dela sosirea primelor triburi hunice în Câmpia Panonică, Congresul Mondial al Ungurilor și Congresul Ungurilor din Ardeal."*

Pe fundalul unor asemenea dispute verbale, presa din săptămâna 11-16 Septembrie titra pe primele pagini că primii miniștri ai României și Ungariei au convenit ca partea maghiară să trimită în țara noastră o delegație de experți care să supravegheze aplicarea legii învățământului, că la Budapesta Max van der Stoel - comisar O.S.C.E. pentru minorități a discutat cu ministrul de externe maghiar și probleme legate de Legea învățământului din România, lege care nu este pe placul părții maghiare în încheierea tratatului de bază bilateral dintre România și Ungaria.

Cum toate aceste dispute își pun amprenta asupra viitoarelor convorbiri dela Casa Albă, dintre Bill Clinton și Ion Iliescu, diplomația română este foarte atentă la gesturile Budapestei, motiv pentru care Palatul Cotroceni cere o reconciliere istorică *"între poporul român și maghiar"*. Despre aceasta, în numărul următor al revistei noastre.

Gh.Ionescu OLBOJAN

OLTENISME

Ionel RĂDULESCU

• **BIRURI GRELE...** Majorate recent cu 40% dintr'o Ordonanță a Văcăroiului, taxele notariale sunt o importantă sursă de venituri pentru democrația originală, atingând cifre astronomice. Iată unul din atâtea cazuri întâlnite în Oltenia, când la 1,75 ha. teren arabil (evaluat la suma de 4.105.000 lei) cetățeanului, fiind moștenitor testamentar, i s'a aplicat o majorare de 50%, ajungând să suporte taxa de succesiune în valoare de... 918.956 lei!! fixată de Notariatul Județean Dolj. Dar fiscalitatea demențială e doar una din *"mărețele realizări"* ale epocii Iliescu.

• **TELEFONIA FĂRĂ FIR...** La Craiova, rebotezatul ROMTELECOM și-a propus să introducă până la sfârșitul acestui an telefonul mobil celular, care oferă avantajul de a vorbi direct (fără operatoare) cu orice post telefonic din țară și din străinătate, sau de a primi apeluri. Proiect îndrăzneț și modern, dar deocamdată telefonia craioveană e la pământ, lucrările de trecere pe ALCATEL, făcute de oameni nepricepuți, fiind sub orice critică. Mii de abonați nemulțumiți de faptul că achită telefonul de luni de zile, fără a-l putea folosi, în timp ce ROMTELECOMUL își plătește gras salariații prin umflarea fără jenă a chitanțelor de plată. Încercarea de a forma un număr de telefon în și din Craiova în țară este o aventură fără sorți de izbândă.

• **PATISERIILE BĂNIEI...** Sunt departe de ceea ce ar trebui să fie, au număr redus de produse și sortimente de prăjituri, la prețuri exagerate și de calitate modestă. În timp ce cofetăriile de cartier sunt aproape inexistente, sărăcăcioase, cu mobilier deteriorat, în centrul Craiovei tronează vechile cofetării *Minerva, Mercur, Amandina* și *Femina* care au laborator propriu, la care se adaugă Pizzeria *"Clasic"*. Clienții obișnuiți - elevii și studenții - fac consumație minimă, cafeluța și cola 600-700 lei, prăjiturile fiind scumpe, vechi și cu gust îndoielnic 800-1.500 lei, pizza 2.000-4.000 lei! Mai frecventate decât restaurantele, cofetăriile Craiovei reclamă însă lucrări urgente de zugrăvit, reamenajări, recondiționări mobilier, înlocuirea veselei, schimbarea decorului și diversificarea produselor, adaptarea prețurilor la punga consumatorilor și nu în ultimul rând, curățenia și serviciile ireproșabile.

• **PARCUL BIBESCU...** A fost cândva mândria Cetății Banilor Olteniei, unul dintre cele mai mari parcuri naturale din Europa, leagănul și oază de verdeață și liniște a multor generații de craioveni... Acum oferă vizitatorilor un spectacol jalnic, în care gazonul e călcat în picioare sau transformat în toaletă publică, terasa *"Debarcaderului"* e luată cu asalt de țiganii petrecăreți și devastatori, iar negustorii ambulanți suplinesc aprovizionarea prin vânzarea a tot soiul de mărunțișuri dubioase. Până și'n bietele animale supraviețuitoare ale așa-zisei grădini zoologice a parcului se aruncă bucăți de pâine, pufuleți și resturi alimentare. Pe aleile neîngrijite, pline de gunoaie și vizitatori needucați, nu întâlnești picior de gardian sau alt om al ordinii publice. Părăsești Parcul Bibescu cu un gust amar și cu senzația că *"e ordin să se-aleagă praful"*!

• **BOALA ALBASTRĂ...** Sistemul de irigații Sadova-Corabia din Sudul Olteniei a infestat cu nitriți, nitrați și pesticide toată falia pânzei freatice a comunei Călărași-Dolj. Gama îngrășemintelor sintetice folosite la explozia vegetală a agriculturii socialiste din vremea împușcatului amenință grav sănătatea localnicilor, care acuză dereglări în orientarea în spațiu, inapetență la consumul legumelor, cefalee pronunțată - așa numita *"boală albastră"*. Unica soluție e săparea unor puțuri de mare adâncime sub stratul de marnă al străvechii albii a Dunării. Consiliul Județean Dolj a prevăzut trei asemenea *"fântâni"* la peste 8 m. adâncime în incinta școlilor din comună, unde învață circa 800 de elevi, dar problema banilor rămâne un mare semn de întrebare în neputința actualei *"tranziții"*.

• **"PUȘCULIȚĂ" LOCALĂ...** Deficitul bugetar de circa 1.900 miliarde lei la nivelul țării se răsfrânge, implicit, și asupra Doljului, ceea ce nu-i împiedică însă pe Iliescu și Văcăroii lui să cunoască lumea!! Cele 70 miliarde lei alocate Doljului în '95 au însemnat: 12 miliarde la comune, 6 la orașe, 32 Craiovei și 20 Consiliului Județean Dolj. Limitele minime sunt ca'ntotdeauna în sănătate, învățământ-cultură și asistență socială. Cu oameni neinstruiți și bolnavi e greu să mergem înainte și să trăim mai bine! Craiova e numai gropi, gunoaie și noroi, fără ca viceprimarul ceaușist al urbei să miște un deget. În schimb, la Consiliul Județean Dolj, cheltuielile protocolare ale mafiei locale sunt exagerate, comuniștii se respectă...

• **INIȚIATIVĂ PRIVATĂ...** La Craiova, ponderea privatizării o dețin firmele comerciale, mii de întreprinzători ageamii alegând calea cea mai accesibilă obținerii profitului rapid și sigur. Vadurile comerciale prezintă însă un paradox: în vreme ce puzderia de *"comersanți pe picior"* expune direct în stradă sau în dughene improvizate ad-hoc, vastele spații comerciale ale magazinelor de stat stau goale sau sărăcăcios dotate, iar tovarășele vânzătoare ale comerțului ceaușist cască blazate, cu un aer respingător și arogant. În comerțul cu legume - fructe, au apărut țiganii precupeți care-l atacă frontal pe țăran, cumpărând tot și revânzând apoi la preț de speculă, sub privirile vinovate, complice, ale bătrânului milițian-polițist mai marele pieții...

La Fondul mutual al oamenilor de afaceri, valoarea certificatului de investitor a urcat la 138.000 lei. Ajutoarele financiare ale Fundației CRIMM, în cadrul Programului PHARE însumează 2,4 mil. ECU pentru România și sunt nerambursabile, având ca obiectiv dezvoltarea de activități cu caracter productiv. Sunt agreate planuri serioase de afaceri în activitățile din industria alimentară, textile, confecțiuni, încălțăminte, electronică, metalurgie, construcții.

• **TĂIETORII DE CADAVRE...** Laboratorul Exterior de Medicină Legală Craiova are mult de furcă după Decembrie '89 când fenomenul infracțional a crescut îngrijorător: omucideri, sinucideri, violuri în grup, accidente cu autori necunoscuți etc. Laboratorului îi sunt arondate județele Olt, Gorj și Mehedinți pentru efectuarea de noi expertize și avizare. Zilnic, cele 40-50 de consultații se fac într'un imobil deteriorat, cu pereții crăpați și plini de igrasie. Trusele de autopsie sunt incomplete, lipsesc reactivii, lamele, parafina, formolul, iar aparatura din dotare este depășită fizic și moral. Morga are un aspect dezolant, fără apă curentă și fără lumină, cu geamurile sparte. Deși munca medicului legist are implicații hotărîtoare în viața socială la rezolvarea cazuisticii Poliției și Parchetului, condițiile au rămas la nivelul anilor '70, iar medicina legală un fel de cenușăreasă a ministerului păstorit de același alimentar rațional ceaușist Mincu!!

• **"LEAGĂNE" DE LUX...** La hotarul județelor Dolj și Gorj se află Ocolul Silvic Amaradia, unde 160 de salariați fac minuni în atelierul de împletituri din răchită, având la îndemână propria răchitărie intinsă pe 10 ha., dar și cantități însemnate aduse din țară. Ei confecționează *"leagăne"* sau coșuri, seturi simple sau capitonate pentru câinii de apartament, produse lux pe care le exportă în Canada, Franța, Italia și Germania. Numai dela începutul acestui an au împletit 250 t. de răchită, realizând peste zece vagoane de seturi, în valoare de 200.000 de dolari americani. Așadar, *"leagănele"* de lux ale câinilor din Occident, împletite cu măiestrie la Amaradia Doljului sunt durabile, confortabile, dar și profitabile pentru silvicutorii olteni!

• **BANCHERII...** La Craiova s'a constituit Bursa de Mărfuri Oltenia, instituție specifică pieței libere, care va funcționa ca societate comercială cu capital de stat, mixt și privat. Au subscris 49 agenți economici fondatori pentru 970 acțiuni, cu o valoare totală de 486 milioane lei. Adunarea generală a ales structura de conducere a Bursei. Consiliul de Administrație are 15 membri reprezentând acționarii și specialiștii celor patru instituții inițiatoare: Camera de comerț și industrie, Patronatul agricol, Fondul proprietății de stat și Fondul proprietății private. Cei 49 agenți economici doljeni sunt oameni care au avut funcții grase și bani grei în vremea Ceaușeștilor și au devenit peste noapte bancheri ai democrației originale, învârtiții tranziției neocomuniste.

A MURIT STELIAN STĂNICEL

Sunt oameni despre care e normal să crezi ca n'au voie să moară. Motivul: fiinţele lor sunt încărcate spiritual de idealuri care îşi aşteaptă o scadenţă visătoare în incertitudinea unui timp de condiţii vitrege. Şi, totuşi, ei mor. Dintre aceştia face parte şi Stelian Stănicel, omul care s'a stins din viaţa pământească în ziua de Duminică 24 Septembrie, la ora 8 seara, într'un spital din Miami-Miramar, Florida. O stingere care cumva a însemnat şi o eliberare din o povară de suferinţe de lungă durată, provocate de Zona Zoster care i-a afectat un ochi şi fruntea şi de care nu l-au putut cura nici cele mai celebre clinici. Dar, în pofida acestui lucru, Zona Zoster nu l-a stins. A venit să-l stingă o congestie cardiacă, cu urmarea ei, complicaţii la plămâni. Luni de zile, cât şi-a purtat suferinţa în locuinţă, trebuia să aibă lângă el o butelie de oxigen.

Dela Miami-Miramar, trupul neînsufleţit a fost transportat la locul odihnei de veci Cimitirul dela *"Vatra Românească"* (care e reşedinţă a Episcopiei Române din America, Grass Lake, Michigan), unde Miercuri 27 Septembrie, slujba înmormântării a fost oficiată de Episcopul Nathaniel, Arhimandritul D. Felix şi preoţii Dumitru Sasu, Constantin Tofan, Richard Grabowski şi Laurence Lazar.

Au luat parte: Traian şi Olga Lascu, Alexandru şi Larissa Nemoianu, Gas Vincent şi Mihai Tipa reprezentând Centrul de Documentare Român-American *"Valerian D. Trifa"*; Peter Mureşan, Louis şi Jeane Martin, D-na Petrescu, D-ra Ileana Tâmpeanu, Silvia Cheţan, Grigore şi Margarita Butoi, Hilde Fritsch, Dr. Mircea Ronnett, George Donev, Nicolae Pora, Tudor Murgoci, Eugen Bârsan, George şi Lina Bălaşu reprezentând prietenia, camaraderia şi *"Cuvântul Românesc"*. Au mai luat parte şi alţii, care într'un fel sau altul s'au simţit legaţi de cel trecut în lumea drepţilor.

Stelian Stănicel s'a născut în 4 Noembrie 1913 în Slobozia-Dâmboviţa, din mamă originară din Azuga şi tată din Râşnovul-Braşovului, fiind cel mai tânăr între cei şase copii ai familiei. După absolvirea Şcolii primare din Râşnov, urmează liceul *"Principele Nicolae"* din Sighişoara, iar mai departe doi ani de conservator şi simultan Facultatea de Drept din Bucureşti. Primul lui vis a fost să devină artist. Un vis legat de realitatea că în liceu, la serbările şcolare culturalo-naţionale, el a fost recitatorul numărul unu. Dar statura lui mică şi firavă i-a blocat visul. Şi aşa, s'a ţinut de Drept.

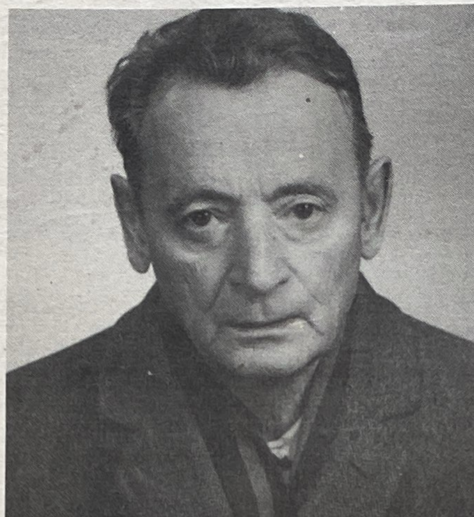
L-am cunoscut dela vârsta de 13 ani, când am ajuns a fi colegi în a treia liceală, eu fiind mutat de părinţi, din motive de o mai mare apropiere de casă, dela Liceul *"Radu Negru"* din Făgăraş la cel din Sighişoara. Şi din acele zile de vârstă de 13 ani, destinul ne-a ţinut legaţi în cea mai strânsă prietenie şi camaraderie timp de 69 de ani.

Fără nici o convenire sau plănuire, după anii exilului din Germania care a început în 1941 cu Lagărul de muncă dela Rostock şi a continuat cu internarea noastră în vestitul Lagăr de concentrare *"Buchenwald"*, ne-am reîntâlnit în exilul din America, unde el a ajuns în 1949 iar eu în 1952, la ideea lui, dar prin grija binecunoscutului sibian Nicolae Petra.

Nu este uşor să scrii despre un prieten mort, când sunt atâtea care ne-au legat. Pus într'o asemenea situaţie, dintre toate câte ar fi de spus, gândurile mi se opresc mai întâi de toate la cele esenţiale. La substanţa om, substanţa românism şi substanţa spirituală. Adică la trăsăturile care alcătuiesc fondul portretului celui trecut în nefiinţă. Trăsături care, atunci când sunt pozitive, capătă pe margine de mormânt proaspăt mai multă culoare şi mai multă intensitate.

Văzut ca om, Stelian Stănicel se exprima mai mult prin tăcere decât prin cuvinte. Rareori îşi manifesta făţiş gândurile, rămânând la intuiţia de trăire realizatoare în calm şi în tăcut. N'a cerut niciodată nimănui nimic pentru el, iar pentru ce el a făcut în cele ce i-au stat la inimă, n'a ţinut ca să se ştie. Dar mai mult decât acestea, ceea ce îl califică în primul rând ca om, rămâne o mare şi dedicată generozitate, cu o predilecţie strâns legată de românism şi Biserică.

Văzut ca Român şi ca naţional, Stelian Stănicel a rămas sub copleşitorul ghid al botezului lui în legionarism din timpul clasei a şasea liceală. Spun copleşitor, pentrucă atunci când el a absolvit Facultatea de Drept şi s'a înscris în Baroul Avocaţilor din Capitală, a fost în chip preponderent preocupat mai mult de altceva decât de sălile instanţelor de justiţie. Cu toate că îi era bine clar că orice activitate, orice serviciu prestat în cadrul Mişcării Legionare nu e legat de salarizări ci de o exclusivă autodăruire, de un exclusiv voluntarism, el a ţinut să fie un voluntar de toate zilele şi aşa s'a pus la dispoziţia Biroului de Secretariat al Mişcării Legionare, pentru a lucra în un mediu apropiat de toate zilele al *"Căpitanului"* Corneliu Zelea Codreanu, al lui Ion Belgea, Nicolae Horodniceanu şi al altor fruntaşi legionari. Când acest Secretariat a fost desfiinţat de marea prigoană carlistă antilegionară din 1938, Stănicel fuge în Polonia şi de acolo ajunge în Germania, iar de atunci încoace - excepţie doar o jumătate de an petrecut în ţară -, numai de exil a avut parte. Prigoana antilegionară antonesciană îl împinge în Germania, în fapt în Lagărul Buchenwald. Apoi venind comunismul, el îşi extinde în 1949 exilul în America.

Aici, îşi găseşte repede şi cu entuziasm locul în jurul fostului Şef al Studenţimii Române Viorel Trifa, devenit Arhiepiscopul Valerian al Diocezei Românilor din America. La fel ca şi mulţi alţii, el a simţit şi văzut în Arhiepiscopul Valerian un om înzestrat cu alese calităţi care fac din el personalitatea de frunte a exilului. Un simbol al unei ţări româneşti legată sus de Dumnezeu, iar jos de marea libertate de a fi ea însăşi pe temei de bună rânduială, de demnitate şi de cinste.

Stelian Stănicel a fost pentru Valerian primul om ne-oficial la dispoziţie şi ultimul om la ajutor. A dovedit acest lucru cu deosebire în 1984. În acele zile, când regimul comunist din ţară găsise calea de a-i veni de hac arhiepiscopului român anticomunist din America, operând la sigur prin încredinţarea dată lui Rosen într'o asemenea privinţă. Valerian a fost adus la punctul situaţiei de a trebui să se autoexileze undeva şi acel undeva a fost Portugalia. La propriul îndemn, Stănicel i-a urmat calea. Şi-a făcut cufărul şi s'a mutat şi el cu exilul în Portugalia, dus de nestăpânita dorinţă de a-i asigura lui Valerian un minim de confort sufletesc, prin a simţi şi şti că are în locul de surghiun în care se află, totuşi, pe cineva. Numai o uriaşă sensibilitate este în stare să procedeze aşa cum a procedat Stănicel în acest caz. Valerian a murit de bătaie de inimă într'o suburbană a oraşului Lisabona, iar Stelian Stănicel a fost confortul vederii unicului şi ultimului Român mai înainte de a muri.

Văduvit de moartea lui Valerian, şi după o perioadă de experimentare a vieţii de exil prin Spania şi Franţa, unde plănuise să se aşeze la un nepot, Stănicel, în chip cu totul nesocotit, în 1987 se întoarce de unde a plecat, adică în America, trăgând direct la mine, în Chicago, de unde mai apoi s'a mutat în Florida, din motive de sănătate.

Care au fost preocupările de bază ale lui Stelian Stănicel după moartea lui Valerian? Prima a fost, o concentrare a lui la o operă de a menţine cât mai mult în viaţă memoria *"Căpitanului"*. În această privinţă - legat şi de faptul împlinirii unei jumătăţi de veac dela asasinarea lui -, el s'a îngrijit în timpul în care a fost prin Spania de culegerea şi publicarea într'un frumos volum intitulat *"Corneliu Zelea Codreanu"* a celor mai expresive texte referitoare la Dumnezeu, Neam şi Legiune, exprimate de Căpitan. Volum apărut la Madrid în 1988. A doua preocupare a lui a fost, de asemenea, o menţinere cât mai vie în memorie a Arhiepiscopului Valerian, între altele şi printr'un sprijin generos dat instituţiei care îi poartă numele. E vorba de Centrul de Cercetări şi Documentare Româno-American *"Valerian D. Trifa"* de pe pământul *"Vetrei Româneşti"*.

Exilul nu-i lucru uşor. Intensitatea cu care se trăieşte în el, se înscrie cumva în fiecare zi a existenţei lui. Se înscrie pe viu. Aşa s'a înscris şi exilul lui Stelian Stănicel, care a absorbit în fiinţa lui felul de a vedea viaţa şi lumea prin principiile, concepţiile şi exemplele de trăire ale lui Corneliu Codreanu şi Valerian Trifa. Împărtăşind liniile acestora, a fost mereu de nestrămutat în crezul său spiritual-naţional. Şi poate că de abia acum, când el nu mai este printre noi, vom fi în stare să vedem mai clar cine a fost el, şi astfel să-i putem aprecia mai bine calităţile.

Stelian Stănicel s'a stins în trăirea unor idealuri care i-au călăuzit viaţa. A plecat pe drumul fără de sfârşit şi fără de întoarcere al morţii, lăsând în urmă doar amintirea ţinutei lui şi ceea ce el a făcut pozitiv. Iar în finalul finalului se proectează durerea despărţirii noastre de el, durerea din care îi dăm ultimul salut cu dragoste, cu prietenie, cu camaraderie şi cu o preţuire de neuitat.

Să-i fie ţărâna uşoară şi Dumnezeu să-l aibă în marea lui grijă !

Eugen BÂRSAN

AŞA CUM AM FOST

Nu spun că nu am greşit niciodată
Nu spun că am fost un sfânt pe pământ
Dar... afirm că mi-am dăruit viaţa toată
Luptei... pentru crezul meu sfânt.

Nici nu mi-am manifestat răzvrătirea
Pentru un scop personal şi meschin
Dar am râvnit pentru neam nemurirea
Şi-am vrut pentru toţi un cer mai senin.

Am fost unul din cei ce-au tras semnalul de-alarmă
Când roşul pericol ajunse la Iaşi
Dar ne-am izbit de forţa ocultă infamă
Ce'n noi vedea teribili vrăjmaşi.

Generaţia mea de foc ce-avea în primire
O ţară'ntregită... trebuia s'o păzim
Şi luptând ne-am găsit înalta menire
C'an slujba Dreptăţii şi-a Crucii să fim.

Unii bătrâni ne credeau copii răzvrătiţi
Alţii spuneau că suntem nebuni în dorinţi
Dar... tăcuţi sub insulte ne-am dus înfrăţiţi
Şi'n străbune virtuţi am îndurat umilinţi.

Cinstiţi cum am fost în tot ce ne leagă
Noi binele ţării l-am făcut cunoscut
Dar n'au vrut nici cum să'nţeleagă
Ce-am vrut şi ce înalte visări am avut.

Să ne curme elanul s'au pus baricade
Eram scuipaţi şi sugrumaţi de călăi
Dar apărându-ne Onoarea Credinţelor calde
Am suferit cruzimea mişeilor netrebnici şi răi.

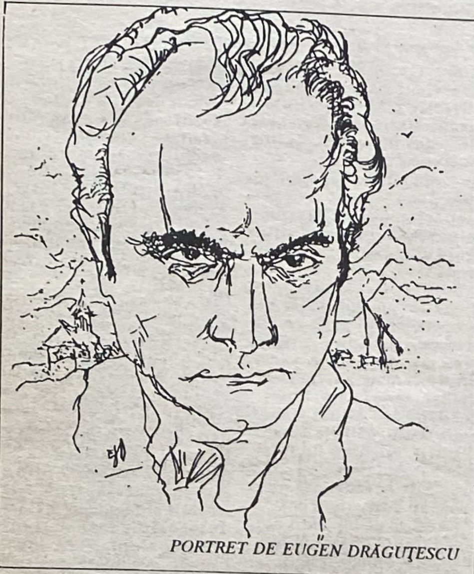
De-atunci am trecut din prigoană'n prigoană
Şi'nfruntând Comunismul am rezistat,
Nu ne-a'ndoit durerea din rană
Nici foamea, nici lanţul în care am stat.-

Acum suntem dovada ce stă mărturie
C'am supravieţuit acestui pogrom
O spunem deschis ca'n lume să se ştie
Ce-am vrut ca să facem pentru Ţară şi Om.

Tiberiu HENŢEA

Nicolae Novac sau spovedania omului învins

Ion CRISTOFOR

PORTRET DE EUGEN DRĂGUŢESCU

E uimitor câte surpize ne poate aduce, în ordine culturală, căderea zidurilor comunismului, în spatele cărora de abia întrezăream cât de bogată şi de diversă e literatura creată de reprezentanţii exilului românesc. Dacă marile personalităţi din exil - Mircea Eliade sau Eugen Ionescu, de pildă - au reuşit, într'o anumită etapă de liberalizare a politicii culturale din perioada dictaturii, să se strecoare pe sub furcile caudiene ale cenzurii, multe nume au rămas proscrise, diversitatea celorlalţi rămându-ne înstrăinată. Un caz şocant rămâne şi cel al lui Aron Cotruş, poeziile căruia vor fi reeditate abia în 1978, într'o antologie alcătuită de Ovidiu Cotruş şi prefaţată de Ion Dodu Bălan, o culegere care lasă pe dinafară întreaga creaţie din exil a poetului deşţărat. Este doar unul din numeroasele exemple care s'ar putea da, iar cazul acesta e cu atât mai edificator cu cât Aron Cotruş era acuzat de George Călinescu, în celebra sa *Istorie*, că ar fi incitat masele la *"colectivizarea bunurilor"* iar unul din volumele poetului (*"Oameni în mers"*) ar *"duce în plin comunism"*. Acuza nu i-a servit însă cu nimic autorului lui "*Horia*", acesta fiind îndepărtat din bibliotecile publice ca un reprezentant tipic pentru o *"criză a culturii burgheze"* şi a *"putrefacţiei ideologice"*... Căutând volumele din străinătate ale lui Aron Cotruş, am avut surpriza de a descoperi un poet înrudit îndeaproape cu acesta, cu un interesant (şi tragic) destin literar şi uman. Am aflat numele lui Nicolae Novac şi printre cele ale exegeţilor lui Aron Cotruş, pe care l-a cunoscut îndeaproape şi despre care a dat la iveală câteva contribuţii critice pline de interes. Iată câteva din mărturisirile lui Nicolae Novac despre autorul lui *Horia: "Pe Aron Cotruş l-am cunoscut încă din ţară. În exil am reluat legătura cu el prin colaborarea lui la revista Vers şi a mea la Carpaţii lui. Aş vrea să adaug că Aron Cotruş a semnat prefaţa la volumul scos la Madrid, împreună cu Vasile Posteucă şi N.S. Govora: Poeme fără ţară. Când a sosit în America, în 1956, ca invitat de onoare la Convenţia Uniunii şi Ligii Societăţilor Române din America (care-şi serbau aniversarea de 50 de ani), m'am deplasat la Detroit şi l-am invitat la Gary, unde luase deja fiinţă programul românesc de radio pe care-l conduceam în calitate de director şi de speaker. Cu această ocazie, în afară de interviul luat la radio, i-am aranjat şi o şezătoare literară la care Aron Cotruş a citit din recent apărutul lui volum de versuri "Drumuri prin furtună", în faţa unei săli pline până la refuz. A fost, cred eu, una din serile cele mai frumoase din viaţa poetului. Lumea prezentă îl aplauda cu frenezie, îi trimitea buchete de flori, iar când a citit poemul "Horia", lumea s'a ridicat în picioare, aplaudându-l".*

Autorul acestei emoţionante evocări a unei întâlniri româneşti pe pământul Americii, este el însuşi un deşţărat, un poet autentic al *"înstrăinării"*. Cum numele lui Nicoale Novac nu apare în nici unul dintre dicţionarele scrise la noi în perioada comunistă, se cuvine a-l prezenta în câteva rânduri succinte. Scriitorul s'a născut la 27 Martie 1919, în localitatea Moldova Nouă, din judeţul Caraş-Severin. Elev încă, la Liceul *"General Dragalina"* din Oraviţa, debutează cu un volum de schiţe şi nuvele, "*Încrustări în bancă*", în editura gazetei *"Reşiţa"*. Ca student la Facultatea de Litere şi Filosofie din Bucureşti, publică romanul *"Dragostea albă"*, având pe banderola cărţii o prezentare scrisă de Ionel Teodoreanu. Ca şi alţi tineri din generaţia sa, este silit să-şi întrerupă studiile, înrolându-se în armata română angajată în campania războiului din Răsărit. Tragicele evenimente au întrerupt brutal activitatea literară a tânărului sublocotenent de cavalerie, care colaborase deja la reviste ca *"Universul literar"*, *"România literară"*, *"Societatea de mâine"*, *"Dacia rediviva"*, *"Fruncea"* şi altele, semnând cu adevăratul său nume: Aurel D. Bugariu. Abia mai târziu, în Statele Unite, în perioada în care începe să colaboreze cu articole anticomuniste la ziarul *"America"* îşi alege pseudonimul Nicolae Novac, încercând să evite astfel prigoana rudelor sale rămase în ţară. Participă şi la luptele de pe frontul din Ungaria, unde cade prizonier la Nemţi cu întregul escadron, în chiar noaptea Anului Nou, aripa stângă a frontului rămânând descoperită. Aliaţii noştri, *"trupele ruseşti"* - notează scriitorul - *părăsiseră poziţia pentru a serba cu Unguroaicele revelionul în sat"*... Este decorat în lipsă prin înaltul Decret nr.114 din 8 Ianuarie 1945, cu Ordinul de Cavaler cu panglică de *"Virtute Militară"* şi *"Frunză de Stejar"*. Rămas în Germania, îşi continuă studiile la Erlangen (în Bavaria), urmând cursuri de Istoria artei, ziaristică şi istoria muzicii. Se căsătoreşte, emigrând în Statele Unite al căror cetăţean devine la 9 Martie 1960. Redactează acolo o revistă intitulată *"Vers"*, la care colaborează poeţii Aron Cotruş, Vasile Posteucă, Ştefan Baciu, Victor Buescu, N.S. Govora şi alţii. Dintre prozatori trebue amintiţi Vintilă Horia, J.N. Mânzatti, D.C. Amzăr, I.G. Dumitriu, E.D. Dumitriu, E.D. Tappe. Din 1954 iniţiază o *"Oră românească"* la Gary, fiind directorul acestui program de radio timp de 35 de ani. Este redactor sau colaborator la câteva ziare româneşti din exil (*"America"*, *"Drum"*, *"Carpaţii"*, *"Cuvântul Românesc"*), continuând să scrie volume de poezie şi proză în româneşte. *"Magul care-şi caută steaua"* (Paris, 1951), *"Catapeteasma"* (în volumul colectiv *"Poeme fără ţară"*, Madrid, 1954), *"La capătul drumului"* (în vol. *"Poveşti fără ţară"*, Madrid, 1957), *"Ultimul învins"* (Cleveland, 1965) - iată câteva din titlurile cărţilor publicate de Nicolae Novac în exil. La acestea se adaugă traducerile: *"Tălmăciri din lirica amerindiană"* (München, 1977), *"Tălmăciri din lirica americană"* (München, 1979) - ambele volume fiind prevăzute cu câte o prefaţă semnată de George Ciorănescu. După cum observa profesorul Thomas A. Perry, dela Universitatea din Texas, într'un articol din *"Sinteza"*, Nicolae Novac a rămas exclusiv un scriitor de limba română, în care a continuat să viseze şi să scrie. Traducerile - cum este şi cea cuprinzând *"Maximele şi cugetările"* înţeleptului Kahlil Gibran (Madrid, 1980) - constituie pentru poetul deşţărat o formă de a se simţi acasă, de a-şi apropia miresmele şi ecourile familiare limbii materne, chiar şi în literatura Indienilor americani descoperind o *"asemănare cu poezia noastră populară, cea din cântece, din rugăciuni şi bocete"*.

Întreaga poezie a lui Nicolae Novac rămâne o dureroasă spovedanie a unui învins, a omului silit de vicleniile istoriei să se strămute în altă ţară. Departe de patrie, la Madrid, el editează împreună cu Vasile Posteucă şi N. S. Govora o carte de poezii intitulată *"Cântece fără ţară"*, cu o prefaţă de Aron Cotruş. Preluând titlul cărţii lui Octavian Goga, cei trei poeţi exilaţi indicau astfel sensul tradiţiei pe care o continuau, anume lirica de pribegie a *"desrădăcinatului"* Şt.O. Iosif, a doinei şi a bocetului metafizic al lui Octavian Goga, cu acel suflu de poezie mesianică şi tonuri de rugăciune desprinsă din vechile cărţi bisericeşti.

Nicolae Novac este şi el un revoltat împotriva sorţii şi un protestatar, denunţând viguros realităţile politice care au provocat nu numai drama exilului său, ci, mai ales, tragedia unui popor, vândut la mezat de atotputernicii planetei. Confesiunea poetului deşţărat capătă accente sfâşietoare într'o poezie ca *"Lacrimi"*, prin care Nicolae Novac se apropie de *"Psalmii"* lui Aron Cotruş. Poezia este cu adevărat antologică: *"Aseară Dumnezeu / a plâns cu capul proptit pe umărul meu... // Nu ştiu cine / l-a îndemnat să treacă şi pe la mine.../ Singur eram şi trist / şi lâncezeam ca un Christ / după lumina ce nu mai venea / după izbăvirea ce nu se mai arăta. / Mi se împlântase, ca un junghiu, în inimă, dorul / de Ţară / - nu pentru întâia, şi desigur, nici pentru ultima oară- / că pribegia mi se părea un chin, / un burete mustind de oţet şi venin / pe care-l sorbeam cu sete mereu, / de pe crucea neagră a exilului meu... // când a intrat, se făcuse lumină'n odaie / straiele lui străluceau ca o văpaie. / L-am poftit să ia loc, să şadă la masă... - Doamne - i-am zis - a venit ceasul întoarcerii acasă?" // M'a privit tăcut, apoi şi-a întors în altă parte faţa, / şi-am înţeles că prin străini aveam să-mi / sting dorul de ţară şi viaţa.../ "Nu-mi certa, Doamne, slăbiciunea - l-am rugat - nu mi-o certa, / precum crezi, aşa facă-se voia Ta... / Mă sfâşia dorul de Ţară şi fraţi, / dorul de Căraşul meu drag şi de îndureraţii / Carpaţi, / aş fi vrut să-i revăd cât mai degrabă, cât mai / curând, / să nu-i port, ca pe-o icoană, numai în suflet şi'n gând..." // Cu capul proptit pe umărul meu, / a plâns, împreună cu mine, aseară, Dumnezeu"*.

Altădată, poetul cântă democraţia americană în versuri libere, pline de vigoare şi simplicitate, pe linia liricii lui Walt Whitman, poet pe care-l invocă în câteva din poemele sale ca pe o prezenţă tutelară. Dar chiar şi în aceste poezii care respiră un anume calm, o atmosferă de împăcare cu soarta, revine, în final obsesia *"fraţilor ce gem în robie"* (*"Scrisoare lui Walt Whitman"*). Dacă poemul este conceput, în acest caz, ca o scrisoare, de cele mai multe ori el se constituie sub forma versetelor unei rugăciuni rostite într'un templu imaginar, în care poetul cere Divinităţii o soartă mai bună pentru neamul său umilit: *"Cad în genunchi, Părinte, şi vin să-ţi mulţumesc / Că ţii în viaţă, încă, Neamul meu Românesc; / Neamul meu umilit, scuipat, călcat în picioare, / De păgânele stepelor hoarde barbare / Ce-i iau astăzi pita dela gură, Vitele din ogradă şi şură, / Graiul ca mierea / Fata şi muierea- / Şi copilul, / Umilul, / Dela ţâţa mamei lui e smuls, / Şi cu suliţa în frageda coastă, împuns"*... (*"Rugăciune de mulţumită"*). Iată şi un mic *"Psalm"*, care-l individualizează în cadrul poeziei religioase dela noi: *"Doamne, / nu pentru mine mă rog , nu pentru mine plâng, / ci pentru Neamul al cărui ucenic şi rob sunt / dă-mi mie durerea, dă-mi mie blestemul- / iar lui bucuria, nădejdea, îndemnul; / sfâşie-mi mie inima'n două, / ci neamului meu, urseşte-i ursita cea nouă / să treacă uşor prin noaptea aceasta / spre Tine, Lumină, - larg să-şi deschidă fereastra, / şi inima Lui, să fie a Ta, fără chin; / pe mine mă ucide, ca El să trăiască, / Amin!"*

În meditaţiile amare asupra condiţiei omului *"fără ţară"*, în compunerile atât de apropiate de lirica noastră populară, din rugăciuni şi colinzi, Nicolae Novac se dovedeşte o voce puternică, continuatoare a unei tradiţii ilustre de Şt. O. Iosif, O. Goga şi Aron Cotruş. Tragem speranţa că o editură românească va lua iniţiativa de a tipări poeziile poetului deşţărat, aducând acasă încă o voce a exilului.

ULTIMUL ÎNVINS

Eu sunt portul în care-şi caută adăpost corăbiile naufragiate
ale dorului.
Eu sunt lumina care lâncezeşte la apusul soarelui,
la orizont.
Eu sunt ţipătul cocoarelor ce scriu triunghiurile plecărilor
pe cerul toamnelor.
Eu sunt catapeteasma despicată'n ceasul morţii Galileanului...
În mine se adună şi gem durerile omenirii acesteia
fără linişte şi pace.
În mine cresc desnădejdele tuturor celor vânduţi şi uitaţi
în robia acestui secol al urii şi demenţei.
Eu sunt cel ce strigă în pustiu: dreptate, dreptate,
DREPTATE...
Cu mine trăieşte şi moare ultima picătură de speranţă a
acestei omeniri.
Eu sunt cel din urmă, cel din urmă învins !...

LACRIMI

Aseară, Dumnezeu,
a plâns cu capul proptit pe umărul meu...

Nu ştiu cine l-a îndemnat să treacă şi pe la mine
Singur eram şi trist
Şi lâncezeam ca un Christ
după lumina ce nu mai venea,-
după izbăvirea ce nu se mai arăta
Mi se'mplântase, ca un junghi, în inimă dorul
de Ţară.
- nu pentru întâia, şi desigur, nici pentru ultima
oară -
că pribegia mi se părea un chin,
un burete mustind de oţet şi venin
pe care-l sorbeam cu sete mereu,
de pe crucea neagră a exilului meu...

Când a intrat, se făcuse lumină'n odaie,
straiele lui străluceau ca o văpaie.
L-am poftit să ia loc, să şadă la masă...
- "Doamne - i-am zis - a venit ceasul întoarcerii acasă ?"

M-a privit tăcut, apoi şi-a întors în altă parte faţa,
şi-am înţeles atunci că prin străini aveam să-mi
sting dorul de ţară şi viaţă...
- "Nu-mi certa, Doamne, slăbiciunea -
l-am rugat - nu mi-o certa,
precum crezi, aşa, facă-se voia Ta...
Mă sfâşia dorul de Ţară şi fraţi,
dorul de Căraşul meu drag şi de îndureraţii
Carpaţi,
aş fi vrut să-i revăd cât mai degrabă, cât mai
curând,
să nu-i port, ca pe-o icoană, numai în sufelt şi'n
gând..."
Cu capul proptit pe umărul meu,
a plâns, împreună cu mine, aseară, Dumnezeu

LĂSAŢI-MĂ

Lăsaţi-mă, lăsaţi-mă să hoinăresc,
lăsaţi-mă să alerg peste câmpii şi dealuri
să simt mirosul crud al frunzelor primăvara,
să privesc cerul înstelat şi infinit de adânc
al unei nopţi plăcute de Mai,
să mă înfrăţesc cu murmurul izvoarelor
şi şoaptele tainice ale pădurilor,
să fiu la capul cerbului când moare
răpus de glontele nemilos al vânătorului,
să-l strâng la piept
şi să-i sărut ochii împăienjeniţi şi botul umed,
cerându-i iertare pentru crima săvârşită de om-
fratele meu...
Nu mă închideţi în temniţa acestei fabrici
unde inicheua e mai preţioasă decât viaţa unui om!

Lăsaţi-mă, lăsaţi-mă să-l caut pe Dumnezeu
acolo unde El trăeşte, viu: în plante şi animale,
în răsăritul soarelui sau apusul lunei,
în ciripitul paserilor,
în somnul tulburat al iepurelui fricos-
căci numai acolo-l pot găsi,
da, numai acolo, - şi nu în inima oamenilor

Nicolae NOVAC

Cartea aşteptată

"REZISTENŢA"

de OlimpiaCOTAN şi TaşcuBECA

Orice Român, trecut de 60 de ani, ştie că la celebra şedinţă plenară a CC al PMR (PCR) din 3-5 Martie 1949 s'a hotărît aplicarea şi în România a sistemului colhoznic din URSS. Fiind mari meşteri în ticluirea de eufemisme, comuniştii români au denumit *"pompos"*, *"transformarea socialistă a agriculturii"* ceea ce, în realitate avea să însemne ruinarea acesteia prin spolierea şi înrobirea ţăranilor cu forme ce depăşeau feudalismul şi sclavagismul în neomenie. Aşa-zisa muncă de lămurire pentru aderarea la colhoz *"de bună voie şi nesilit de nimeni"* s'a concretizat, în permanenţă, prin barbarul sistem al cotelor obligatorii la produsele cerealiere şi animaliere, prin folosirea bâtei şi a pistolului, prin nenumăratele asasinate, deportări şi condamnări.

Sovhozului i s'a zis, mai zis întâi, g.a.s. (gospodorie agricolă de stat), apoi i.a.s. (întreprindere agricolă de stat), în vreme ce colhozul a avut, iniţial, corespondentul g.a.c. (gospodărie agricolă colectivă), ca mai târziu să se prefere sigla c.a.p. (însemnând cooperativă agricolă de producţie). Drept, care procesul acesta de comunizare a ţărănimii s'a numit, iniţial *"colectivizare"*, iar, apoi, *"cooperativizare"*. Ambii aceşti termeni făceau parte din câte o expresie sintagmatică al cărei unic determinant era atributul *"a agriculturii"*).

Aşadar, procesul de colectivizare (de cooperativizare) a agriculturii, sinonim cu transformarea socialistă a agriculturii, a debutat, practic, în vara anului 1949 prin înfiinţarea, în mai toate cele 58 de judeţe ale României postbelice, a primelor gospodării agricole colective, şi s'a încheiat în primăvara lui 1962, când liderii comunişti români au decretat cu emfază *"victoria deplină a socialismului la oraşe şi la sate"*.

Ţăranii, cărora li s'a rezervat rolul de cobai întru experimentarea, la scara unei regiuni întregi, a acestui sistem drăcesc, au fost dobrogenii. De ce tocmai Dobrogea a fost desemnată a fi prima regiune în întregime colectivizată, iată o întrebare care mă obsedează şi astăzi, după 46 de ani. Nu se poate răspunde cu precizie la această interogaţie, însă nici nu-i de admis că întâmplarea a decis această opţiune a conducerii partidului comunist. Înclinăm să credem că printre motivele determinante au figurat şi acestea două: (1) aproape toţi agricultorii dobrogeni deţineau, încă dinaintea marii păcăleli comuniste din 1945, ce s'a numit reforma agrară, întinse loturi de teren arabil (câte 10 hectare pe familie); (2) Canalul Dunăre-Marea Neagră, care urma să traverseze ţinutul dobrogean şi ale cărui lucrări au demarat cu colectivizarea, reprezenta alt corespondent al teoriei sovietice (Canalul Volga-Don, bunăoară), presupunea forţă de muncă recrutată din rândurile duşmanilor de clasă (chiaburi, burghezi, reacţionari, preoţi etc.) din proximitate deci, din localităţile dobrogene, urmând ca pe parcurs, celebrele lagăre de exterminare Năvodari, Midia, Peninsula, Poarta Albă, Medgidia, Cernavodă, Mircea-Vodă şi altele să fie populate cu duşmani de clasă din toată ţara.

Se ştie, pe de altă parte, că opoziţia ţărănimii dobrogene la *"opera"* de colectivizare şi, în general, de comunizare, a fost de o virulenţă greu comparabilă. Iar victimele represiunii comuniste înregistrate în rândul dobrogenilor, îndeosebi printre macedoneni, au atins, de asemenea, procentajul cel mai ridicat din ţară. Nicăieri în România şi nicăieri în tot lagărul statelor comuniste n'au fost condamnaţi şi executaţi atâţia oameni de prin sate, procentual vorbind, ca în Dobrogea.

Despre fantastica epopee a rezistenţei anticomuniste, ani în şir m'am întrebat de ce încă nu e scrisă. Cu alte vorbe, de ce încă nu apare nici o carte să eternizeze memoria tuturor celor ce s'au ridicat şi, mai ales, a celor ce au căzut luptând chiar cu arma în mână - Gogu Puiu, fraţii Fudulea, Stere Grasu, Andrei Elefterache (Postolache) şi alţii - împotriva celui mai opresor şi mai satanic regim politic din istoria universală.

Iată că întreprinderea aceasta sisifică şi-au asumat-o, în cele din urmă, inimoşii fii ai Dobrogei martire, Olimpia Cotan şi Taşcu Beca, dăruindu-ne, în această vară, cartea ***"REZISTENŢA"***, scoasă de editura Fundaţiei *"Andrei Şaguna"* din Constanţa.

Autorii, ştiind foarte bine că în judeţele Tulcea şi Constanţa au fiinţat multe organizaţii anticomuniste, şi-au concentrat, pe drept, atenţia asupra celei mai întinse mişcări de partizani dobrogeni anticomunişti, denumită *"Pădurea Babadagului"*.

Volumul, însumând 174 de pagini, se deschide cu un *"Prolog"* şi cu un cuvânt *"Către cei de azi"*, continuă cu studiul *"Dela tratatele secrete la realitate"* şi cu capitolul de sinteză *"Rezistenţa Anticomunistă Nord Dobrogeană-Pădurea Babadagului (1945-1964)"*. Apoi, sunt evocate personalităţile legendare Fudulea Nicolae (Cuşa), Fudulea Dumitru (Nicea), Gogu Puiu, Stere Grasu (Ţecu), Ionel Cotan - Caildereanu (Iani), localităţile martirizate Testemel (Vasile Alecsandri), Beidaud (flacăra rezistenţei), Ceamurlia de Sus (vatra rezistenţei), Hârşova şi Sinoe. Valoarea de document istoric este sporită de publicarea unor hotărîri judecătoreşti, a câtorva acte de deces pentru unii din eroii executaţi, a declaraţiei unui magistrat militar colaboraţionist (care aidoma tuturor slujitorilor lui Satan - fie că au lucrat în justiţie, în Securitate, în miliţie, în armată sau organele PCR -, îţi stârneşte dispreţ şi mai mare fiindcă nu numai că nu concepe să se căiască prin a-şi face *mea culpa*, dar ne mai şi minte că ar fi făcut mult bine, îndulcind câteva sentinţe ale anchetatorilor securişti), a câtorva fotografii de eroi, a schiţei grotei haiducilor dela cota Şecar Bair 332 din pădurea Baş Punar, şi a două articole apărute în presa actuală. Cartea se încheie cu un succint epilog care-i, de fapt, un îndemn la pocăinţă pentru securiştii terorişti.

Harul artistic al Doamnei profesoare Olimpia Cotan a contribuit în largă măsură la ridicarea tensiunii cititorului la maximum. Există destule pagini antologice care pot figura în culegerea cea mai exigentă de proză beletristică pe varii tematici. Ne referim, mai cu seamă, la paginile care redau plânsul până la moarte al mamei eroului Hristu Zuba, uciderea acestui tânăr, (care realmente nu ştia unde se află Nicolae Fudulea), visele şi presimţirile mamei altui erou-mucenic, Ionel Cotan, lunga odisee de după evadare a condamnatului la moarte Nicolae Fudulea, erou între eroi, mărturia Nataşei Fudulea, fiica martirului Dumitru Fudulea, copilă de doar 12 ani în 1949, când a început şi calvarul ei, naşterea în închisoare a fiicei lui Gogu Puiu, numită Zoia şi poreclită de temniciere Păduricea.

Tot pentru buna primire a cărţii de către cititorii dornici să cunoască istoria adevărată a României comuniste, autorii au avut inspiraţia lăudabilă de a-şi completa opera de documentare cu creaţii literare ale poeţilor Radu Gyr, Ionel Zeana şi Nicolae Caratană, toţi trei cunoscuţi şi ca luptători anticomunişti care au petrecut, fiecare, foarte mulţi ani în închisoare.

Din marele poet (poate cel mai mare de după Eminescu) Radu Gyr este citată nu prea exact - doar o strofă.

În schimb, Ionel Zeana şi Nicolae Caratană au avut şansa de a-l cunoaşte pe viteazul între viteji Gogu Puiu, sunt prezenţi cu creaţii mai ample. Ionel Zeana semnează *"Balada haiducului din codrii Babadagului"*. În cele patru părţi ale baladei, totalizând 53 de strofe de câte 4, 6, 7 şi 8 versuri, în impecabila prozodie clasică este înfăţişat ca un neînfricat armatol cel mai vestit şi mai temerar erou dobrogean, Gogu Puiu, iniţiatorul rezistenţei, care a preferat să nu cadă viu în mâna duşmanului, ci ucis de ultima sa grenadă. Din creaţia lui Caratană au fost reproduse poeziile *"Predica lui Zamolxis"* şi *"Îmi dezgropam chipul"*, precum şi vreo două pagini de însemnări memorialistice, dedicate, de asemenea, lui Gogu Puiu, pe care-l descrie astfel:

"Privindu-l, era atât de statuar construit încât ai fi crezut că a fost desprins dintr'o statuie de Praxiteles".

Cartea mai cuprinde *"Balada luptătorilor din Beidaud"* (paginile 98 şi 99) şi *"Balada"* dedicată lui Gioga Arău (pagina 124). Sunt creaţii populare în aromână, memorate de Dumitru Haşoti din Beidaud, culese de Olimpia Cotan-Caildereanu, care le-a transpus şi în română.

Autorii cărţii merită felicitări şi pentru includerea în volum a două liste insolite, care nu pot fi, desigur, nici pe departe complete: una cu călăi şi alta cu iude (trădători care i-au vândut pe partizani şi care au compărut la procese ca martori ai acuzării).

Sigur că nimeni nu poate să pretindă ca o temă atât de vastă - activitatea anticomunistă din Dobrogea, desfăşurată într'o foarte întinsă reţea de organizaţii clandestine - să fie tratată exhaustiv, treabă de altminteri imposibilă.

Însă unele omisiuni nu pot fi trecute cu vederea fiindcă se referă la participanţi de prim rang la mişcarea de rezistenţă anticomunistă din Dobrogea. Primul dintre marii absenţi din carte este Andrei Elefterache (Postolache) din Agighiol. Acest mare luptător s'a sinucis, în toiul luptei cu securiştii, trăgându-şi ultimul glonţ, în casa lui Drăgulin. Cadavrul lui a fost târît până la malul ghiolului, ars sub privirile'ngrozite ale consătenilor (aduşi cu forţa) şi azvârlit în lac, unde zace şi astăzi (ce-a mai răms din trupul carbonizat al acestui mare mucenic). Din acelaşi grup cu Elefterache au mai făcut parte Popa Gheorghe (condamnat la moarte şi executat împreună cu Ion Marcovici, care-i pomenit în carte), Popa Ilie, Popa Petre şi Dumbravă Ion. A fost arestată şi condamnată întreaga familie a lui Nicolae Mândru din Malcoci, alcătuită din patru persoane: Nicolae (soţ), Stoiana (soţie), Marina (mamă) şi Timotei (unicul fiu). Nicolae Mândru este ucis în anchetă, la Tulcea, în 8 Ianuarie 1949, iar Timotei Mândru este arestat la vârsta de 16 ani şi-i condamnat la 15 ani de muncă silnică, trecând prin iadul reeducărilor din Gherla.

Nu apar în carte nici fraţii Dimciu şi Gheorghe Garofil din Tulcea. Dimciu a decedat în 12 Decembrie 1950, la Gherla, *"la camera 129 de infirmerie, în urma bătăilor primite din partea lui Puşcaşu Vasile şi a lui Popescu C. Gheorghe"* (*"Memorialul ororii"*, pagina 163), iar Gheorghe a efectuat 15 ani de închisoare (între 1949 şi 1964).

Tot în rândul marilor omisiuni intră şi Armânii Nicolae Geambazu şi Nicolae Hârtu din Başchioi (Nicolae Bălcescu), care au fost ucişi cu rângile la Canal, când mai aveau puţine zile până la expirarea pedepselor administrative primite pentrucă erau chiaburi, altfel spus buni gospodari.

Minusculul cătun Caugagia din judeţul Tulcea nu număra mai mult de o sută de familii, dintre care 50 erau macedoromâne. Cinci dintre caugagieni au fost, de asemenea, arestaţi şi condamnaţi: Mihai Gana, Stere Sertu, Mihale Ianchi (Prefti), Nicolae Buda şi subsemnatul (toţi cinci sunt Aromâni). În carte însă sunt pomeniţi doar primii doi.

La cei 20 de luptători din Sinoe (toţi Armâni) trebue adăugat şi Mihale Hagi.

Menţionăm că fraţii Enache şi Stere Gima au locuit până la arestare nu în Sinoe, ci în Ceamurlia de Jos, şi că apar cu domicilul în două localităţi luptătorii Gheorghe Cotrumba, Petre Dică, Constantin Ghiţă şi Gheorghe Perifan.

Se arată că *"sub aspect etnic, macedonenii au constituit nucleul coordonator şi strategic(...), dovedindu-se un miracol social de solidaritate şi demnitate"*.

Acest adevăr trebue să fie subliniat şi prin ponderea numerică impresionantă a partizanilor macedoromâni. Toţi liderii, evidenţiaţi prin evocări distincte au fost Aromâni. Dintre luptătorii executaţi (în număr de 52) 27 au fost Aromâni. Am numărat numele de luptători, trecute în carte şi a rezultat totalul de 652. Dinte acestea 274 de nume sunt macedo-româneşti.

Ţinând cont că populaţia aromână din Dobrogea reprezintă un procentaj foarte mic în raport cu toată populaţia dobrogeană, înseamnă, prin urmare, că numărul anticomuniştilor macedoneni, condamnaţi ca atare, este uluitor şi inegalabil.

O mai dreaptă ordine a evocărilor de eroi intraţi în legendă ar avea în frunte pe Gogu Puiu deoarece el a fost iniţiatorul şi liderul prim. După el ar urma fraţii Fudulea şi Stere Grasu, tot lideri şi aceştia.

Determinările geografice, preferate de autori, nasc confuzii. Ei folosec noţiunile de *"Nord"* şi *"Sud"* când au, de fapt, în vedere judeţele Tulcea şi Constanţa. Or acestea, luate laolaltă alcătuiesc Dobrogea de Nord. Iar Dobrogea de Sud sau Cadrilaterul include judeţele Caliacra şi Durostor, ocupate, din nefericire, de Bulgaria.

Însă carenţa cea mai mai gravă a acestei cărţi provine din eludarea deliberată a adevărului ştiut şi de copiii din anii '50 şi '60 că rezistenţa anticomunistă din Dobrogea a fost constituită, în proporţie de cel puţin 95%, din legionari. În rândul macedonenilor coeficientul de legionari ajungea la 99%. Cât despre cei 27 de Aromâni executaţi se poate afirma fără exagerare că absolul toţi au fost legionari. Şi-atunci pe ce bază Domnul Taşcu Beca dă la pagina 4, această ordine care indignează: *"ţărănişti, liberali şi legionari"*? Dacă dumnealui, fost deţinut politic, a optat , în 1990, pentru PNŢ n'are decât să fie ţărănist deoarece dispune de acest drept. Dar cine-i dă voie să alcătuiască un clasament întemeiat pe minciună?! Cumva propria-i cenzură spre a face pe placul puterii şi al Opoziţiei (care se înţeleg perfect când e vorba de ignorarea adevărului istoric ce se referă la Mişcarea Legionară) sau cenzura editurii, ştiindu-se că editorii de azi sunt, în cea mai mare parte tot cei de ieri, care vor păstra cât vor trăi năravul de a interveni brutal în text?

Referindu-ne la editură, în ceea ce priveşte realizarea cărţii, nu putem spune despre aceasta decât că a făcut o treabă extrem de superficială. Fraze neisprăvite, erori de exprimare, ortografice, toponimice, onomastice şi biografice sunt atât de numeroase (trec de o mie) încât ar ocupa spaţiul unui întreg număr de ziar de-ar fi să le analizăm pe toate. Greşelile ortografice sunt amplificate nu numai de crasa neglijenţă a corecturii, ci şi de absenţa semnelor diacritice pentru caracterele de tipar *"ţ"* şi *"ş"*.

Dacă autorii vor intenţiona să-şi reediteze cartea, ceea ce n'ar fi rău, dar numai după ce o vor revizui şi o vor îmbogăţi cu noi date importante, luând în considerare şi observaţiile din acest comentariu, atunci ar fi indicat ca ei să se adreseze unei edituri serioase, care să manifeste respectul cuvenit cuvântului tipărit. Ar fi, de asemenea, un câştig pentru carte dacă ar dispărea declaraţia mincinoasă a magistratului colaboraţionist.

Mihai S. DERDENA

Mihai Mircea
CIOBANU

estetica morţii

cu 18 desene aparţinând autorului

Prefaţă de
Alex. Ştefănescu

Editura Maşina de scris
Bucureşti, 1995

Despre Mihai-Mircea Ciobanu cunoaştem doar operele lui de pictură, sculptură, grafică, proiecte de monumente, fresce şi vitralii, proiecte arhitectonice şi de scenografie, basoreliefuri, versuri şi originalele sale interviuri.

Din cei 41 de ani câţi i-au fost sorociţi să vieţuiască printre noi, ultimii 11 de ani de viaţă i-a petrecut în Exil, cucerind una după alta gloriile occidentale, începând cu celebra galerie a Katiei Granoff dela Paris, urmată de Muzeul de Artă Modernă din Sao Paolo-Brazilia şi încununate cu succes expoziţiile dela Rockefeller Collection din New York.

La trei ani după ce a părăsit România, în 1983, Mircea Ciobanu a creat frescele şi vitraliile pentru Biserica Catolică din Saint Suplice de lângă Lausanne, opere cu care se mândresc prelaţii acelui aşezământ, aşa cum în România se mândresc cei dela mânăstirile şi bisericile pictate de N. Grigorescu.

Operele create de Mircea Ciobanu erau îndeajuns pentru a-l face faimos în Occident dar spiritul său, în continuă căutare, asaltat de succese şi decepţii, nu-şi găsea linişte.

Între mlaştina societăţii de consum, barbaria comunistă şi lumea sublimului spre care se îndrepta Mircea Ciobanu, puntea de trecere trebuia săpată cu unelte dure şi suspendată peste cloaca lumii contemporane. Aşa a luat naştere cartea ***"Estetica Morţii"***, apărută postum, în 1995, în Editura *"Maşina de scris"* din Bucureşti.

Pendulând între Petre Ţuţea şi Urmuz, folosind un vocabular uimitor de bogat, de curată limbă românească, Mircea Ciobanu face o incursiune în întreaga existenţă a omenirii, eliminând timpul şi spaţiul, strângând la un loc precum la o pregătire a Judecăţii din Urmă, personaje reale şi închipuite, în lumea dela Mânăstire şi cei de dincolo de porţile mânăstirii, creind o operă literară unică, depăşind în imagine şi idee, Sabaturile lui Goya.

În legătură cu tema acestei cărţi, Mircea Ciobanu ne informează într'o notă, că *"Estetica Morţii"* cuprinde: *"Reţete culinare, politice, spirituale, sociale, artistice şi financiare - totul urmat de o pledoarie în favoarea iubirii de artă şi a artei de a iubi"*.

Pentru a nu cădea în greşeala de a crede că într'adevăr este vorba de reţete de tipul celor întâlnite în majoritatea revistelor, autorul ne avertizează că este vorba de *"Documentele lui HAZDRUBAL PRICOP (care) au fost descoperite de o babă oarbă, care căuta mătrăgună în centrul universului şi care s'a poticnit de o piatră unde era scris tot ce veţi citi. Baba se numea ALCESTA cea fără de picioare"*. În continuare, autorul ne dă şi un celebru MOTTO al înţeleptului Theodosie cel înmărmurit pentru curăţenia trupească şi înălţarea sufletului, care spune: ***"Iubesc pe toţi cei care nu vor să intre în jocul fatidic al IPOCRIZIEI: borfaşi, cerşetori, nedormiţi, toţi cei în care se aruncă cu pietre. Ei sunt starea de veghe asupra Prostiei Universale, care altfel, ar face planeta să se piardă în haos"***.

Cugetarea face parte din *"Tratatul înaltei ipocrizii"* elaborat de Theodosie, după cum apare mai târziu în carte.

Personajele principale ale cărţii sunt Theodosie şi Zahek. Theodosie, din grecescul Theos=Dumnezeu şi Dose=acţiune de a da, este în carte interpretul filosofului român Petre Ţuţea, care după eliberarea din închisoare îl cunoaşte pe Mircea Ciobanu, cu care se împrieteneşte şi în atelierul căruia petrece nenumărate ore în discuţii pe teme filosofice, religioase, mistico-creştine, sociale etc.

Dacă ţinem seama că Mircea Ciobanu era la curent şi cu operele lui Constantin Noica şi Emil Cioran, nu este greu să identificăm şi originea celuilalt înţelept, Zahek, învăţătorul neofitului Zaharia.

Mircea Ciobanu consideră că *"această carte apare într'un moment de maximă importanţă pentru istoria omului şi îndeosebi a stupidităţii, imbecilismului arogant, nesupunerii şi luării în derâdere a experienţei tragice a timpurilor... prezenţa obsesivă a superficialităţii pretenţioase... delirul de rătăcire spirituală... malaxarea dezordonată a însuşi Sistemului... care duhneşte ipocrizie şi incultură"*, iar pentru a justifica titlul cărţii, ***"Estetica Morţii"***, el spune: *"În timpurile noastre a vorbi despre moarte, de pildă, e considerat de prost gust, este mai mult decât a-i arăta dracului Crucea. Cea mai strălucitoare bogăţie, cel mai mare mister al creştinismului sunt evitate precum ciuma"*.

Şapte sunt stările care au determinat scrierea acestei cărţi: *"Scârba, Revolta, Amărăciunea, Biciuirea, Pocăinţa, Zâmbetul bătăii de joc şi Cinismul cuiva care s'a plictisit de Prostie."*

Nu sunt acestea oare stările în care se află Neamul Românesc după August 1944? Pentrucă, după cum spune Mircea Ciobanu: *"Libertatea produce Libertate când este fecundată de Libertate - altminteri - e suficient ca unul din parteneri să aibă în mod insidios o altă identitate, să fie locuit de altă entitate, pentruca naşterea să fie bastardă"*.

Carte eseu şi poem, mistică şi lirică, ***"Estetica Morţii"*** nu poate fi clasificată ca text unitar. Vom spicui doar câteva eseuri şi concluzii ale autorului faţă de problemele expuse în text. La reţetele culinare: *"În sertarul mesei de tocături, deasupra lăzii de gunoi, săi adăposteşti pe filosofii atei... deci aşa îi vei ţine şi tu pe Marx, Engeles, Feuerbach şi Lenin"*.

"Ipocrizia este cea mai vinovată dintre fărădelegi. Ea este o boală conştientă de faptul că puterea ei stă în contagiune... Ipocrizia stă la baza tuturor relaţiilor umane din lumea actuală".

"Definiţia prostiei: prostul este cel care face obstrucţie prezenţei lui Dumnezeu, indiferent cum, de ce, în ce scop şi prostul devine lighioană atunci când se justifică".

"Crucea este o fiinţă vie care are particularitatea de-a fi Axa umano-cosmică a fiinţei vii."

"Trei sunt elementele de bază ale Omului politic: incultura, scârba şi sindromul schizoid al Medicinii... Omul politic este astăzi ceea ce în vremea lui Ramses şi a altor faraoni era iniţiatul".

"Un avocat, onorabil, cu familie numeroasă, restabilea filiere mai mult decât uimitoare pentru funcţionarii modeşti şi opinia publică, demonstrând legături subtile şi labirintice între droguri şi arta modernă, ce ar fi fost dirijată direct din lagărul comunismului; o Lojă masonică cu firmă de colhoz la Moscova şi depozitul la Washington, încă de pe vremea lui Lenin, având ca scop destabilizarea curatului duh occidental".

Dacă în pictură Mircea Ciobanu a fost marcat la început de influenţa lui C. Baba, în filosofie influenţa lui Petre Ţuţea este evidentă şi de multe ori se relevă şi în limbajul folosit. Să luăm de pildă ideea despre Libertate a lui Mircea Ciobanu dela pag.111: *"Ca iubirea sau credinţa, libertatea nu are definiţie. Omul nu poate afla, şi aceasta datorită neprevăzutului latent, decât ceea ce nu este iubire, credinţă sau libertate.*

Cineva care a căzut într'un butoi cu brânză, miroase a brânză. Tot astfel se poate spune că cineva miroase a credinţă, iubire ori libertate. ***Libertatea e o boare ce se degajă din cel ce s'a scufundat în ea."***

Revoltat împotriva demagogiei, a corupţiei şi dezinformării societăţii actuale, autorul pune în scrierea personajului Jasp Lambert, condiţiile *reuşitei* în viaţă. (pag.71)

"Ce este Reuşita, în viziunea bâlbâită şi chioară a bietului om:

Poziţie socială. Bani. Respectabilitate. Intangibilitate. Putere.

Toate acestea cu consecinţele lor în mlaştina confuză a noţiunii ***de morală****, cu tumorile ei binecunoscute."*

Cum orice reuşită presupune competiţie, pentru eliminarea concurenţilor, mijlocul cel mai rapid este crima. Aspirantul la reuşită se raliază ca într'un legământ cu Satana, ajungând la autosugestia apartenenţei şi la sensul binelui. Cel mai elocvent exemplu fiind comunismul. *"În expresia "lupta pentru pace" se ascunde o cumplită aberaţie semantică, existenţială şi transcendentă. A ucide pentru un ideal, iată un cancer invincibil al spiritului."*

De o zguduitoare formă descriptivă sunt cele trei viziuni apocaliptice ale lui Theodosie urmate de *"Cele şapte Cuvântări ale lui Theodosie în faţa Lumii, Făcătorului, Distructorului şi victimei sale"*. Biruinţa Cuvântului ceresc asupra Distructorului este anticipată apoteotic de Zahek: *"Du-ţi misiunea până la capăt, căci* ***oricum vei fi învins****, dar nu va fi plăcere mai mare în Ceruri decât constatarea că* ***învinsul revine la Părintele său****, spre a-i cere azil şi protecţie"*.

Lupta în final se dă între ***Păcat*** şi ***Virtute*** pentrucă Omenirea a ajuns să confunde principiile de bază ale Păcatului cu organismul acestuia.

"Singură, ***Forţa rugăciunii****, este capabilă a-l scoate pe Om din această neasemuită dilemă care reprezintă, de fapt, întreaga sa existenţă!* ***Rugăciunea trebue astfel înfăptuită fără întrerupere****, ca muzica ce însoţeşte parcă, neauzită vocea tenorului"*, este reţeta recomandată de Mircea Ciobanu.

Cartea sfârşeşte neterminată la *"A treia cuvântare"* a lui Theodosie când trebuia să ne dezvolte mai pe larg *"spălarea de creier sau telepatia..."*

Spusese prea multe şi restul cuvântărilor i-au fost oprite pentru lumea de dincolo, unde a plecat la 9 Ianuarie 1991. *"Cum anume ai vrea să mori?"* l-a întrebat odată ziaristul Patrick Ferla, la care Mircea Ciobanu i-a răspuns: *"Nu mă amestec în afacerile lui Dumnezeu. Tot ce pot să spun este că fiecare are moartea pe care o merită"*.

Cu aceste gânduri a scris ***"Estetica Morţii"***. A murit prea tânăr? putea fi salvat? Să nu ne amestecăm în afacerile lui Dumnezeu.

Zahu PANĂ

UN PRILEJ DE MARE BUCURIE

G.N. VIFOREANU

Cu Nicolae Grosu eram prieten din copilărie. Între noi existau, de fapt, şi nişte legături de rudenie prin alianţă.

Într'o zi, întâlnindu-ne întâmplător pe toloaca dintre şcoală şi cimitir, am observat că era însoţit de un puşti în vârstă de circa zece ani.

Văzând că mă apropii de frate-său Nicolae, puştiul a rămas în urmă, la o distanţă de vreo cinci metri.

Oprindu-se în loc, m'a privit întrebător, având o mină zâmbitoare de parcă m'ar fi cunoscut mai de mult. Avea nişte ochi negri jucăuşi, plini de inteligenţă şi multă agerime.

L-am întrebat pe Nicolae:

- Cine-i puştiul?

- E fratele meu Sergiu.

Aşa l-am cunoscut pe Sergiu Grossu, scriitor bilingv, trăind actualmente pe pământul generos al Franţei.

L-am reîntâlnit, apoi, după mai bine de zece ani, în Bucureşti. Era colaborator foarte asiduu al câtorva ziare şi reviste din Capitală din care trebue să menţionez, înainte de orice, *Basarabia, Basarabia literară, Transnistria, Convorbiri literare* şi altele.

Era foarte activ şi se dăruia cu multă generozitate preocupărilor sale literare şi gazetăreşti.

A venit, apoi, marea derută când tânărul meu consătean a intrat într'o umbră deasă, de nepătruns, odată cu instaurarea regimului comunist în România, ca urmare a invaziei armatei roşii după 23 August 1944.

N'am ştiut nimic despre Sergiu Grossu, până într'o zi când, aflându-mă în vizită la poetul luptător Pan Halippa, marele meu consătean, acesta mi-a întins o scrisoare primită recent din Franţa.

- Citeşte-o! Cred că te interesează. E dela Sergiu Grossu. Pe opt pagini, semnatarul scrisorii îi relata mai marelui său înaintaş în ale scrisului, cu lux de amănunte, felul în care a reuşit - cerând azil politic în urma unui voiaj în Franţa, împreună cu draga lui soţie doamna Nicolette-Valérie - să-şi asigure un sejur propice continuării preocupărilor sale gazetăreşti şi literare.

Am aflat cu această ocazie, din scrisoarea amintită că într'un singur an, Sergiu Grossu a apărut cu patru volume de versuri, unul în limba română şi trei în limba franceză. Era ceva colosal, ţinând cont că în 25 de ani, în ţară, semnatarul scrisorii n'a reuşit să publice nimic.

După mai bine de două decenii dela plecarea sa în Franţa, printr'o fericită împrejurare, am reuşit să stabilesc o legătură cu tânărul şi talentatul meu consătean, pe cale de corespondenţă, aşa încât să fiu la curent cu activitatea sa pe tărâmul scrisului.

Iată de ce, primind un telefon dela Domnul Ioan Grosu, nepotul poetului, că în ziua de 18 Mai, curent, va avea loc lansarea a două volume de versuri, la librăria *"Mihail Sadoveanu"*, am răspuns la apel cu multă bucurie.

A fost cea mai plăcută surpriză pe care mi-o putea face nepotul poetului.

Lansarea volumelor de versuri *"Univers simfonic"* şi *"Inscripţie pe un vas de lut"*, a avut loc într'o atmosferă sărbătorească, în faţa unei asistenţe selecte. A luat cuvântul mai întâi, Domnul Dan Zamfirescu, critic şi istoric literar, director al editurii *"Roza Vânturilor"*, care a făcut o amplă şi documentată prezentare a scriitorului insistând asupra vitregiei în care autorul volumelor lansate şi-a trăit anii de puşcărie în gulagurile din România comunistă.

După Domnul Dan Zamfirescu, a urmat la cuvânt Domnul senator Constantin Ticu Dumitrescu, preşedintele *"Asociaţiei foştilor deţinuţi politici"*, fost copărtaş de detenţie cu Sergiu Grossu.

A urmat la rând Domnul profesor Pan. Vizirescu, actual director onorific al revistei *"Gândirea"* dela Sibiu, revistă la care a colaborat şi Sergiu Grosuu, pe vremea când publicaţia era editată de Nichifor Crainic.

Ca încheiere, prin grija Domnului Dan Zamfirescu, directorul editurii care a tipărit aceste două volume de versuri, am ascultat vocea poetului recitând, pe caseta casei de discuri *"Electrecord"*, suita de versuri *"Lanţul"*.

Şedinţa solemnă de lansare a celor două cărţi a luat sfârşit la ora 15,30.

Aşa cum s'a exprimat directorul editurii, 18 Mai 1995 se poate considera ziua reîntoarcerii poetului acasă, deocamdată în sufletul celor care l-au ascultat, ani de-a rândul, pe undele interzise.

CRONICI

Literare-Artistice-Culturale din exil și din țară

Ion GAVRILĂ-OGOREANU

BRAZII SE FRÂNG DAR NU SE ÎNDOIESC

(VOLUMUL II)

EDITURA MARINEASA-TIMIŞOARA

Pe Domnul Gavrilă l-am întâlnit cu câțiva ani în urmă aici, la Washington, când mi-a acordat un interviu despre modul în care a luptat ca partizan în Munții Făgăraşului şi a rezistat ca fugar urmărit de Securitate timp de 29 de ani. L-am reîntâlnit apoi la Sibiu şi ulterior am continuat să menținem o anumită legătură. Spun o anumită legătură, pentrucă îmi este greu să spun prietenie.

Simt ceva complex față de acest om care a cutreierat munții, a dormit sub zăpezi, s'a împrietenit cu codrii şi genunele, a luptat, a stat falnic ca brazii, şi nu s'a încovoiat niciodată. Semeț, senin, credincios, şi pe deasupra umil în fața semenilor săi, nutresc în tăcere față de el respect şi venerație.

Ion Gavrilă Ogoranu îşi completează deci memoriile cu un nou volum de 353 de pagini însoțite de documente şi fotografiile eroilor pe care i-a cunoscut, cu care s'a înfrățit, şi alături de care a trăit şi a luptat. Dar să revin la carte.

Volumul redă perioada dintre 1953, când încă lupta cu arma în mână în Munții Făgăraşului, şi revoluția din 1989. Bătrân de acuma şi pensionar, Ion Gavrilă Ogoranu nu putea lipsi totuşi dela marile evenimente din Decembrie 1989, când soarta României era din nou în cumpănă. Într'adevăr, a stat falnic şi la revoluție alături de noua generație de tineri cărora le-a predat făclia rezistenței româneşti.

Pe parcursul celor peste 350 de pagini, Ion Gavrilă ne poartă prin munți, prin păduri neumblate, prin sate; ne împărtăşeşte singurătatea, speranțele, gândurile şi sentimentele care îi frământau pe toți partizanii. Redarea celor două stări nu este uşoară, pentrucă la fel ca destinul care l-a purtat pe cărările munților, cartea te rupe din timp şi spațiu şi te poartă prin zig-zagul amintirilor.

Câteva eşaloane totuşi se impun. Majoritatea camarazilor săi de arme sunt ucişi ori prinşi în Munții Făgăraşului. Sunt condamnați la moarte, executați, ori mor în închisori. Puțini au supraviețuit aşa cum a supraviețuit Ion Gavrilă. Izolat şi istovit, falnicul luptător coboară... anonim într'un sat. Se căsătoreşte. Trăieşte ascuns. Încearcă să-şi piardă urma. Supraviețuieşte, crezând în dreptate şi sperând într'o zi mai bună.

Nostalgia locurilor natale şi focul dragostei de mamă îl mistuie totuşi şi îl împing spre satul în care s'a născut. *"Nu voi uita niciodată scena revenirii acasă şi reîntâlnirii cu mama, după aproape 20 de ani de pribegie"*, după ce familia de mult îi făcuse pomenile după rânduiala creştinească.

Se apropie de sat peste munte. Satul este schimbat. Casa părintească este oarecum la fel. *"O mai trăi mama? Or mai locui ai mei în aceeaşi casă?"*

Se strecoară seara, pe întuneric, în şură pentru a sta la pândă dimineața să vadă cine iese din casă. Surprins, constată că multe lucruri s'au schimbat. Nu mai recunoaşte nici carul copilăriei sale. Îl cuprinde îndoiala şi îi pare rău că a revenit acasă. S'a întunecat de-a binelea. Nu se mai vede, dar uneltele copilăriei le-ar recunoaşte chiar şi prin pipăit. Să lăsăm însă autorul să descrie scena.

"...Aici era carul cu proțapul ridicat pe perete. Am pipăit lioicile, loitrile, proțapul. Nu era carul nostru. M'am împiedicat în schimb de jug şi i-am pipăit plenul şi pe acesta l-am recunoscut după fierul ce era pus pentru întărire. Erau spetezele cum le ştiam, polița subțire, resteiele... L-am ridicat să-l cântăresc în mână. Da, acesta era jugul nostru, al moşului Ogoranu, al tatii şi al meu când am fost copil şi tânăr. De câte ori n'am prins eu bivolii la acest jug şi pe întuneric. L-aş fi putut recunoaşte dintre toate jugurile de pe lume. Din grajd, o vită s'a scuturat şi atunci am recunoscut glasul talangii dela gâtul ei. Aceeaşi pe care o purtase Corbeana, bivolița din copilăria mea. M'am urcat în snopul cu fân şi m'am culcat liniştit..."

A doua zi, a reuşit să o prindă pe mama singură în ogradă şi să-i vorbească. Urmează un duş rece ca ghiața. Mama nu-l recunoaşte. Refuză să-l recunoască. De-a lungul anilor, Securitatea i-a trimis mai mulți aşa-zişi fii să o atragă în cursă. Mama nu mai credea nimic. Pentru ea, fiul era de mult timp mort. Ion insistă totuşi, îi spune de semnele particulare de pe piept, şi în sfârşit, mama îl recunoaşte... Cei doi se îmbrățişează într'o tăcere mioritică.

Fugar şi căutat încă de Securitate, Ion Gavrilă Ogoranu pleacă din nou în lume, regretând că şi-a torturat mama cu o vizită himerică ce i-a răpit probabil ultimul dram de linişte sufletească. Urmează alți zece ani trăiți în anonimat...

După 29 de ani, Ion Gavrilă Ogoranu este totuşi arestat şi dus la omnipotenta Securitate. Ştie că a fost condamnat la moarte în lipsă. Va fi oare executat? Va putrezi în închisoare? Ce se va întâmpla cu el? Deşi reținut timp de şase luni în anchete, Ion Gavrilă nu disperă. Între timp, faptele sale fuseseră proscrise. Condamnarea la moarte, neexecutată timp de şase ani, nu mai poate fi aplicată. Cazul lui ajunge la cel mai înalt for al statului comunist. Până la urmă, este pus în libertate, o libertate amară pe care o cunosc toți foştii deținuți politici. Îşi găseşte cu greu un loc de muncă în agricultură unde se înconjoară de oameni simpli, sinceri, şi muncitori. De aici se şi pensionează, dar sufletul veşnic tânăr al bătrânului luptător aşteaptă în continuare adevărata eliberare.

Aceasta vine în sfârşit în 1989 când negura, care s'a lăsat asupra țării în 1944 odată cu invazia Sovietică, începe să se destrame. Ion Gavrilă Ogoranu se află în primele rânduri ale revoluției. În sfârşit, este din nou liber. Liber să circule, să vorbească, să depună mărturii, să scrie. Şi a scris într'adevăr aceste rânduri înălțătoare şi dătătoare de încredere şi speranțe în destinul Neamului Românesc. Să vadă şi să ştie toți oamenii cum s'a zbuciumat şi cum a trăit un om care nu a acceptat niciodată compromisul şi vânzarea; un adevărat erou al Neamului Românesc.

Nicolae DIMA

Editura *"Puncte cardinale"* din Sibiu, pe lângă distinsa revistă cu acelaşi titlu, editează şi ***"Lumea satelor"*** (din care ne-a parvenit nr.5) care este o publicație pentru *"cei ce muncesc, dar şi gândesc"*.

Colegiul redacțional e format din: Gabriel Constantinescu, Ion Gavrilă Ogoranu, Răzvan Codrescu, Demostene Andronescu, Constantin Iorgulescu, Ioan Nistor şi Marilena Cabaş.

Chiar un singur număr, cel de față, e suficient pentru a ne face o impresie despre orizontul şi punctul de vedere al publicației. Talentatul poet şi subtilul cugetător creştin Răzvan Codrescu deschide prima pagină cu *"Credință şi superstiție"*. Un eseu care nu se pierde prin ocolişuri de savantlâc, ci într'un mod simplu, dar nu superficial, analizează *"moştenirea"* cea bună şi cea rea.

Superstiția este un surogat religios, un fel de bureți care atacă pomul credinței din împărăția interioară a omului. Superstiția este sindromul omului imatur la orice nivel am discuta. Intelectualii care întorc spatele religiei creştine ca atei, gnostici, transcendentalişti, bahaişti, mormonişti, yoghişti şi aşa mai departe, se pretează la acceptarea a tot felul de superstiții. Ce este distractivul *"ghicit în cafea"*, ca să dăm un exemplu, decât un surogat al religiei? Cât de *"modernă"* este această lume în care aproape toate ziarele manipulate de disprețuitorii lui Dumnezeu pompează în fiecare număr o rubrică a zodiacului ca superstiție şi Îm+babe+tizare şi în+țigănire a civilizației creştine: mersul la babele ce fac vrăji şi la țigăncile cu ghiocul, cu cărțile şi cu *"cititul de zodii"*.

Corina-Octavia Ciotlăuş prezintă în *"Medalionul dela Aiud"* anumite *"frânturi de amintire"* despre Părintele Liviu Brânzaş. Cutremurătoare este *"Scrisoarea către un preot de țară"* a lui Ion Numeşan: *"Părinte, dacă există o cale de întoarcere din rătăcire, spune-o rătăcitului fiu care te roagă"*.

Ion Gavrilă Ogoranu semnează articolul de statistică *"Creşterea taurinelor în România"* şi o punere la punct despre *"Limba oficială din Transilvania"*.

Nicolae Pop, vorbind de *"Pătimirile satului românesc"* încheie precaut, dar cu tonul optimist: *"Dacă lucrarea Satanei nu a reuşit să spurce şi să surpe totul, mai este un motiv de speranță. Să nu ne lăsăm înşelați! Cu credință în Dumnezeu şi în destinul neamului nostru, prin neostoita lucrare în adevăr, vom ajunge la lumină"*.

Gabriel Constantinescu ne oferă un *"Îndrumar politic"* cu subtitlul *"Românii şi comunismul"*.

În cele patru pagini, publicația ***"Lumea satelor"*** reuşeşte prin excelență să fie un *"lumen"*. Românii din Canada, prin *"Cuvântul Românesc"*, felicită inimosul colegiu redacțional din Sibiu pentru noua publicație urându-i să dăinuiască ca *"lumen"* atâta timp cât va exista *"satul"* pe care filosoful Blaga îl considera ousianic ființialității neamului românesc: *"Eu cred că veşnicia s'a născut la sat"*.

ANDREI CIURUNGA
LACRIMI PENTRU BASARABIA
1940 – 1995

Editura CUCUTENI

Anul acesta, poetul Andrei Ciurunga împlineşte 75 de ani. ***"Lacrimi pentru Basarabia"*** apare, prin coincidență, exact la împlinirea celor trei sferturi de veac antologând o parte din creația lui de-a lungul a 55 de ani de istorie (1940-1995).

Născut la Cahul, Basarabia, în Octombrie 1920, poetul consideră această selecție de stihuri *"ca un prinos adus Basarabiei natale"*.

Din scurtul cuvânt introductiv aflăm că primele două cicluri au apărut în cartea ***"Cântece de dor şi de război"*** (Chişinău, Februarie 1944) semnată cu pseudonimul Robert Cahuleanu. În 1950, tribunalul militar din Bucureşti, din cauza acestui volum, îl condamnă la patru ani muncă silnică, fiind considerat *"criminal împotriva păcii"*.

În 1958, un tribunal asemănător îl condamnă la 18 ani de temniță grea, pentru versurile scrise în prima detenție.

Ciclul ***"Țara mea de dincolo de țară"*** cuprinde câteva din poeziile *"scrise"* în memorie în cele două detenții prin închisorile comuniste între 1950-1954 şi 1958-1964.

"Lacrimi pentru Basarabia", care dă şi titlul volumului, este ciclul de *"versuri sub obroc"* cuprinzând perioada 1964-1989.

Ultimul ciclu intitulat atât de sugestiv ***"Înmormântat în vis ca'ntr'o zăpadă"*** este o parte din poeziile scrise între 1990 şi 1995.

"Cititorul - ne previne poetul Andrei Ciurunga în lapidarul lui *"Argument"* introductiv - *este rugat să privească paginile de față ca pe-o mărturie de lungă aşteptare şi neobosită nădejde, consemnată liric vreme de peste o jumătate de secol şi adusă celor de față şi viitori de către un martor al apărării, care n'a avut la îndemână altă putință de a supraviețui decât un vârf de creion, iar în închisori nici atât."*

În general, poeziile lui Andrei Ciurunga au intrat demult în folclorul românesc, fiind transmise numai pe cale orală şi în condițiile penitenciare din România. Ca apreciere literară a valorii lor, Zahu Pană în ***"Poezii din închisori"***, pentru a-i proteja numele, ca şi pe cel al altor poeți care se aflau în România şi ar fi fost dați pe tipsie Securității, foloseşte pentru fiecare un nume de stea ca pseudonim, pentru Andrei Ciurunga alegând pe cel de ***Arcturus***, cea mai strălucitoare.

Pe prietenul Ciurunga îl cunosc din vremea studenției. Spirit fără de astâmpăr. Cu o floretă mai iute decât a țânțarului. La grandoarea cu care am fi vrut să-i sărbătorim venerabila vârstă near fi oprit cu: *"Vreți să arătați la toți că sunt un babalâc?"*

Deci, salutăm apariția cărții şi septuagenaritatea cvintică o întâmpinăm cu un scurt toast: *"Numai cu trei sferturi ai prădat tu veacul? / Vrei să-ți laud cifra aurindu-ți dunga? / Centenarul dă-ni-l! N'o fă pe săracul: / Adă sticla plină, domnule Ciurunga!"*

Dumitru ICHIM

BISERICA CREŞTINĂ

O VIZITĂ ISTORICĂ: P.S.SA, EPISCOPUL VIRGIL BERCEA,

VICAR AL EPISCOPIEI BLAJULUI VIZITEAZĂ STATELE UNITE

Prea Sfinţitul Virgil Bercea, Episcop Auxiliar şi Vicar al Mitropoliei Greco-Catolice de Făgăraş şi Alba-Iulia, cu sediul la Blaj, a făcut o vizită în Statele Unite, unde a vizitat Dioceza Română Catolică de Canton, ca oaspete al Pr. Michael John Botean, Administratorul Apostolic al acestei Dioceze.

Această vizită are un caracter istoric, pentrucă este prima vizită a unui reprezentant al Bisericii din Blaj, după un mare răstimp, dat fiind şi faptul că în timpul de 40 de ani din 1948 şi până în 1989, Biserica Blajului a fost desfiinţată de către dictatura comunistă instalată în România cu ajutorul Armatelor Roşii ale Moscovei. Această Biserică a trăit în catacombe, iar după ieşirea ei la suprafaţă, azi se găseşte într'un proces de refacere şi de revenire la rosturile ei fireşti, în viaţa poporului român şi întâmpină o serie întreagă de dificultăti, la care în fond nu se aştepta.

Întrucât este vorba de o vizită deosebită, pentru credincioşii greco-catolici din America, am solicitat Prea Sfinţiei Sale să ne acorde un interviu, în care să lămurim anumite chestiuni de actualitate, în ceea ce priveşte situaţia Bisericii Greco-Catolice, şi pe care acum le oferim cititorilor noştri pentru a avea o imagine mai completă asupra stărilor de lucruri despre problemele româneşti.

Ion HALMAGHI

Întrebare: P.S. Voastră, mă bucur că v'am întâlnit aici. P.S.Voastră faceţi parte din generaţia tânără a ţării şi inspiraţi încredere că porniţi la treabă, pe lângă o puritate iniţială şi pe lângă disponibilitatea pe care o oferiţi, porniţi cu mari speranţe că veţi realiza ceva major în ciuda tuturor pierderilor de azi, prin care trece Biserica Greco-Catolică.

În acest sens, vă urez *"Bine aţi venit"* pe pământul american, ca să vizitaţi şi pe credincioşii greco-catolici din partea aceasta a lumii.

Vă rog să-mi spuneţi, în primul rând, nu atât impresiile pe care le-aţi cules până acum. Timpul a fost foarte scurt şi n'aţi avut timpul necesar pentru a acumula prea multe impresii. Altceva este mai important. Cum vedeţi existenţa Bisericii Greco-Catolice în America, cu perspectiva pe care o aveţi din România?

Răspuns: Da. În primul rând vă mulţumesc pentru urarea de *"Bun venit"*. *"Bine v'am găsit"* vă răspund. Sunt pentru prima dată în Statele Unite. Am trecut pentru prima dată oceanul, cu un pic de tremur în inimă, cu o emoţie pe care o consider că este normală şi în acelaşi timp cred că este şi necesară, nu?

Vedeţi, Dumneavoastră, aţi spus mai înainte că sunt tânăr şi că există o speranţă. E adevărat. Această speranţă se realizează în măsura în care noi vom şti să răspundem chemării lui Dumnezeu. Când am spus acest lucru, mi-a venit în minte momentul când am fost hirotonit preot în 1982. În predica sa, Prea Sfinţitul Todea mi-a zis că nu poate să-mi dea nici o biserică, nimica nu poate să-mi dea, ci, eventual dacă vreodată Dumnezeu îmi va cere, să-mi dau viaţa pentru această Biserică. Aceasta era în predică. Gândurile pe care le-am avut atunci, în momentul hirotonirii, erau efectiv de dăruire totală. Atunci la acea dată, practic, eu pot să spun că pentru Biserica noastră nu era nici o speranţă. Faptul că din când în când mai era câte un tânăr care păşea pe acest drum al preoţiei, poate că celor în vârstă, preoţilor şi episcopilor noştri, le dădea o speranţă. Noi, mergeam cu o dăruire, ceva din interior, care nu era al nostru; era acea chemare a lui Dumnezeu, şi probabil că răspunsul la acea chemare era, de fapt, acea speranţă, pe care cei mai în vârstă, episcopii noştri şi preoţii şi părinţii noştri reuşeau s'o întrevadă, şi noi nu reuşeam la ora respectivă, pentrucă eram formaţi în acel context social, care practic, nu-ţi deschidea o altă perspectivă, decât cea care era acolo, la data respectivă.

Şi ceea ce este interesant, acest lucru, pe care l-a înregistrat Prea Sfinţia Sa, Todea, la toţi preoţii şi prietenii noştri care au stat prin închisori, era faptul că nu şi-au pierdut speranţa. În acel context, unde vă spun că nu există nici o perspectivă; totuşi dincolo de acea închidere, era ceva, şi acel ceva era acea capacitate, acel dar, acel har, pe care îl câştigau acei care trec prin suferinţă.

Mă întrebaţi, care este perspectiva Bisericii Greco-Catolice, din Statele Unite aşa cum o întrezăresc eu acum sau cum o vedem noi cei de acasă?

De acasă am gândit altfel. Chiar în puţinele zile cât am stat aici, eu reuşesc sămi dau seama că aici în Statele Unite, există o Biserică Greco-Catolică care este vie şi care prin puterea Harului Spiritului Sfânt să fie potentată. Să prindă forţă. Vedeţi D-voastră, de multe ori în viaţa noastră ni se întâmplă momente de apatie, de cădere sufletească, ca să spunem aşa, dar cu ajutorul Spiritului Sfânt, prin conlucrarea noastră, cu un pic de dăruire, se poate face foarte mult. Biserica Greco-Catolică în Statele Unite are preoţi, probabil că unii sunt mai în vârstă, dar şi tineri. Eu mă bucur foarte mult că părintele Botean, încetul cu încetul, reuşeşte să sesizeze anumite lucruri. Este foarte important ca Biserica Greco-Catolică de aici să fie în strânsă comuniune cu Biserica Blajului din ţară. Numai atunci reuşeşte să trăiască cu adevărat viaţa, când reuşeşte să stea strâns lipită de sânul mamei. Vedeţi, la ora actuală, Biserica noastră, acasă, dacă a renăscut, dacă Dumnezeu i-a dat posibilitatea să renască, înseamnă că Dumnezeu are un plan cu această Biserică, încă. Probabil că în acest moment nu reuşim să sesizăm chiar exact ceea ce Dumnezeu ne cere, dar se fac paşi (în această direcţie), şi aceşti paşi nu sunt nişte paşi tremurători, ci nişte paşi siguri, cu încrederea şi dăruirea care crează o deschidere. Se vede la ora actuală, deja se sesizează o tendinţă a Episcopatului, o dorinţă de a merge pe un anumit drum. Şi acest drum este sesizat atât de preoţi, cât şi de laici. Acest drum este acela al reînvigorării, al refacerii Bisericii.

Eu nu ştiu ce a fost Biserica noastră înainte de 1948, decât din ceea ce mi s'a spus, de către acei care au trăit (acel moment) şi din ceea ce s'a scris. Eu nu am trăit în 1948. Cu certitudine Biserica noastră nu poate să se întoarcă înapoi cu 50 de ani, dar se ştie că dela 1700, când s'a făcut Unirea cu Roma, au fost nevoie de 70 de ani până la apariţia lui Petru Maior şi Samuil Micu. Atunci, noi eram cu trei sute de ani în urmă. Acum mijloacele, posibilităţile de a merge înainte sunt cu certitudine altele şi sunt convins de faptul că nu va fi nevoie de 100 de ani pentru ca această Biserică a Blajului să fie reînvigorată, să prindă forţă şi să dea ceva pentru poporul nostru, pentru neamul nostru, ci va fi nevoie de un arc de timp mult mai restrâns.

Eu cred foarte mult, cred foarte mult, că dacă Dumnezeu a permis ca să renască Biserica noastră, El, ci numai El are un plan cu ea.

Întrebare: Această renaştere şi reapariţie a Bisericii Blajului, după vânzoleala comunistă, a însemnat o mare revoluţie în istoria ţării româneşti; dar această revoluţie nu se revendică din sensul revoluţiilor obişnuite, care se fac pe dimensiunea politică, economică sau socială. În această revoluţie nu este vorba numai de o răsturnare a stărilor de lucruri, ci de ceva mai profund: de înlăturarea a tot ceea ce a alterat sufletul românesc şi de restabilire a legăturilor originare cu izvoarele de existenţă ale poporului român. Şi dacă Biserica Blajului, în decursul veacurilor a putut înfăptui lucruri extraordinare pentru istoria naţională şi a fost plină de roade ale cugetului şi simţirii româneşti, cu atât mai mult ne putem gândi acum, după reapariţia ei în interiorul societăţii româneşti, la problema raportului dintre tradiţia specifică naţională şi şi viitorul neamului românesc. Este nevoie ca poporul român să-şi refacă legăturile cu propria sa viziune, cu propriul lui suflet, cu propria indentitate şi cu propriile ei surse de energie creatoare. Aici este punctul unde am întrezărit şi eu rostul Bisericii Blajului, şi mă bucur enorm că aţi sesizat posibilităţile de refacere totală ale acesteia, chiar într'un timp mai îndelungat, chiar dacă este vorba de o sută de ani.

Răspuns: Eu vă spun cu certitudine, nu va dura o sută de ani, ci arcul de timp va fi mult mai scurt. Vedeţi D-voastră, Dumnezeu, pentru a-şi arăta măreţia Lui, pentru a arăta minunea lucrărilor sale, s'a folosit întotdeauna de cele mai umile lucruri ale lumii acesteia. Să ne gândim de exemplu, la poporul ales. Cine a fost poporul ales; fără istorie, fără nimic deosebit? Atunci când Dumnezeu l-a ales, nu avea nimic, nici cultură, nu avea nici legi, nici istorie, nu avea nici etică. Şi a fost Dumnezeu acela care i le-a dat, şi l-a ridicat. După aceea, vedem mai departe, din acest popor, o alege pe Maica Domnului. Cine a fost Maica Domnului?

(Urmare în numărul viitor)

CREZ ORTODOX

Nicolae STEINHARDT

Cred în Sfânta Treime.

Cred într'unul Domn Iisus Hristos, Care neschimbat - din milă şi iubire pentru noi - S'a întrupat spre a ne mângâia, a ne veni în ajutor şi a ne da simţul demnităţii şi nobleţei. Care pentru noi oamenii S'a urcat viteješte pe Cruce deoarece n'a fost numai bun, blând şi smerit cu inima ci şi, mai presus de orice, curajos. Care a mers către moarte nu numai ca un miel dus la junghiere ci şi ca un leu hotărît să înfrunte chinul. Care n'a vrut să pătimească măreţ şi solemn, ci să fie batjocorit şi ocărît şi să rabde până la capăt agonia cea mai cumplită şi mai înjositoare din câte pot fi. Pentru ca astfel să asume cel mai caracteristic dintre elementele condiţiei omeneşti - suferinţa.

Care pe cei drepţi îi iubeşte şi de cei păcătoşi Se îndură, însă celor netemători le poartă o trainică şi nedezminţită afecţiune, fie ei încărcaţi cu grele trecute poveri. Care nu uită că a fost şi El om pe acest pământ, unde Şi-a primit stigmatele şi a dobândit o silă anume faţă de turnători, funcţionari straşnici şi birocraţie.

Cred în Duhul Sfânt, Care suflă unde şi când vrea, spre scandalul şi zăpăceala fariseilor, angeliştilor şi habotnicilor. Care, ca şi Tatăl şi Fiul, vrea altceva decât numai forme, filosofie, dovezi istorice şi scripturale. Căruia Îi este lehamite de ţapi şi viţei sub orice chip, pricepându-se a-i desluşi şi identifica în formele lor cele mai moderne şi mai neaşteptate. Carele nu grăieşte pilduitor, serafic şi preţios, Carele ne călăuzeşte modest şi sigur, după dreapta socotinţă şi nu apreciază în mod deosebit stilul voit onctuos, mâinile cucernic împreunate şi morala ostentativă.

Credinţa noastră, sunt convins, nu se confundă cu *"înalta spiritualitate"*, nu urmăreşte o cunoaştere ocultă, o igienă mintală ori constituirea unei prime de asigurare la Judeţul de Apoi şi este străină de unele intransigenţe naive ca de pildă: Orice ar fi, eu nu mint (pe când monahul îmbunătăţit din Pateric minte pentru a salva, la nevoie, viaţa unui om). Şi nu se potriveşte cu o concepţie pur organizatorică a Bisericii - organizare juridică şi rece şi, până la urmă, inchizitorială: Frunţi încruntate şi grumaji ţepeni. După cum nici cu hlizeala prostesc serafică ori neorânduiala şi neastâmpărul. Nu se lasă înfrântă şi convinsă de toate silniciile, durerile, nedreptăţile şi cruzimile lumii. Crede în Dumnezeu adversativ: Împotriva, în ciuda, în pofida lor, deşi ele, vai, există cu prisosinţă.

Mărturisesc cu Botez spre iertarea păcatelor şi dezrobirea de sub jugul prejudecăţilor, micimilor şi meschinăriei, spre adoptarea unor reacţii creştineşti în iureşul vieţii de toate zilele, faptelor şi evenimentelor ei.

Nu aştept ca Dumnezeu să ne rezolve treburile noastre lumeşti, a căror înţeleaptă chivernisire ne revine nouă ca fiinţe înzestrate de El cu o minte raţională şi o inimă fierbinte. Nu dau treburilor acestora lumeşti mai multă însemnătate decât se cuvine, dar nici nu le dispreţuiesc deoarece ţin de creaţia divină. Iar viaţa, defăimându-i deşertăciunile, o iau în serios, pentrucă într'însa şi printr'însa ni se joacă soarta de veci.

Cred în Biserică şi în Sfintele Taine, mă aştept ca Biserica să nu se amestece unde nu-i şade bine a interveni şi să păstreze cu sfinţenie cele duhovniceşti spre întărirea noastră. Totodată, contradictoriu şi paradoxal, n'o vreau nici oarbă şi nepăsătoare la păsurile credincioşilor şi la complicaţiile existenţei.

Dau puţină importanţă filosofiei, argumentelor istorice, moralismului, estetismului şi erudiţiei, care toate nu's de o fiinţă cu dreapta credinţă liberă, nemotivată, pascaliană. Nu-mi fac iluzii. I-am citit pe existenţialişti, dar nici nu văd totul numai în negru, ştiu că lumea e neunitară şi surprinzătoare, că totul - în bine ca şi în rău - se poate petrece în cuprinsul ei.

Mă rog fierbinte să fiu cucerit de Domnul Hristos şi slobozit din mrejele părelniciilor şi de frică, să mă port bine cu semenii, să mă învrednicesc de o ţinută nimerită unuia ce poate fi oricând numit prieten al Domnului şi să-mi fie nu numai faptele ci şi gândurile curate şi onorabile.

Cred în minuni (ca şi eroul lui Mircea Eliade în *"O fotografie veche de 14 ani"*) şi că Iisus Hristos, cu instinct de vânător, se va milui de mine deşi mă las atât de greu răpus de nesfârşita Lui iubire.

Aştept mort de spaimă şi plin de nădejde, Judecata de Apoi, ştiu că nu ştiu nimic, n'am nici o dovadă, nici un argument şi nici o îndreptăţire şi singurul lucru pe care-l ştiu este că Domnul e Calea, Adevărul şi Viaţa. Aflat pe Golgota în vremea răstignirii sunt sigur că e Împărat. Ci, odată cu Dostoievski, cred că măcar de-ar fi adevărul; altceva decât Hristos, eu tot voi rămâne, orice s'ar întâmpla, cu Hristos.

Mulţumesc puterilor cereşti că m'am învrednicit a crede, că mi s'a făcut această neasemuită onoare şi din tot sufletul rostesc strigând cu lacrimi ca la **Marcu 9,24**: ***"Cred Doamne! Ajută necredinţei mele"***.

În duh şi adevăr

APROPIEREA DE IISUS

Sergiu GROSSU

Umanitatea se găseşte astăzi, mai mult ca oricând, într'o stare alarmantă de potrivnicie şi de tăgadă a *"Dumnezeului celui viu şi adevărat"*, de care ne vorbeşte Evanghelia; într'o stare de inadmisibilă ignoranţă a comandamentelor divine şi de superficială respiraţie creştină.

Păcatul a ridicat - şi continuă să ridice - bariere între noi şi Dumnezeu, aşa cum ne aminteşte proorocul: *"Nelegiuirile voastre pun un zid de despărţire între voi şi Dumnezeul vostru; păcatele voastre vă ascund faţa Lui şi-L împiedică să v'asculte"* **(ISAIA, 59.2)**. De unde, această întrebare întru totul legitimă: Este, oare, cu putinţă să ne apropiem de Dumnezeu, când faţă în faţă stau două extreme - ***sfinţenia desăvârşită***, pe de o parte, şi omul ***"vândut rob păcatului"***, pe de altă parte? Există posibilitatea unei împăcări a acestor dureroase extreme? Şi Sf. Scriptură ne dă răspunsul: există. Fiindcă Dumnezeu este dragoste. Din dragostea Lui pentru lumea decăzută şi sluţită de păcat, El şi-a jertfit *"pe singurul Lui Fiu"*, pe Iisus, *"pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viaţa veşnică"* **(IOAN, 3.16)**.

Legătura dintre om şi Dumnezeu, împăcarea noastră cu Tatăl ceresc, a realizat-o Mântuitorul pe măgura Golgotei. De aceea ne asigură Apostolul Pavel: *"În El avem, prin credinţa în El, slobozenia şi apropierea de Dumnezeu cu încredere"* **(EFESENI, 3.12)**. Ca să se ajungă la o diminuare a poziţiei antagoniste, creată prin neascultarea protopărinţilor noştri, era necesară jertfa de răscumpărare a Domnului Iisus, planul de mântuire prin El. Chiar dacă se ridică un *"zid de despărţire"* între noi şi Dumnezeu, din cauza abaterilor noastre permanente, noi ştim că nu suntem pierduţi, deoarece există o ***uşă de intrare***. Că Iisus este *"uşa"* prin care, dacă intră cineva, *"va fi mântuit"*, conform promisiunii **(IOAN, 10.9)**. Chiar dacă ne înspăimântă munţii fărădelegilor în care trăim, Iisus este calea care trece *"peste munţii ce ne despart"* de Dumnezeu **(CÂNTAREA CÂNTĂRILOR, 2.17)**, după cum se recomandă El însuşi: *"Eu sunt calea..."* **(IOAN, 14.6)**. Sau, ca să folosim o imagine paulinică, Iisus este *"calea cea nouă şi vie"*, pe care ne-a deschis'o prin sângele ce-a curs pe lemnul Crucii, spre a avea *"o intrare slobodă în Locul prea sfânt"* **(EVREI, 10.19-20)**.

Nu putem pretinde că-L cunoaştem pe Hristos dacă nu ne apropiem de El, dacă nu ne-am întâlnit cu El în intimitatea inimii, sau pe drumul Damascului, întocmai lui Saul din Tars. Iisus este ***modelul*** desăvârşirii spirituale, *"chipul Dumnezeului celui nevăzut"* **(COLOSENI, 1.15)**. Şi-aşijderea sculptorului care, pentru a-şi realiza opera de artă, are nevoie să se apropie de modelul creaţiei sale, tot aşa şi noi ***trebue*** să ne apropiem de modelul suprem care este Mântuitorul, în vederea şlefuirii pietrei colţuroase a sufletului după El. Căci, ne avertizează Domnul, *"despărţiţi de Mine, nu puteţi face nimic"* **(IOAN, 15.5)**.

• • •

Să vedem, acum, ***de ce*** şi ***în ce fel*** trebue să ne apropiem de Iisus Hristos.

a) Să ne apropiem de Iisus din mai multe motive şi anume:

- Încredinţaţi fiind că ori de câte ori păcătuim, *"avem la Tatăl un Mijlocitor, pe Iisus Hristos, Cel neprihănit (...), jertfa de ispăşire pentru păcatele noastre..."* **(1 IOAN, 2.1-2)**.

- La scaunul harului Său, în calitatea de Mare Preot, căpătăm îndurare şi găsim belşug de har, *"pentru ca să fim ajutaţi la vreme de nevoie"* **(EVREI, 4.15-16)**.

- El este *"piatra vie, lepădată de oameni, dar aleasă şi scumpă înaintea lui Dumnezeu"* **(1 PETRU, 2.4)**, o piatră indispensabilă zidirii noastre lăuntrice: piatra din capul unghiului, datorită căreia *"toată clădirea, bine închegată, creşte ca să fie un Templu sfânt în Domnul"* **(EFESENI, 2.20-21)**.

b) Cum să ne apropiem de Iisus?

- Nu numai cu gura şi cu buzele, ca făţarnicii, a căror inimă este departe de El **(MATEI, 15.8)**.

- Nu ca Iuda, despre care se scrie că *"s'a apropiat de Iisus, ca să-L sărute"* **(LUCA, 22.47)**, pentru a-L trăda mai uşor, dându-L în mâinile preoţilor mai de seamă, ale căpeteniilor străjerilor Templului şi-ale bătrânilor, care veniseră să-L aresteze.

- Nu ca ostaşii romani, care *"se apropiau"* de Iisus şi-i *"dădeau oţet"*, bătându-şi joc de El **(LUCA, 23.36-37)**.

- Nu ca diavolul în pustie, cu gânduri de ispită **(MATEI, 4.3)**.

Să aşezăm la baza apropierii noastre de Domnul Iisus ***credinţa***. Apropierea prin raţiune eşuează. Sutaşul Corneliu *"prin credinţă"* s'a apropiat de Mântuitorul: *"Ci zi numai un cuvânt şi robul meu va fi tămăduit"* **(MATEI, 8.5-8)**. Prin credinţă s'au apropiat de El femeia cananeancă, femeia cu scurgere de sânge, tatăl copilului îndrăcit, orbii şi leproşii Evangheliei... Tot aşa se cade să ne apropiem şi noi de Iisus: prin credinţă, cu inimi zdrobite şi cu lacrimi de căinţă, recunoscându-ne păcatele şi inutilitatea unei vieţi îndepărtate de Dumnezeu, aidoma Fiului pierdut: *"Nu mai sunt vrednic să mă chem fiul tău..."* Sau reeditând experienţa lui Zabeu, mai marele vameşilor, respectiv coborînd din duhul îngâmfării şi-al nenumăratelor delicte imorale, pentru a-L primi pe Iisus în casa inimii noastre smerite, ca să căpătăm iertarea dragostei Sale veşnice şi putere din puterea Lui.

Apropiindu-ne de Domnul, trebue să-I vorbim. Orice apropiere trebue să fie urmată de rugăciune, precum citim: *"Aduceţi cu voi cuvinte de căinţă şi întoarceţi-vă la Domnul. Spuneţi-I: Iartă toate nelegiuirile, primeşte-ne cu bunăvoinţă..."* **(OSEA, 14.2)**. Aceasta ni se cere: ***cuvinte de căinţă***. Cuvinte simple, dar sincere. Nu vorbe meşteşugite. Nu fraze lungi sau frumoase. Pe Iisus Îl interesează sinceritatea inimii, melodia nealterată a străfundurilor noastre convertite. Să ne apropiem de Iisus, strigând ca Ezra: *"Dumnezeule, sunt uluit şi mi-e ruşine să-mi ridic faţa spre Tine. Căci fărădelegile noastre s'au înmulţit deasupra capetelor noastre şi greşelile noastre au ajuns până la ceruri"* **(EZRA, 9.6)**. Sau cu smerenia mult încercatului Iov: *"Urechea mea auzise vorbindu-se de Tine; dar acum ochiul meu Te-a văzut. De aceea mi-e scârbă de mine şi mă pocăiesc în ţărână şi cenuşă"* **(IOV, 42.5-6)**.

• • •

Câtă vreme suntem departe de Hristos, ne vedem neprihăniţi şi nu ne recunoaştem abaterile. Aproape de El, intrând sub acţiunea luminii dumnezeieşti, ne descoperim ticăloşia, pentrucă, ne lămureşte Apostolul Neamurilor, *"ceea ce scoate totul la iveală este lumina"* **(EFESENI, 5.13)**. Iisus ne cere să ne apropiem de El ***aşa cum suntem***, în toată urâciunea noastră, ca să ne îmbrace, apoi, în straiele luminoase ale Slavei Sale şi să ne transforme în făpturi noi.

Strădaniile noastre de desăvârşire ***prin propriile puteri*** se vădesc zădarnice: *"Chiar dacă te-ai spăla cu silitră, chiar dacă ai da cu multă sodă, nelegiuirea ta tot ar rămânea scrisă înaintea Mea, zice Domnul Dumnezeu"* **(IEREMIA, 2.22)**. În schimb, prin Iisus Hristos, ***totul*** se curăţă şi devine imaculat, ştiut fiind că sângele Lui *"ne curăţeşte de orice păcat"* **(1 IOAN, 1.7)**, după exemplul martirilor şi sfinţilor care *"şi-au spălat hainele şi le-au albit în sângele Mielului"* **(APOCALIPSA, 7.14)**.

Să ne apropiem, dar, *"cu încredere"* de Iisus, ca să ne spălăm în sângele Lui de murdăria păcatului. Să avem îndrăzneala apropierii de El, într'o societate care îi este ostilă, din nefericire, iubindu-L din toată inima şi din tot cugetul nostru. Mărturisindu-L de-a lungul şi de-a latul exilului românesc prin viaţa noastră înnoită şi luptând, cu armele Luminii, pentru biruinţa cauzei Lui pe pământ.

CAPELĂ LA MISLEA

La fosta închisoare de femei MISLEA din jud. Prahova, transformată astăzi în Cămin de bătrâni, prin strădania unui grup de foste deţinute politice, s'a amenajat o CAPELĂ.

Sfinţirea ei a avut loc în ziua de 12 Noembrie 1994, eveniment la care au participat câteva sute de foşti deţinuţi politici din întreaga ţară.

Slujba a fost oficiată de un sobor de preoţi conduşi de Inalt Prea Sfinţia Sa Episcopul Bucureştiului.

Lucrările de finisaj sunt încă în continuare. Urmează ca pe partea interioară a zidului dela intrare să fie pictaţi cei 11 sfinţi autohtoni. Va fi singurul locaş bisericesc în care vor apare sfinţii autohtoni. În continuare se vrea a se construi un pronaos (tindă) pentru ca intrarea în Capelă să nu se facă direct de afară.

Fundaţia *"Buna Vestire"* a sprijinit şi a preţuit cu deosebit respect strădania aceasta pentru care s'au depus mari eforturi fizice şi financiare, cu deosebire acum când - dela o vreme - se duce, pe multiple planuri, lupta împotriva credinţei ştrămoşeşti care, Dumnezeu ştie, până unde va merge.

Dumnezeu să ne ajute să o terminăm.

Asociaţia Foştilor Deţinuţi Politici

ROMÂNII DIN DIASPORĂ CARE NU UITĂ ROMÂNIA

Dl. Eugen Vasu şi soţia sa Eufrosina Vasu din Cleveland, Ohio, USA, nu şi-au uitat Ţara, a cărei limbă o vorbesc - română - şi nici credinţa pe care o practică - greco-catolică.

Ei s'au gândit la eroii căzuţi în lupte pentru Patrie şi, din puţinele economii, de pensionari, au ridicat un monument în amintirea lor - cel care se vede în fotografia alăturată - în comuna Arpaşul de Jos, judeţul Sibiu, comună de unde au plecat cu mulţi ani în urmă.

Este un act creştinesc de a cinsti memoria celor care şi-au sacrficat vieţile tinere pe câmpul de luptă, pentru ţară şi este un act de înaltă ţinută patriotică a celor care prin contribuţia lor bănească nu lasă să se stingă în bezna timpului, jertfa lor.

Este un exemplu concret de înaltă ţinută creştinească de a cultiva iubirea de neam şi de ţara din care te tragi.

Corespondent

FARA ARMÂNEASCĂ

LUPTA DE EMANCIPARE A AROMÂNILOR ATESTATĂ ÎN ISTORIOGRAFIA ROMÂNĂ ŞI STRĂINĂ

— Prof. dr. Gh. IONESCU —

Datorită împrejurărilor istorice vitrege, o vreme Aromânii au fost nevoiţi să părăsească scrierea greacă. Însă ei erau prea mândri şi conştienţi de originea lor nobilă, latină, şi, la începutul secolului al XVIII-lea şi în secolul al XIX-lea, au păşit hotărît pe calea redeşteptării naţionale. În fruntea acestui proces de regenerare naţională s'au situat Aromânii din vestitul oraş Moscopole, unde încă din anul 1770, învăţatul **Theodor Anastase Cavalioti** a editat o gramatică în limba Aromânilor. Mai târziu, în acelaşi oraş, scriitorul **Mihail Hagi Daniil** a tipărit un abecedar, o gramatică, o carte de învăţătură şi o alta de socotit. Prin anii '30 ai secolului nostru, cercetătorii au găsit într'o casă de munte din Moscopole, un abecedar bine întocmit de către un oarecare **Ucuta**, scris în aceeaşi perioadă.

Descoperirile respective pun în evidenţă un adevărat curent spiritual pentru emanciparea Aromânilor, care doreau să se instruiască în limba lor strămoşească.

Cercetătorii din anii '30 ai secolului nostru, au mai scos la iveală din colbul timpului şi un manuscris în care erau prezentate faptele deosebite ale Sfântului Antonie, scrise în limba Aromânilor. Documentul respectiv a fost găsit la *Ohrida*, într'o odaie din casa familiei *Dimonie* - numit pentru aceasta *Codix Dimonie.* Manuscrisul are 127 file, cu 17 linii pe fiecare pagină, conţinând fapte ale sfinţilor scrise într'o limbă aromână veche, dar cu litere greceşti. Scopul era evident, traducerea în aromână a conţinutului manuscrisului, care a fost datat la 1785.

Asemenea manuscrise se mai găsesc şi la Biblioteca Academiei Române, provenite dela Aromânii care locuiau la Budapesta: *Catechism Macedo-Român, Gramatica Macedo-Română* cu textul în nemţeşte, mai multe file dintr'un *Vocabular Macedo-Român*, în româneşte etc.

Aromânii fiind vestiţi negustori care dominau rutele comerciale - Peninsula Balcanică - Budapesta - Viena - München, sau Peninsula Balcanică - Budapesta - Viena - Veneţia - Paris ş.a., mulţi dintre ei s'au stabilit la Viena sau Budapesta, de unde puteau controla negoţul respectiv. Ei au luat din timp contact cu marii învăţaţi ardeleni **Petru Maior, Samuil Micu, Gheorghe Şincai, Ioan Budai-Deleanu** ş.a.

Aromânilor de aici şi prin ei celor din Balcani, li s'a transmis ideea redeşteptării lor naţionale, bazată pe origina şi limba latină. De aici apare şi necesitatea tipăririi mai multor lucrări în limba aromână.

Rând pe rând, se redactează noi cărţi. În 1808 se tipăreşte la Pesta - ***Cercetări despre Românii numiţi Vlahi care locuiesc dincolo de Dunăre*** - de **Gheorghe Roză**, carte retipărită în 1867 şi la Craiova. În 1813, apare la Viena lucrarea ***Românii din Macedonia***, retipărită la Paris în 1875.

Un eveniment important din istoria noastră naţională a influenţat în mod deosebit procesul emancipării naţionale a Aromânilor sud-dunăreni - este vorba de revoluţia din 1848. Înfrântă de forţele externe retrograde, mulţi revoluţionari iluştri au fost exilaţi la Sudul Dunării, iar acolo trăind printre Aromâni, leau cunoscut suferinţele şi aspiraţiile de libertate. Rveniţi în ţară, ei au devenit luptători hotărîţi pentru cauza libertăţii Aromânilor, aceştia fiind: poetul D. Bolintineanu, el însuşi Aromân, Ioan Ghica, Ion Ionescu dela Brad, Ion Heliade Rădulescu ş.a. Două erau obiectivele urmărite de Aromâni: păstrarea individualităţii etnice şi a limbii lor strămoşeşti, pornindu-se dela o maximă veche a Aromânilor ***"Râul începe dela izvor, omul vine din copilărie"***.

Un alt moment de răscruce în epopeea regenerării naţionale a Aromânilor l-a constituit începutul organizării acestora. Iniţiatorul acestei acţiuni a fost marele patriot **Dumitru Casacovici**, venit în România din Meţova, el devenind primul apostol al idealului de libertate pentru Aromâni.

În timpul căimăciei lui Alexandru Ghica, a încercat să constituie un comitet macedo-român, dar nu a reuşit. Nu a dezarmat şi după alegerea lui Cuza, reuşeşte să formeze un astfel de comitet, în 1860, care avea ca membri fondatori: **D. Bolintineanu, Iordache Goga**, din Vlaho-Clisura, **Dumitru Casacovici** din Meţova, poetul **Mihail Niculescu** din Târnova, **Toma Tricopolu** din Cruşova ş.a.

Peste 3 ani, comitetul s'a reorganizat în ideea de a atrage în această acţiune şi pe Românii din România, pentru a dinamiza şi a da o mai mare substanţă acţiunii întreprinse. În acest comitet au fost incluşi: **Cezar Bolliac, Cristian Tell, C.A. Rosetti** ş.a.

Acţiunile comitetului au un evantai mult mai larg. Întreaga presă democrată românească este racordată la cauza libetăţii Aromânilor: ***Românul, Dâmboviţa, Buciumul***, se scriu studii şi articole privind originea, istoria, cultura străveche a Aromânilor, se publică note de călătorie în Balcani, exemplu ***Călătorii la Românii din Macedonia şi Muntele Athos,*** de D. Bolintineanu. În Parlamentul României se ridică problema sprijinirii culturale a Aromânilor, iar Comitetul macedo-român lansează un apel către toţi Aromânii din Epir, Macedonia, Albania, Thessalia ş.a., ca să treacă la întemeierea de şcoli şi biserci.

Cei mai mari intelectuali ai României s'au pus în slujba măreţei cauze a fraţilor aromâni. În 1862 Goga şi Casacovici publică, pe cheltuiala lor, o gramatică macedo-română, autor **I.C. Massimu.**

Emanciparea spirituală a Aromânilor a fost susţinută chiar de guvernul României prin Mihail Kogălniceanu, prim ministru şi Dimitrie Bolintineanu, Ministrul Cultelor, care a hotărît, în 1863, după secularizarea averilor mânăstireşti, ca din veniturile mari realizate de ţară pe această cale, 14.000 lei să fie prevăzuţi pentru întemeierea unor şcoli ale Aromânilor sud-dunăreni, sumă la care s'au adăugat şi alte donaţii ale scriitorilor, profesorilor, jurnaliştilor, artiştilor, avocaţilor ş.a. în România. Deci cetăţenii României considerau cauza redeşteptării naţionale a Aromânilor ca o cauză a lor sfântă şi o susţineau cu căldură.

Pornindu-se dela acest sprijin material entuziast, s'a deschis prima şcoală pentru Aromâni în Macedonia, în satul Târnova. Cel care a condus această activitate, a fost Dimitrie Athanasescu, un adevărat *"argint viu"* cum îi spuneau oamenii din sat. De altfel, el va fi numit şi învăţător la şcoala respectivă. Cu o pasiune rar întâlnită, cu competenţă şi spirit organizatoric deosebit, el a depăşit toate obstacolele întâlnite, şcoala funcţionând în bune condiţiuni, fiind felicitat pe rând de prinţul Ghica, Mihail Kogălniceanu, I.C. Brătianu.

Cu sprijin din România, numărul şcolilor din satele aromâneşti sporea continuu, ridicându-se, la un moment dat, problema învăţătorilor. Venind în întâmpinarea acestei cerinţe imperioase, guvernul român a deschis în Capitală o şcoală normală macedo-română la Sfinţii Apostoli, în 1865. Dela început, alături de conducera şcolii a fost preotul **Averhie** din satul aromânesc ***Abela***, care a strâns donaţii şi a mers deseori în Sudul Dunării pentru a recruta pe viitorii elevi care să aibă chemare pentru nobila misiune de dascăli.

La Sfinţii Apostoli a fost pregătită prima promoţie de 10 elevi. ***Almanahul Macedo-Român*** din 1880 are pe o pagină fotografiile acestor învăţăţei îmbrăcaţi în minunate costume naţionale, iar în mijlocul lor era părintele Averhie. În continuare, Almanahul ne relatează de unde erau aceşti primi protagonişti: **Tuliu Tacit, Gheorghe Dautti, Dumitru Ioachim, Buşu Sairili, Dumitru Popinoiu** - din Abela; **Apostol Todorian** şi **Domenico Goma** din Perivele; **Guşu Papacostea, Dumitru Bradalexi** şi **Nicolae Popilian** din Veria. Având o privire panoramică asupra acestei situaţii, se degajă firesc concluzia că în satele din Sudul Dunării erau mulţi Aromâni, din moment ce numai în satul Abela era nevoie de 5 învăţători.

Anul următor, cea de-a doua promoţie cuprinde 18 elevi. Din prima promoţie s'au înapoiat în satele locuite de Aromâni Tuliu Tacit, învăţător la Vlaho-Clisura; Dimitrie Bradalexi, învăţător la Veria; iar Gheorghe Dautti la Abela, după care a fost transferat profesor la Liceul din Bitolia, unde a predat limba latină cu rezultate excelente.

Din cea de-a doua promoţie, s'a remarcat Guşu Papacostea care cu un talent de foarte bun organizator, a întemeiat la Molovişte un centru recunoscut prin rezultatele sale, de instrucţie şi educaţie aromânească.

Rezultatele bune obţinute în şcolile Aromânilor din Peninsula Balcanică, se datorau, în mod normal, şi unor profesori de prestigiu cum era **Ioan Maxim**, care a predat latina la cursul superior al Liceului Sfântu Sava, sau Tănase Tănăsescu, el însuşi Aromân, care preda franceza la acelaşi liceu, în care învăţau mulţi Aromâni, după desfiinţarea şcolii normale dela Sfinţii Apostoli din Capitală (1871). Însă, cu mijloace materiale mai substanţiale şi cu cadre didactice pregătite în România, inimosul **Cosmescu**, deschide încă din 1866, o şcoală a Aromânilor la Sudul Dunării, la ***Gopeşti***. Văzând în ea o bază pentru dezvoltarea viitoare a învăţământului aromânesc din zonă, patriotul D. Casacovici i-a donat întreaga avere, iar ca învăţător a fost adus aici **Gheorghe Caracotta**, tatăl unui mare medic ortopedist Virgiliu Caracotta. Şcoala aceasta se va dezvolta, ajungând un gimnaziu, încadrat cu buni profesori şi învăţători.

Şcoala din Gopeşti începea lungul şir al unor şcoli pentru Aromânii din Peninsula Balcanică, şcoli deschise cu sprijinul direct al Ministerului Instrucţiunii Publice din România şi al unor patrioţi aromâni. Şcoli noi au fost deschise la Abela, cu ajutorul material dat de bravul Aromân **Somu Tomescu**, la Ohrida, de patriotul **G. Tamara**, la Vlaho-Clisura, cu sprijinul vestitului revoluţionar **Apostol Mărgărit**.

La efortul de emancipare spirituală a Aromânilor se asociază şi foştii elevi dela Sfinţii Apostoli, ca învăţătorul D. Bradalexi, care a pus bazele şcolii din Veria, iar **Chirana** a celei dela Nevesca.

Un eveniment însemnat l-a marcat intemeierea Şcolii Comerciale Superioare din Salonic pentru Aromâni. Iniţiativa fondării acesteia a aparţinut lui Take Ionescu, supranumit *"Gură de Aur"*, care încă din 1892, de când era în fruntea Ministerului Instrucţiunilor Publice, a făcut demersurile necesare, acţiune încheiată cu succes în 1899. Şcoala a avut ca director pe **Mihail Dimonie** şi până în 1925 a fost absolvită de 100 de diplomaţi.

Cu toate greutăţile întâmpinate, numărul şcolilor şi mai ales calitatea învăţământului desfăşurat în şcolile Aromânilor, au crescut considerabil. Era un ecou direct şi al măsurilor întreprinse de Societatea de Cultură Macedo-Română, înfiinţată în 1879, care continua, la un nivel superior, activitatea fostului Comitet aromân. Societatea respectivă a fost recunoscută de guvernul român ca persoană juridică, cu drept de a primi donaţii în bani sau materiale.

Acţiunea continua. În 1901 s'a deschis gimnaziul ***Berat***, din Albania, în 1905 ***Internatul Universitar din Constantinopol***, pentru ca în 1915, în Macedonia şi Grecia, să funcţioneze peste 30 de şcoli primare cu învăţători calificaţi, 3 şcoli secundare cu profesori pregătiţi în România. În Serbia funcţionau 21 şcoli primare, cu 53 învăţători, un liceu cu 20 profesori, o şcoală normală şi profesională de fete cu 15 profesoare. În Albania erau organizate 10 şcoli primare cu 21 învăţători, iar în Bulgaria o şcoală primară şi una comercială, ambele la Sofia.

După datele statistice oferite de **V. Diamandi**, în anul şcolar 1914-1915 funcţionau în Sudul Dunării 91 şcoli primare cu 111 învăţători şi 56 învăţătoare, un liceu, 2 şcoli comerciale, o şcoală normală şi profesională de fete. Privite în ansamblu, aceste rezultate reprezentau un succes al politicii române în Balcani.

Aromânii păşiseră pe calea emancipării lor. În faţa tuturor vicisitudinilor istoriei, şi aşa cum afirmau ei, noi am învăţat dela pădure să stăm drepţi ca bradul şi dela apele munţilor, că ele trec, dar noi rămânem aici.

ULTIMA FOTOGRAFIE A UNEI FAMILII DIN PIND (FII, FIICE, NURORI ŞI NEPOŢI), - FAMILIA CELNICULUI TELI PAPPA DIN AVDELA, MASACRAT DE ANTARŢI ÎN 23 IULIE (st.v.) 1905.

MARILE PUTERI ȘI ROMÂNIA

- 1856 - 1947 -

-XI-

Prof. Nicolae CIACHIR

Intrarea în război a României (1916) era o lovitură puternică dată Puterilor Centrale, pe care Lüdendorff o aprecia ca o lovitură mortală dată de către Antantă, frontului de Est, care s'a produs datorită *"politicii egoiste a Ungariei și a aprobării sale pasive de către Germania"*.

Armata română, deși slab înarmată și lipsită de experiență, în comparație cu un adversar aflat de doi ani în luptă, dar dornică să elibereze provinciile subjugate, atacă pe toată lungimea arcului carpatic, infiltrându-se în Transilvania și Bucovina, ocupând ca centre mai importante, Brașovul și Făgărașul.

Puterile Centrale, după primul șoc produs, contraatacă pe frontul principal din Transilvania, sub conducerea generalului Falkenhayn, în timp ce August von Mackensen atacă din Sud, în fruntea unor unități germane, bulgare și turce.

Trimiterea pe frontul românesc a doi din cei mai capabili militari germani era dovada că Puterile Centrale voiau să zdrobească cât mai repede armata română, în vederea preluării inițiativei în Sud-Estul Europei, având în plus petrolul și cerealele românești, în vederea ducerii pe mai departe a operațiunilor militare.

Cu tot eroismul armatei române, dușmanul reușește să ocupe 2/3 din teritoriul țării, inclusiv Bucureștiul. Românii, deși pierduseră 250.000 de oameni și o mare parte din armament și muniții, continuau să lupte în Moldova, dând dovadă de eroism fără seamăn.

Hotărîrea Germanilor de-a declanșa războiul submarin nelimitat, respingerea propunerilor președintelui Wilson (Decembrie 1916), încercarea ca Mexicul în alianță cu Reichul să atace USA, a dus la intrarea în război a acestora de partea Antantei, în Aprilie 1917. Intrarea USA în război, a fost cel mai mare succes al Antantei, mai ales economic, în prima fază. Aliații primiseră circa 2.300 milioane dolari avans, din care Anglia 1.150, Franța 700, Rusia 150, Canada 120. Primul contingent american a debarcat în Franța în Iunie 1917, trimis în grabă, mai mult pentru efectul moral decât pentru scopuri militare. La 4 Iulie 1917, mica armată a defilat de-a lungul Champs Elysée-ului, drapelul roșu, alb și albastru fluturând în bătaia vântului. Forțele Franței erau aproape de epuizare totală. Se cuvine să precizăm că în ziua capitulării Puterilor Centrale, se găseau în Europa peste 2.000.000 de militari americani, incluzându-i aici și pe Canadieni.

România, în ciuda victoriilor dela Mărășești, Mărăști și Oituz, după izbucnirea revoluției ruse și destabilizarea frontului, era complet izolată.

Vaticanul a inițiat câteva propuneri de pace, dar ele vizau salvarea monarhiei austro-ungare, cel mai important stat catolic din acel timp, idee susținută și de noul împărat habsburg, Carol I, urcat pe tron în Noembrie 1916. (**E. Vercesi**, *Il Vaticano, l'Italia e la guerre*, Milano, 1925, p.64-67).

Incontestabil că Puterile Centrale, în prima jumătate a anului 1918, au obținut un important succes diplomatic prin iscălirea păcii dela Brest-Litovsk (3 Martie 1918) și a păcii dela București (7 Mai 1918).

Rusia Sovietică și România erau scoase din luptă, impunându-li-se amputări grave de teritorii, iar pe deasupra și aservite economic.

Generalul Alexandru Averescu, cu aureola unui militar deosebit de dotat, a devenit prim ministru, pentru a trata condițiile unei păci mai onorabile cu generalul Mackensen. La 5/18 Februarie 1918, Averescu a avut o discuție cu Mackensen la Buftea, acesta i-a spus că *"prima chestiune de regulat este aceea a dinastiei"*. Averescu i-a răspuns că este o chestiune foarte delicată, deoarece el a primit mandat să fie prim ministru chiar dela rege și cerea ca Mackensen să-i medieze o audiență la Keiser, ca să susțină rămânerea lui Ferdinand pe tronul României. Până la urmă, Germanii au preferat un Ferdinand docil, care să încheie imediat pacea, decât crearea în România a unei situații de nesiguranță. Pentru a facilita negocierile, se constituie un guvern Alexandru Marghiloman, germanofil, care după spusele lui Brătianu *"se înhăma la o operă tragică, dar patriotică"*.

În aceeași sală din Cotroceni, în care s'a decis intrarea României în război în 1916, la 24 Aprilie / 7 Mai 1918, se încheie pacea cu Puterile Centrale (Germania, Austro-Ungaria, Turcia, Bulgaria).

Condițiile de pace erau foarte grele: Dobrogea ocupată, România având dreptul de acces la mare pe un drum comercial spre Constanța (deci un fel de coridor). Zona muntoasă cu 131 comune și sate, cu o populație de 724.957 locuitori, trecea sub jurisdicția Austro-Ungariei. Germania stabilea pe 90 de ani monopolul asupra petrolului și tot pe aceeași durată putea arenda, diferite terenuri rurale. În locul stării de război se instaura un regim de ocupație, România fiind împărțită în două: teritoriul ocupat (Oltenia, Muntenia, Dobrogea), iar Moldova și Basarabia - alipită la 27 Martie 1918 -, erau sub administrația guvernului dela Iași. Deci, ceva similar cu ocupația germană a Franței din 1940 și zona așa zisă liberă subordonată guvernului francez dela Vichy.

Ferdinand, deși slab din fire, s'a încăpățânat, spre cinstea lui, să nu ratifice tratatul de pace, iar cei aproape 2 milioane de Americani, au întors pe frontul de Vest balanța în favoarea Antantei, încât Puterile Centrale, în Noembrie 1918, sunt nevoite să capituleze și să-și aștepte umile soarta, hărăzită de noii învingători.

Americanii au avut ca pierderi în oameni 116.000 (53.000 omorîți în lupte, iar 63.000 în urma rănilor ori bolilor contractate), o cifră modestă, față de Franța care a pierdut 1.386.000, Marea Britanie 900.000, Serbia 700.000, Italia 500.000, România 340.000. Nu mai vorbim de fostul aliat al Antantei, Rusia - 2.800.000, ori Germania - 1.600.000, Austro-Ungaria - 900.000, Turcia - 440.000 etc. (**H.E. Barnes**, *The World War of 1914-1918*, în *"War in the twentieth century"*, New York, 1940, p.93).

Dar Antanta datora USA, circa 10 miliarde de dolari, argumente serioase pentru a pretinde hegemonia în lume, dar cele 10 puncte, prezentate de Președintele Thomas Woodrow Wilson, în fața Congresului, în Ianuarie 1918, au avut un larg ecou în lume (*Documents of American History, II*, edited by Henry Stocle Commager, New York, 1968, p. 138-140).

În USA, unde trăiau, Polonezi, Români, Cehi, Croați, Sârbi, Ucraineni etc, prin presă, prin conferințe, prin audiențe la Wilson, i-au putut crea președintelui, o imagine corectă, în sensul că într'o viitoare Europă, nu poate să existe pace, fără a fi respectat principiul naționalităților.

Guvernul român, prin oficiile sale diplomatice, cât și prin Românii aflați în străinătate, atât în Europa, cât și în America, au desfășurat o vastă propagandă, care avea ca scop realizarea unității statale depline.

Conferințele lui Vasile Stoica, Vasile Lucaciu, Ion Moța la Detroit, Cleveland, Trenton, Youngstown, Chicago, Washington etc. au avut ca scop să impulsioneze coloniile românești formate mai ales din transilvăneni, bucovineni și aromâni, ca să se organizeze în unități de voluntari români și să popularizeze cauza românească în USA și Canada.

În arhiva muzeului Universității din București, se află jurnalul profesorului Paul Negulescu, care prin Rusia și Japonia, a ajuns în USA, a editat din Octombrie 1917, revista *"Roumania"* și a popularizat cauza românească, jurnal inedit folosit pentru prima dată acum câțiva ani, de autorul acestui serial istoric.

La 3 Octombrie 1918, lua ființă, la Paris *"Consiliul național al Unității românești"*, avându-l ca președinte pe Take Ionescu, în jurul căruia s'au grupat numeroase personalități.

Nici cei din țară nu se lăsau mai prejos, la 4 Noembrie 1918, România denunțând tratatul dela București și declarația reintrării în război de partea Antantei. Iar la 28 Noembrie 1918, este convocat Congresul General al Bucovinei pentru *"stabilirea raportului politic al Bucovinei față de regatul român"*. Congresul, deschis la orele 11 în sala de marmoră a Mitropoliei din Cernăuți, a întrunit 74 membri ai Consiliului Național Român, 7 delegați germani, 6 delegați polonezi și 13 din comunele ucrainene, unii din aceștia ultimii cu nume românești (Mardare, Răileanu, Țintă). Basarabia era reprezentată de Pan Halipa, Ion Pelivan etc. Lucrările au fost duse de Iancu Flondor. S'a hotărît în unanimitate Unirea necondiționată a Bucovinei, în vechile ei hotare, până la Ceremuș, Colacim și Nistru, cu regatul României (*Arh. St. Buc. fond Casa regală, dos. 56* (1918), f.2).

Continuare în numărul viitor

Studiul antichității

VOX CLAMANDI IN DESERTO

(VOCEA CARE STRIGĂ ÎN PUSTIU)

Dana Ioana MUNTEANU

Într'o lume dominată de informatică, de goana infernală după bani, și de efortul de a risipi cât mai mult, e un act quijotesc să proclami necesitatea de a studia cultura clasică. Să încerci cu argumente *"științifice"*, este absolut inutil.

De fapt, nu mi-au părut niciodată satisfăcătoare pledoariile savanților pentru Antichitate, sau zornăitoarele clișee: *"Tinerii ar trebui să fie educați în spiritul gândirii și istoriei antice, ca model de înțelepciune și virtute"*.

Oare? Cine citește istoria Romei va descoperi, fără îndoială, pilde de curaj: figura nobilă a lui Scipio, fascinația lui Caesar, strălucirea lui Augustus, sub perdeaua de ambiguitate din *"Annalele"* lui Tacitus; însă dincolo de ele, nu vor stârni groaza atâtea orori: dictatura lui Sylla, proscripțiile, numeroasele comploturi, asasinate, lex majestatis din timpul Imperiului, demența lui Caligula, Nero ca jalnic artist și criminal grotesc? - ca să nu mai vorbesc de perioada de decadență.

Cum să pretinzi că înveți democrația dela Greci, când constați cu stupoare că atenienii își ostracizau comandanții cei mai destoinici; că Themistocle, învingătorul dela Salamina, a sfârșit în exil la Perși, găsind mai multă înțelegre la foștii săi dușmani de moarte, decât la compatrioți.

Nu încape vorbă de virtute, *stricto sensu*, când Platon însera în dialogul *"Parmenide"* - altfel un dialog profund - despre existența Unului, cuvintele: *"Parmenide și Zenon au fost iubiți"* (amorezi).

Așadar nu conduită istorică, sau morală se urmărește, căci exemplele care o contrazic ar putea continua încă. Atunci la ce bun atâta trudă pentru a învăța limbi care nu se mai vorbesc, ori a înțelege evenimente petrecute atât de demult, încât nu ne mai afectează? - ***Pentru a căuta omul, în măreția și tragicul lui.***

Aș mai defini această patimă a trecutului ca nebunie asumată de a stăpâni timpul, de a încerca eternitatea.

Pare mai ușor de înțeles, dacă amintesc faptul că mulți contemporani consideră o rușine să nu cunoască geografie. Există deci o nevoie de a domina spațiul, măcar mental. De aceea ne străduim să știm unde se află cutare fluviu pe care probabil nu-l vom vedea niciodată. Înțeleg, totodată de ce concretețea spațiului atrage mai mult: o țară, oricât de îndepărtată, poate fi văzută, în mod ipotetic. Memoria, în schimb, e cu mult mai abstractă; timpul subtil și impalpabil, devorator care nu admite posibilitatea trăirii efective. Ca să te întorci în Atena lui Pericle, trebue să execuți un salt necugetat, să fraternizezi cu oameni pe care ești sigur că nu-i vei întâlni, să crezi totuși în visul regăsirii.

Nu îndrăznesc să acuz omul de astăzi că ar fi lipsit de sentimentul temporalității, de strădania de a-i extinde limitele. În schimb, remarc cu nespusă uimire că o face mai mult prospectiv decât retrospectiv. Altfel nu se explică literatura de anticipație, filmele S.F. care se bucură de atâta succes.

Odinioară omul era reticent la nou, în societatea tradițională trecutul - mos maiorum - reprezenta o garanție. Ineditul era primit cu suspiciune, putând împieta asupra armoniei divine și umane. Să ne gândim, de pildă, doar la subiectele *"Bacantelor"* lui Euripide, la reacția iscată de moravurile grecești la Romanii din vremea lui Cato și nu numai... Câtă înverșunare stârneau descoperirile științifice, chiar până la începutul acestui veac, cum țăranii își făceau cruce dacă vedeau mașina, sau cum proiectul avionului era disprețuit ca himeric!

În zilele noastre, *"civilizația"* a orientat totul spre viitor. Cu câtă nerăbdare sunt așteptate, apoi cumpărate produsele noi care apar în reclamele T.V., ce disperare de a-ți înlocui obiectele cu care te-ai obișnuit cu altele *"moderne"*, nu pentrucă cele dintâi ar fi uzate, ori fiindcă cele din urmă ar aduce mari înlesniri, ci din plăcerea de a schimba pur și simplu. Nu afirm că tendința este întru totul damnabilă, ci doar că se instaurează lipsa atașamentului și a amintirii.

Ca urmare, copiii se vor interesa prea puțin de legende sau povești și vor încerca să descopere din desenele animate cum arată marțienii, ahtiați după ziua de mâine, nepăsători față de ieri.

Nimic periculos în renunțarea la trecut, vor spune mulți, de vreme ce nu aduce nici un progres.

Nu-i contrazic! - într'adevăr, ce importanță are că acum mii de ani oamenii au iubit, sperat, greșit și pierit, dacă nu aveau pizza, cocacola, elicoptere etc.

Nu, sigur că nu au nici o însemnătate complicatele verbe grecești, de vreme ce nimeni nu încheie contracte comerciale în greaca veche, nu contează nici Alexandru Macedon care lupta cu falanga și n'avea habar ce-i bomba atomică.

N'aveți decât să uitați de toate cât mai repede, vă absolv. ***Numai nu uitați și de voi...***

ÎNTRE PRUT ŞI NISTRU

A rosti numele *Basarabia* e una cu a protesta contra dominaţiunii ruseşti - *Mihai Eminescu*

PAGINĂ REALIZATĂ DE NICOLAE LUPAN

SPICUIRI

din mesajele şi comunicările dela Colocviul "DE CE NU SE FACE REÎNTREGIREA?" ţinut la Bucureşti în zilele de 10-11 Iunie '95.

Regele Mihai: ...*"Asociaţia Pro Basarabia şi Bucovina"* reprezintă dovada unui nucleu viu al conştiinţei noastre naţionale. El nu poate fi distrus, întrucât este înzestrat cu o memorie ale cărei rădăcini se află tocmai în aceste pământuri româneşti. Este ceea ce compensează apatia unora şi reaua credinţă a altora, este ceea ce asigură supravieţuirea elementelor de continuitate ale neamului românesc.

Adevărul nu poate fi înfrânt. El poate fi ascuns de ochii oamenilor, oamenii înşişi pot pieri; adevărul iese la suprafaţă, victorios, ca însuşi Mântuitorul din Mormânt, tocmai în clipa când cei ce vor să-l nimicească se aşteaptă mai puţin.

Pimen, Arhieoiscop al Sucevei şi Rădăuţilor: Majestatea Voastră, Distinşi invitaţi, Mă onorează invitaţia de a participa la acest prestigios colocviu dar, noi toţi credincioşii ortodocşi sărbătorim în 11 Iunie Pogorîrea Sfântului Duh, când va trebui să fiu în mijlocul creştinilor pe care-i păstorersc, slujind în Catedrala Arhiepiscopală din Suceava.

Cu regretul de a nu putea participa, binecuvântăm şi urăm succes deplin lucrărilor colocviului.

Marva Abras: ...Numele a fost ales la o ceaşcă de ceai pe Av. de Tervueren: *"Pro Basarabia şi Bucovina"*. Degeaba m'am străduit a explica, că aveam o bunică din Suceava, cu Basarabia n'avem nimic în comun şi Prutul nu-l trecusem niciodată. Am fost catapultată preşedinta unei organizaţii oarecum utopice. Pe atunci fiecare se ferea de fiecare şi eu am acceptat ca să dovedesc că nu mă feresc de nimic.

Reuniunile ce au urmat, la început numeroase şi binevoitoare, erau cu vremea din ce în ce mai reduse. Interesul scăzuse şi frica crescuse. Numărul participanţilor fiind minim, de comun acord am renunţat şi în urma deceselor ministrului Dianu şi consulului Nicolau, am pus dosarul *"en veilleuse"* într'un sertar uitat, până ce Dl. Lupan, cu elan şi optimism, l-a readus la viaţă.

Citind invitaţia şi numele prestigioase ale celor ce patronează, văd cu uimire cum gânguritul timid al ministrului Dianu a devenit cor de voci din toate colţurile ţării...

Liga Democrată pentru Dreptate-Bucureşti: ...Toţi oamenii cinstiţi din România, care respectă neamul românesc, care stimeză adevărata istorie a poporului român şi pe strămoşii strămoşilor noştri, printr'o unitate de cuget şi simţire pot şi trebue să lupte pentru reîntregirea ţării şi a neamului românesc, pentru o Românie Mare, în vechile ei frontiere.

Dumitru Paulescu (Brazilia): ...Noi, Românii desţăraţi, zid de fier în jurul Tronului Regesc şi al Monarhiei, dorim din tot sufletul ca această importantă întâlnire Naţională din capitala României să aibă răsunte şi să strălucească, prin Cuvântul şi hotărîrea ei, în lumea largă, întru restabilirea Dreptăţii, Libertăţii şi Independenţei Poporului Român, atât de prigonit şi umilit de duşmani în propria noastră Ţară.

Vasile Anestiade (Chişinău): ...Suntem convinşi că activitatea *"Pro Basarabiei şi Bucovinei Mondiale"* va fi reflectată în Istorie la justa-i valoare, servind ca cel mai sclipitor exemplu de patriotism, onestitate şi eroism în luptă cu cele mai retrograde forţe, care au tins şi tind nu numai să ne eclipseze conştiinţa naţională, dar să şi ne-o anihileze.

Grigore Caraza (New York): ...Oceanul Atlantic mă lipseşte de bucuria de a fi împreună la acest deosebit eveniment. De 11 ani fac parte din *"Pro Basarabia şi Bucovina Mondială"*, dându-mi seama că această Asociaţie cu adevărat românească poartă într'una durerile şi necazurile acestor provincii daco-romane dezlipite de Patrie.

La rându-mi, le port şi eu mereu în suflet şi de s'ar mai găsi vreodată un comandant de oşti care să ne spună: *"Români, vă ordon treceţi Prutul!"* - mă voi încadra ca voluntar, indiferent unde şi în ce situaţie mă voi afla.

Vă rog să consideraţi că cei 21 de ani de temniţă, ca deţinut politic, au fost, în primul rând, pentru ţinuturile din Răsărit şi Miază Noapte furate de Ruşi, adică Basarabia şi Nordul Bucovinei.

Gheorghe Tatomir (Petroşani): ...Asociaţia Mondială *"Pro Basarabia şi Bu-covina"*, clădită în Exil în urmă cu 20 de ani de mari patrioţi, în frunte cu Dl. Nicolae Lupan, a luptat şi luptă consecvent pentru a realiza în plan intern, dar mai ales în cel extern, perspective de care reunificarea neamului şi reîntregirea ţării au nevoie. Iar Colocviul nostru urmăreşte să cristalizeze anume aceste idei şi atitudini.

Această acţiune se desfăşoară într'un context sumbru. Acela al pretinsei existenţe a unui al doilea stat românesc cu capitala la Chişinău! O aberaţie contrară legitimităţii istorice a unităţii naţiunii române în aria ei daco-romană.

Un popor care nu ştie de unde vine, nu ştie încotro merge. Iar cel ce nu ştie, mai bine zis nu vrea să ştie, cine a fost înaintea sa este condamnat să rămână mereu un copil. De aceea, zic şi eu, cine nu are bătrâni să-şi cumpere. Cât despre tinerii care nu trăiesc în istorie - poate să-i vândă. Fiindcă, tot una, fac umbră pământului de pomană.

George Cristoveanu (Canada): ...Sentimentele mele de-a lungul anilor de Exil nu s'au schimbat şi rămân în totul pe aceeaşi linie naţională patriotică a *"Pro Basarabiei şi Bucovinei"*. Şi, deci, şi a Programului colocviului din 10-11 Iunie dela Bucureşti.

Lucrările Colocviului au un merit excepţional şi merită admiraţia tuturor Românilor, oriunde ar fi ei risipiţi. Am făcut fotocopii ale Programului şi le-am trimis la câţiva prieteni, printre care şi lui Ion Stere, băiatul lui Constantin.

Ţie, Nicolae, îţi urez din tot sufletul succes, voie bună şi sănătate. Regret, dar nu pot veni, am pierdut vederea centrală...

Teodor Ţicu (Montreal): ...Nostalgia, la cei 84 de ani, să mai văd odată satul natal Zăbriceni, apoi Bălţi, Chişinău etc. se apropie de capătul drumului.

Îmi plânge inima să aud şi să citesc că duşmanilor noştri seculari li se adaugă *"ai noştri"* cei dela putere!!!...

Vă doresc succese mari. Urare venită dela un frate desţărat din scumpa noastră Basarabie.

Grigore Scor (Florida): Dragă frate Nicolae, am auzit că faceţi în ţară o întrunire pentru revenirea Basarabiei la ţara mamă. Se spune că la această adunare va fi şi *"iubitul"* Preşedinte Iliescu. Te rog întreabă-l din partea mea: Ţara Românească, a cărui preşedinte este, de ce nu întinde mâna pentru a lua înapoi Basarabia şi Nordul Bucovinei?... Orice faceţi - eu sunt cu voi!

Ion Varlam (Paris): ...Restabilirea României în drepturile ei teritoriale fireşti va fi cu atât mai rapidă şi mai puţin costisitoare pentru populaţiile înstrăinate, cu cât acţiunea de revendicare va fi mai tenace şi mai constantă. Din cauza evidentei carenţe a guvernelor dela Bucureşti şi Chişinău, tot efortul în această direcţie va trebui să fie dus de opoziţia anticomunistă din Ţară şi din străinătate.

(Va urma)

DECLARAŢIE

a "Pro Basarabiei şi Bucovinei" Mondiale

Guvernul român a început tratative cu Ucraina în vederea încheierii unui tratat de bază. Drept care dorim să atragem atenţia diriguitorilor dela Bucureşti că nu le este permis să facă compromisuri teritoriale cu această ţară vecină. Ei trebue să ţină seamă de faptul că, înainte de proclamarea autonomiei Ucrainei, Moscova declarase caduc pactul Ribbentrop-Molotov.

Prin urmare, Ucraina nu este legată în nici un fel de acest pact, deoarece în momentul semnării lui ea nu dispunea nici de independenţă şi nici de suveranitate proprie. Aşadar, înglobarea Basarabiei, a Nordului Bucovinei şi a Ţinutului Herţei la fosta Uniune Sovietică n'are nici un temei.

Ruperea Nordului Bucovinei de România se întemeia pe un motiv cu totul aberant: *"dobândă de 22 de ani"* pentru faptul că Basarabia fusese sub suveranitate românească între anii 1918 şi 1940. Cât despre Bucovina, aceasta, ca de altfel şi Herţa Dorohoiului, n'a aparţinut niciodată Imperiului Rus.

Ulterior, după tratatul de pace dela Paris din 1947, Insula Şerpilor şi o parte a deltei Chiliei au fost ocupate şi ele în mod abuziv de armata sovietică, fără ca vreun guvern român de până la ora actuală să fi cerut evacuarea acestor pământuri româneşti ce *"aparţin"* şi ele Ucrainei.

Toate teritoriile menţionate de noi în această Declaraţie fac parte de totdeauna din trupul României, drept care vom cere mereu preşedinţiei şi guvernului României să dea dovadă de conştiinţă naţională şi să nu trateze cu Ucrainenii decât pe această bază.

Comitetul de Coordonare

Nicolae LUPAN

PRO BASARABIA ŞI BUCOVINA

ILIE ILAŞCU

În Decembrie 1994 *"Pro Basarabia şi Bucovina"* Mondială depunea la Strasbourg dosarul lui Ilie Ilaşcu pentru Premiul European al Drepturilor Omului. Dosarul număra 536 de pagini şi îngloba peste 5.000.000 de compatrioţi ce solicitau ca amintitul premiu să-i fie decernat martirului nostru dela Tiraspol.

Şi iată că abia acum mi s'a comunicat oficial că distincţia de laureaţi ai Premiului European '95 a fost conferită Suedezului RAOUL WALLENBERG, dispărut fără urmă în 1944, din Ungaria, în gulagurile sovietice, şi Rusului SERGHEI COVALIOV, emінent militant pentru drepturile omului din ţara sa.

Fără a diminua câtuşi de puţin martiriul lui Ilie Ilaşcu, e greu a reproşa ceva acestor două mari victime ale sovietismului. Vreau să cred însă că în 1998 candidatul nostru va avea *"concurenţi"* mai *"slabi"*. Oricum, *"Pro Basarabia şi Bucovina"* îl va propune din nou pentru acelaşi Premiu.

N.L.

MULŢUMIRI FRĂŢEŞTI

membrilor şi simpatizanţilor *"Pro Basarabiei şi Bucovinei"* Mondiale: George Bejan (Germania). Liviu Butura (SUA), Grigore Caraza (SUA), George Cristoloveanu (Canada), V. Dragon (Elveţia), Teodor Gherasim (SUA), Rodica Ivanov (Franţa), Ladis Kristof (SUA), Dumitru Lăzăroiu (Franţa), Gheorghe Leporda (Germania), Marius Lupan (SUA), Florin Mătrescu (Germania), Mircea Munteanu (Germania), John Serghi (SUA), Grigore Scor (SUA), Constantin Tarlea (Germania), Teresia Tătaru (Germania) şi Ovidiu Vuia (Germania) care, din puţinul lor de exilaţi, au găsit de cuviinţă să contribuie la acoperirea parţială a cheltuielilor de organizare şi ţinere la Bucureşti, în zilele de 10-11 Iunie '95, a Colocviului Naţional *"De ce nu se face Reîntregirea?"*

Nicolae Lupan

ALEXANDRU USATIUC

Cine a urmărit cât de cât activitatea mea de exilat şi militant pentru o Basarabie românească - ştie că pe parcursul a ani şi ani de zile am ţinut la suprafaţă în ziare, reviste, în coperte de cărţi şi la radio cazul lui Alexandru Usatiuc, condamnat în 1972 la 7 ani de închisoare şi la 5 ani de surghiun siberian *"pentru antisovietism"*.

Spuneam şi repet, spre ruşinea diriguitorilor comunişti dela Bucureşti, că în momentul arestării sale kaghebeul dela Chişinău dispunea de o singură dovadă a *"vinovăţiei"* lui: o scrisoare a Ministerului de Interne a României Ion Stănescu trimisă lui Iurie Andropov personal. Scrisoare în care se arăta cu slugărnicie ceauşistă că Bucureştiul primise dela Usatiuc o declaraţie privind constrângerea naţională a basarabenilor şi rusificarea lor. Singurul document viabil care a şi nimerit în dosarul Usatiuc-Ghimpu.

Ei bine, anul acesta prietenul meu de suferinţă a împlinit respectabila vârstă de 80 de ani! Prilej cu care în faţa unei numeroase asistenţe din capitala Basarabiei sărbătoritul zicea:

"Doresc reunirea Românilor de pretutindeni şi reîntregirea tuturor teritoriilor româneşti într'o singură ţară - România Mare."

Ar fi de adăugat doar atât ca la cei 80 de ani împliniţi, basarabenii au în continuare în persoana lui Alexandru Usatiuc un luptător neînfricat pentru Reîntregirea Neamului.

N.L.

ŞTIRI DIN LUMEA ROMÂNEASCĂ

UNIUNEA FOŞTILOR DEŢINUŢI POLITICI

Scrisoare de protest adresată Preşedintelui Bill Clinton, Preşedintelui Camerei Reprezentanţilor Newton Gingrich şi Senatorilor Bob Dole şi David Funderburk, cu ocazia vizitei lui Ion Iliescu în Statele Unite

Domule Preşedinte,

Organizaţia noastră cu sediul în Geneva-Elveţia cuprinde deţinuţi politici români anticomunişti din perioada dictaturii marxiste ce a urmat ocupării României de către Armata Roşie a lui Stalin. Ca supravieţuitori ai închisorilor şi lagărelor de concentare şi muncă forţată, socotim de datoria noastră să vă semnalăm cele ce urmează, în legătură cu primirea ce o veţi face la Casa Albă succesorului la preşedinţia României, al lui Nicolae Ceauşescu.

1. Desigur, doar preşedintele USA poate hotărî cine să fie sau nu invitat la Washington. Totodată, socotim că avem şi dreptul dar şi datoria ca în numele libertăţii de exprimare, să facem cunoscut opinia unora din cei care au suferit în detenţia comunistă, unde mulţi Români şi-au pierdut viaţa, alţii sănătatea şi foarte mulţi şi-au distrus cariera pentru care erau pregătiţi sau în curs de pregătire.

2. Nu uităm că în Decembrie 1989, Ion Iliescu, fost secretar regional de partid unde avea în subordinea sa organele de Securitate, de miliţie şi activiştii comunişti, a preluat puterea tocmai cu ajutorul Securităţii şi vârfurilor comuniste ale armatei, sprijinite de nomenclatura roşie care a văzut, de altfel pe bună dreptate, în noul preşedinte un garant al siguranţei persoanelor lor şi al păstrării privelegiilor de care s'au bucurat. Nu uităm că cei mai mulţi dintre cei peste o mie de victime căzute atunci, în mare majoritate tineri, şi-au pierdut viaţa după arestarea celor doi Ceauşeşti, interval ce a permis celui care s'a instalat la conducere să-şi consolideze puterea ce o deţine de aproape 6 ani.

3. Faptul că ***ulterior*** a fost ales şi reales, deşi nu cu majoritatea oficială comunicată, nu este semnificativ. Şi masa alegătorilor se poate înşela, cum a fost, spre exemplu, cazul în 1933 al celor care l-au adus la putere în Germania pe Adolf Hitler şi care a adus şi celor care l-au ales, sânge şi ruină.

4. Prima grijă a lui Iliescu, în timp ce tinerii mureau, a fost lichidarea celui sub care a deţinut înalte funcţii în partidul şi statul comunist. Ceauşescu a fost lichidat pentru a se înlătura atât un concurent cât şi un martor prea periculos, care într'un proces normal într'un stat de drept ar fi pus în adevărata lumină pe comuniştii care aşteptau să joace ei rolul principal, ceaa ce s'a întâmplat.

5. Nenumăratele fapte arată că actualul conducător al României nu este sincer legat de principiile şi practicile democraţiei. Nici unul din cei care au săvârşit crime şi abuzuri în trecut nu a fost tras la răspundere. Actualul Serviciu Român de Informaţii este condus de vechi şi mari securişti, iar foştii mari şi vechi miliţieni conduc ceea ce se cheamă în prezent Poliţie. Întregul guvern este compus din foste elemente active ale partidului şi statului comunist. Numele lui Ion Iliescu va rămâne în istorie legat de chemarea în Capitală a minerilor în Iunie 1990, când s'au dedat la acte de barbarie, chiar crime, jafuri, răniri grave. În loc să fie traşi la răspundere, Ion Iliescu le-a mulţumit şi dacă au fost arestări, acestea au fost în rândul victimelor, duse la Măgurele unde au fost supuse torturilor, bătăilor şi umilinţelor.

6. Ion Iliescu îşi duce campania electorală pe banii sărăcitului contribuabil român, prin aşa zise vizite le lucru, apariţii dese la televiziunea care este a statului, şi fapt unic, guvernul editează tot pe banii contribuabilului un ziar care îşi face propaganda şi atacă Opoziţia.

7. Ion Iliescu şi guvernul din subordinea sa nu îşi pot exercita puterea decât prin sprijinul a trei partide extremiste: PSM, condus de Ilie Verdeţ, fost prim ministru în timpul lui Ceauşescu, PMR, condus de Vadim Tudor, care în publicaţia sa se dovedeşte un incurabil antisemit şi irecuperabil antioccidental şi PUNR, condus de Funar, un obsedat de ura sa împotriva Maghiarilor din România şi de ţara vecină. Ion Iliescu nu a manifestat în timpul lui Ceauşescu nici un act de disidenţă, evenimentele din Decembrie 1989 l-au găsit director al uneia din cele mai mari edituri din ţară. El rămâne legat de educaţia sa marxistă, de studiile ce le-a făcut la Moscova în timpul lui Stalin. De altfel după ce i-a luat locul lui Ceauşescu, a declarat public că vina acestuia a fost că a pătat idealurile *"nobile"* ale comunismului.

8. Cel pe care îl veţi primi la Casa Albă este pătruns de ură faţă de Românii din afara graniţelor ţării. Acestora le-au fost luate proprietăţile, nu li se acordă nici un drept la pensie pentru anii lucraţi în România, dacă vizitează ţara în care s'au născut şi trăit cea mai mare parte a vieţii, le trebue o viză ce se achită în valută străină convertibilă, au tarife mărite la hoteluri, muzee şi chiar la cursele interne de avioane.

Dar cea mai înverşunată ură o arată faţă de ultimul Suveran al României, Regele Mihai, căruia astăzi Ion Iliescu, îi interzice şi intrarea în ţara Sa.

9. Există aşa numită *"politică reală"* care duce la contacte cu conducători care nu sunt totdeauna agreaţi de cei care îi primesc sau vizitează. Din păcate, astfel de întâlniri se dovedesc mai degrabă nefolositoare, uneori chiar dăunătoare. Istoria recentă ne dă exemple convingătoare în acest sens. Conferinţa dela München nu numai că nu a evitat al Doilea Război Mondial, dar a dus la anihilarea Cehoslovaciei ce poseda în 1938 o armată bine pusă la punct şi i-a permis lui Hitler să intre în posesia unei alte puternice industrii de armament. Preşedintele Franklin D. Roosevelt s'a întâlnit la Teheran şi Yalta cu Stalin, şi se ştie ce a urmat. Preşedintele J. Carter l-a primit la Casa Albă pe Preşedintele Nicolae Ceauşescu, după care acesta a adus şi mai multă sărăcie poporului român, a întărit şi mai mult controlul Securităţii, a trecut la dărâmarea de biserici şi distrugerea de vechi aşezări săteşti.

În concluzie, vă rugăm, Domnule Preşedinte, să ţineţi seama de cele de mai sus, ele reprezentând gândurile şi experienţa unora din cei care au suferit cel mai mult de pe urma dictaturii partidului comunist în care s'a format şi ridicat Ion Iliescu.

Preşedinte,
Dumitru Ionescu

Secretar,
C. Mareş

ION ILIESCU ÎNTÂMPINAT ÎN USA DE PROTESTELE EXILULUI

• Marţi 26 Septembrie a.c., Părintele Gheorghe Calciu, a organizat în numele Institutului pentru Credinţă şi Libertate, o manifestaţie de protest a Românilor exilaţi în Washington înainte ca Ion Iliescu să fie primit de Preşedintele Bill Clinton. Deşi plouând torenţial, peste o sută de Români din Washington l-au silit pe Ion Iliescu să treacă printre pancartele şi lozincile anti-Iliescu şi anti-comuniste.

• Duminică 1 Octombrie a.c., Uniunea Română pentru Credinţă şi Libertate, Alianţa Civică din USA şi Canada, Asociaţia Foştilor Deţinuţi Politici, Centrul Român American, Convenţia Democratică, Fundaţia *Academia Civică* şi Fundaţia Democratică din România au organizat în Los Angeles o manifestaţie de protest în faţa hotelului unde a fost găzduit Ion Iliescu, la care au participat circa 150 de persoane, timp de trei ore.

ÎN MEMORIA

marelui luptător naţionalist
STELIAN STĂNICEL
şi pentru continuarea luptei de eliberare a Neamului
"CUVÂNTUL ROMÂNESC"
a primit următoarele donaţii:

- Fam. Alexandru şi Adriana Fonta din Montreal, Canada, împreună cu fam. George şi Jean Donev din Redford, Michigan - $70.00;
- Peter Mureşanu din Vest Bloomfield, Michigan - $ 20.00;
- Alexandru şi Larissa Nemoianu, Jackson, Michigan - $20.00.
- Fam. Margareta Gregory Butoi din Cleveland, Ohio - $30.00;
- Tudor Murgoci, Canada - $10.00;
- Nicolae Pora, Canada - $50.00;
- Mihai Tipa, Redford, Mi. - $20.00

LISTA RĂMÂNE DESCHISĂ

MISS BANATUL

la cel de-al 27-lea Festival Folcloric Bănăţean, Kitchener, 2-3 Sept. 1995.

D-ra SILVIA MITER

O MĂREAŢĂ SĂRBĂTOARE LA PARIS

Pe 17 Septembrie 1995, Biserica Greco-Catolică română din Paris a devenit dintr'odată neîncăpătoare.

Peste două sute de Români au răspuns apelului Asociaţiei Foştilor Deţinuţi Politici din România (AFDPR) care a iniţiat dezvelirea unei plăci comemorative, cuprinzând lista provizorie a episcopilor şi preoţilor români martiri, exterminaţi în temniţele şi lagărele de muncă forţată în cei 45 de ani de teroare comunistă.

Un sobor de preoţi format din Mgr. Gheorghe SURDU (fost deţinut politic), Iacob GOIA şi Dumitru GABOR au oficiat pomenirea nominală a celor 185 de prelaţi depistaţi de Cicerone IONIŢOIU prin apelurile făcute de-a lungul anilor. Parastasul s'a desfăşurat după tradiţia şi orânduirea românească, avându-se în vedere că nu li s'a făcut slujba înmormântării atunci când au fost aruncaţi în gropile comune presărate pe tot cuprinsul ţării.

Parastasul a fost urmat de dezvelirea plăcii, tricolorul care o acoperea fiind dat la o parte de fiica preotului Demetriu ILIESCU-PALANCA, exterminat prin muncă forţată în lagărul Salcia (din Bălţile Dunării) şi aruncat în groapa din cimitirul improvizat la Agaua.

Omagierea martiriului a fost făcută de Mgr. Gh. Surdu, trecut prin temniţele comuniste timp de aproape un deceniu şi coleg cu foarte mulţi dintre cei exterminaţi, care a subliniat personalitatea martirilor care, conştienţi de pericolul sistemului ateu instaurat cu forţa de către trupele sovietice, au plecat pe drumul Golgotei româneşti spre a salva mii de suflete dela moartea spirituală. Şi acolo, în temniţele unde numărul arestaţilor s'a cifrat la circa 3 milioane, preoţii au format în jurul lor adevărate biserici invizibile, oficiind Sfintele Taine în condiţii precare şi periculoase şi dând asistenţă creştină tuturor celor care o solicitau în acele locuri de deznădejde şi de infern, reuşind astfel să ajute la supravieţuire.

Mgr. Surdu a precizat că nu a făcut nici un fel de discriminare confesională, pomenindu-i pe toţi în ordine alfabetică, începând cu Patriarhul, continuând cu Cardinalul şi episcopii, până la ultimul preot sau călugăr descoperit până în prezent.

Cicerone Ioniţoiu, iniţiatorul acestei nobile acţiuni, după ce a subliniat că în acelaşi timp s'a făcut omagierea şi în ţară (prin concursul D-lui Ilie Mihalcea) la bisericile Buna Vestire din Sibiu (preot paroh Gheorghe BADILA), Biserica din Sângătin-Sibiu (preot paroh Gheorghe HONDREA), a făcut un istoric al rolului jucat de preoţi în luminarea poporului prin învăţătură, în cultivarea originei noastre române şi mai ales în ctitorirea României Mari.

A trebuit să vină comunismul izvorît din minţi diabolice, ca să distrugă tot ce ne lega de trecut, ca să extermine şi pe acei *"ierarhi"* care au înfăptuit Marea Unire. Atunci, preoţii *"cu Crucea'n frunte"* n'au părăsit poporul, ci l-au însoţit în temniţe, au murit în anchete, au fost prezenţi în luptele din munţi, rămânând pildă permanentă de dăruire pentru salvarea Ţării.

Domnul Jacques CHEVALIER, prieten al României, care pe linie umanitară şi democratică a încercat să sprijine redresarea ţării, a prezentat situaţia dramatică din România.

O bogată pomană românească a încheiat ziua festivă, susţinută de deţinuţii politici Gheorghe BENTZ, Nicole-Valery GROSSU, Cicerone IONIŢOIU, Remus RADINA, Paul SINESCU, Gheorghe STĂNCIULESCU şi alţii.

Radu NEGRESCU-ŞUŢU

IN MEMORIAM!

Pe data de 12 Mai 1995, Vineri, ne-a părăsit John Dumitru, unul dintre pionerii comunităţii române din Hamilton. A murit în spitalul Joseph Brant Memorial din Burlington, Ontario, împăcat cu gândul că toată viaţa lui a fost un bun Român, răspândind în jurul său numai dragoste şi înţelegere. Mort la vârsta de 96 de ani, el a fost soţul Doamnei Elena Dumitru (născută Popa) şi frate şi cumnat al lui Aurel şi Amelia din România, Irene şi Mike Koluk din Simcoe, Ann Coman, Charles Popa cu soţia Jane, John Popa cu soţia Betty şi Mary Jane Tompkins, toţi din U.S.A., văr cu Nicolae şi Virginia Pora şi familia din Ottawa, şi bun prieten cu vecinul său Dumitru şi Molly Stan cu familia. El a avut deasemenea mulţi nepoţi, nepoate şi prieteni. John Dumitru a fost membru fondator al Bisericii *"Învierea Domnului"* din Hamilton, Ontario.

John Dumitru

Dumnezeu să-l odihnească în pace.

Corespondent

DIN VIAŢA NOASTRĂ:

AUZITE, VĂZUTE ŞI PĂŢITE

George DONEV

ZII MAMĂ, MAI ÎNTÂI, CĂ EA-I GUŞATĂ

Două femei se luaseră la ceartă în mijlocul drumului, când fetiţa uneia îi strigă de după gard: *"Zii mamă, mai întâi, că ea-i guşată"*.

La fel şi cu acuzele că o ţară a comis crime în timpul războiului. Toate ţările au comis crime! Deosebirea este că unele s'au executat din ordin de sus (Hitler, Stalin) şi altele au fost iniţiative particulare, izvorîte din haosul momentului. O altă deosebire: crimele învinsului sunt crime *"rasiste"*, iar de crimele învingătorului se pomeneşte mai rar, pentrucă el scrie istoria.

Dăm câteva exemple, pentrucă nu vrem să scriem o Enciclopedie:

STATELE UNITE: MyLai - Vietnam, 1968 - au fost ucişi, din ordinul unui ofiţer, câteva sute de civili. (Publicul a aflat de cele întâmplate după un an, N.R.).

ISRAEL: În timpul celor două războaie (1956 şi 1967) dintre Israel şi Egipt, doi istorici evrei Arieh Yitzhaki şi Michael Bar-Zohar dezvăluie cum şeful unei unităţi a trupelor evreieşti numită *"Shaked"*, de sub comanda actualului Ministru al locuinţelor, Dl. Binyamin Ben-Eliezer, au împuşcat vreo 300 de soldaţi egipteni ce se predaseră de bună voie. Generalul Arye Biro a admis că, împreună cu un alt general evreu, a omorît 49 prizonieri.

Actualul ministru spune că n'a ştiut de ordinul dat de subalterni, iar primul ministru, Dl. Yitzhak Rabin, a respins cererea de a se face o investigaţie şi a da în judecată pe cei vinovaţi.

Respectăm pe istoricii care au avut curajul să spună adevărul şi care, prin aerisirea trecutului, dau şanse să respire încrederea.

ANGLIA: Un vapor cu refugiaţi evrei din Transnistria, pe care Antonescu, fără ştirea lui Hitler, a vrut să-i salveze, a fost torpilat, la cererea Angliei, de către un submarin rus. Au murit circa 900 de Evrei. Cine-i Englezul şi cine-i Rusul? Moscova şi Londra nu-şi recunosc nici o vină!

ROMÂNIA: În învălmăşeala haosului primelor zile ale războiului de recucerire a Basarabiei, trebue să admitem că au căzut victime un număr de Evrei ce simpatizau cu comuniştii şi primiseră cu flori trupele ruseşti care, cu un an înainte, ne sfâşiaseră ţara (notă: n'am fost în ţară, scriu ce-am citit şi auzit).

În spirit de dreptate trebue amintit: Generalul Antonescu a vrut să salveze pe Evreii din Transnistria şi România a fost unica ţară satelită care *"nu şi-a trimis copiii"* în lagărele de execuţie. (Din declaraţiile celui care a fost, în timpul războiului, Rabin Şef în România, Eminenţa sa Moise Şafran).

Antonescu a fost anticomunist, sentimente îmbrăţişate de toţi cei ce cred într'un Dumnezeu! Antonescu n'a fost antisemit!

Acuzele imaginare, de sutele de mii de Evrei deportaţi şi alte năzbâtii, sunt orchestrate ca să uităm de crimele comuniştilor. Rar se mai reaminteşte de terorişti, de mineri, de gropile comune din vecinătatea birourilor Securităţii, banii împuşcaţilor etc.

Iar ca o dovadă de *"Democraţie Originală"* reamintim că libertatea presei e păzită cu *"trei ani de puşcărie"*.

• • •

PRIVATIZARE A LA GHIŢĂ PRISTANDA

Vorbind de numărul întreprinderilor privatizate, Dl. Văcăroiu a început să le numere la fel cum Pristanda număra steagurile: *"Două pe piaţa lui 11 Fevruarie (...) două la primărie"* etc. S'a dovedit în statisticile oficiale că multe întreprinderi privatizate au fost numărate de două ori.

• • •

A BIRUIT PRIN VOINŢĂ ŞI RUGĂCIUNI

Ne şopteam informaţiile: leucemie, şase copii, iar mezinul îşi sugea sucul vieţii dela sânul mamei. Doctorii dăduseră sentinţa: 6 luni... maximum un an, şi'n mintea noastră neadâncită, căutam răspunsul nedreptăţii.

De ce, Doamne?

Dar mama, despre care vorbim, şi-a încleştat voinţa şi prin rugăciuni ne-a arătat că există... *"La porţile disperării, începutul speranţei."*

Acesta-i titlul noului volum al poetei şi scriitoarei Florica Baţu-Ichim, care descrie cum a păcălit pe doctori: azi copilul dela sânul mamei a împlinit cinci ani, dar lupta contra necruţătoarei boli continuă:

"Şeara, când mă sui în pat - scrie Florica - *închid ochii, mă fac că dorm şi-mi spun rugăciunea:*

"Prea Sfântă Născătoare de Dumnezeu, fecioară, bucură-te!...

Măcar atâta am învăţat în anii de cancer, să mă rog, lăsându-mă în grija lui Dumnezeu, aşa cum s'au lăsat părinţii mei, părinţii părinţilor mei şi din moşi în strămoşi...

Tatăl nostru carele eşti în ceruri..."

• • •

NE ARE ÎN GRIJĂ

După ce ne-a fericit cu inflaţie şi mizerie, acum Dl. Văcăroiu, cu gândul la fericirea exilului, a înfiinţat *"Consiliul Românilor de pretutindeni"*, iar ca călăuzitoare (cacofonie intenţionată) au ales-o pe Mitzura Arghezi, ce a moştenit dela genialul ei părinte, Tudor, doar numele.

Ca capital politic (altă cacofonie), este membră în PRM, alături de vechii tovarăşi, iar ca calităţi (ultima cacofonie), este o artistă, puţin cam mult, ratată.

Scopul organizaţiei e să ia contact cu cei de pretutindeni şi să-i convingă: nu credeţi ce vedeţi, credeţi ce vă spunem noi.

• • •

MICA PUBLICITATE

Anunţurile din această rubrică sunt redactate de solicitanţi

COLŢUL HAIDUCULUI...

Fără Ţară

Eu sunt un om fără de Ţară,
Un strop de foc purtat de vânt,
Un rob răzleţ scăpat din fiară,
Cel mai sărac de pe pământ.

Eu sunt un Mag de Legea nouă,
Un biet nebun orbit de-o stea,
Ce-am rătăcit să v'aduc vouă,
Poveştile din ţara mea!

(O. Goga)

MINUNILE ŞI BUCOVINA

Jean BUKIU

Pe mulţi oameni i-am auzit spunând în trecut: *"În secolul nostru nu se mai fac minuni"*. Dar parcă Dumnezeu a vrut să arate oamenilor în ultimul timp că nu au dreptate şi astfel a apărut *"Minunea dela Damasc"* şi după un timp *"Minunea din Medjugorje"*. În aceste locuri a apărut Fecioara Maria şi a spus femeii dela Damasc şi tinerilor din Medjugorje ca să spună oamenilor că, dacă nu vor trăi în pace şi cu dragoste unul faţă de celălalt, vor veni războaie nimicitoare. Şi nu a trecut mult timp şi în Orientul Mijlociu au izbucnit luptele şi ulterior şi în fosta Iugoslavie a izbucnit războiul fratricid, care durează şi în prezent.

Am auzit că în anul 1988 în biserica albaneză din strada Nagarrasett, oraşul Chicago, unei icoane a Maicii Domnului i-au curs lacrimi din ochi. Atunci m'am întrebat de ce dela o biserică albaneză şi tot eu mi-am răspuns că este firesc pentrucă în Albania au suferit cel mai mult creştinii, acolo a fost declarat primul stat ateu, şi tot acolo au fost ucişi preoţi în timp ce oficiau pe ascuns în case: botezuri şi cununii. Aceste lacrimi erau pentru suferinţele trecute, dar arătau că în curând ele se vor sfârşi şi aşa a şi fost, pentrucă în anii ce au urmat, poporul albanez a scăpat de bolşevismul ateu şi şi-a redeschis bisericile ce mai rămăseseră în picioare şi au scos icoanele din ascunzişuri.

Un fapt asemănător s'a întâmplat în satul BOIAN, de lângă Cernăuţi, din Bucovina răpită, povestit de părintele Nicolae Zelea, care a fost în cursul lunii Mai din acest an acolo, când şi-a revăzut satul natal după 53 de ani.

• • •

Sunt întâlniri care îţi aduc în faţă oameni deosebiţi şi odată cu ei şi întâmplări ieşite din comun. Aşa s'a făcut de l-am cunoscut pe părintele Nicolae Zelea din Hamilton, care mi-a povestit următoarele: *"sunt bucovinean din satul Boian care acum este la Ucraineni şi după cincizeci şi trei de ani m'am dus să-l văd şi să-mi văd neamurile. Vă spun că am rămas impresionat de rezistenţa acestor Români care şi-au păstrat curată limba română şi nealterată, dragostea de ţara mamă România, cu toate asupririle şi deportările sovietice, iar acum cu naţionalismul ucrainean şovin."*

Aici dau câteva lucruri interesante din cele văzute şi trăite de părintele Nicolae Zelea, cu ocazia întâlnirii dela *"Câmpul Românesc"* din Hamilton Ontario, Canada.

"În prima Duminică după ce am sosit în sat, m'am dus la Biserica veche, ctitoria cronicarului Ion Neculce, fost proprietar al satului, pe vremuri, unde am luat parte la oficierea Sfintei Liturghii, fiind invitat de părintele paroh local, venerabilul preot Boris Tapu, care serveşte biserica de 50 de ani, trecând prin atâtea necazuri şi suferinţi, pricinuite de către autorităţile ateiste sovietice. Biserica a fost plină de lume de toate vârstele. Toată slujba a fost oficiată numai în limba română.

După două zile m'am dus să vizitez şi a doua Biserică, deoarece satul fiind foarte mare, are două Biserici ordodoxe şi am avut bucuria să-l cunosc şi pe parohul dela această Biserică, părintele Mihai Jar, un om tânăr şi plin la fel, de credinţă şi evlavie duhovnicească. Atunci am aflat că majoritatea membrilor dela această Biserică fac parte din organizaţia "Oastea Domnului", care a fost, între cele două războiae, înfiinţată de părintele Iosif Trifa.

Dela o nepoată a mea, dela fratele Gheorghe, care a trecut la cele veşnice cu trei ani în urmă, am aflat că în această Biserică, începând din Decembrie 1994, Maica Domnului, pe icoana de pe iconostas, din partea dreaptă a uşilor împărăteşti, plânge. M'am dus să văd şi eu această minune şi având norocul să-l văd pe părintele Mihai Jar, acesta mi-a explicat de ce se întâmplă cu icoana şi că icoana a fost cercetată de experţi şi toate au fost găsite în bună regulă. La fel, mi-a spus că a doua zi, Miercuri 24 Mai, s'a plănuit ca Mitropolitul ucrainean Vladimir, dela Kiev, să vină în vizită să vadă icoana.

M'a invitat să vin şi eu la ceremonia ce va avea loc şi a doua zi am venit şi am luat şi eu parte în soborul de preoţi români din comunele româneşti învecinate, ca să-l întâmpinăm pe mitropolit.

La ora 5 după amiază a sosit mitropolitul şi în Biserica arhiplină de lume, (afară ploua cu găleata) cum s'ar spune, a rostit Acatistul Maicii Domnului în faţa icoanei şi după terminarea rugăciunii, s'a închinat evlavios, a sărutat icoana şi cu vata umedă de lacrimi, dela partea de jos a icoanei, şi-a şters ochii şi după o scurtă predică, în limba ucraineană şi după ce s'a adresat la lume, în limba română, cu "Hristos a Înviat", înconjurat de suita lui, a plecat.

Au fost momente foarte impresionante.

Înainte, până să vină mitropolitul şi după ce a plecat, toată Biserica era parcă plină de ceva divin, ascultând cu admiraţie melodiile cântecelor dela "Oastea Domnului", cântate de majoritatea lumii prezente.

De asemenea şi la Biserica dintâi, unde am luat parte la oficierea Sfintei Liturghii, cu părintele Boris, atât strana, condusă de venerabilul bătrân, Nicoriuc, cât şi corul, cu melodiile şi cântările plăcute, parcă îţi ridicau sufletul la cer.

După plecarea mitropolitului, aflându-mă încă în mijlocul Bisericii, înconjurat de consăteni, care îmi puneau întrebări, dintr'o dată am auzit vocea fratelui meu şi al nepoatei, cât şi ale altora care se îmbulziseră în faţa icoanei exclamând: "Uite, iarăşi plânge!" şi o lacrimă mare, mi s'a spus, s'a văzut cum s'a lăsat jos pe obraz, din ochiul Maicii Domnului şi lumea se minuna de ce vedea."

• • •

Ascultând cele povestite de părintele Zelea, mi-am zis: Neamul nostru românesc nu a putut fi distrus nici de năvălirile barbare, nici de Tătari, Turci sau hoardele bolşevice, nici ura şovină ucraineană nu-l va putea face să dispară, ci din contră va renaşte din propria-i cenuşă ca pasărea Phoenix şi va deveni mai puternic, atâta vreme cât va fi conştient că numai ajutând pe Românii din alte ţări ca: Bulgaria, Serbia, Croaţia, Albania şi Macedonia unde trăiesc cu sutele de mii, cu denumirea de *"Aromâni sau Macedoneni"* şi mai ales milioanele de Români din Basarabia, Bucovina, Ţinutul Herţa şi cei dintre Nistru şi Bug, numai atunci, uniţi vor putea fi un popor de 30 de milioane şi atunci vom avea un cuvânt greu de spus în Răsăritul Europei, conştienţi de misiunea noastră istorică, cum spune atât de frumos Emil Cioran în cartea: *"Schimbarea la faţă a României"*: *"Nouă nu ne rămâne altă cale pentru a atinge un nivel istoric decât să explodăm cu toată substanţa noastră într'un efort de maturitate spirituală.* Şi marele filosof (recunoscut în Franţa ca cel mai mare folosof contemporan) continuă să spună: *"Cu tot ceea ce individualizează esenţa fiinţei noastre, cu rezervele necunoscute ale unui neam, să ne ridicăm la un rang istoric, din perspectiva căruia să desprindem în orizonturile noastre contururile unei mari naţiuni, dacă nu voinţa de afirmare a unei naţiuni."*

Mă întreb: Oare ce vrea să ne spună Sfânta Fecioară prin aceste lacrimi? Nu cumva că suferinţele neamului românesc se apropie de sfârşit şi că dulcea Bucovină, Ţinutul Herţa şi Basarabia se vor întoarce la Patria Mamă România? Dea Bunul Dumnezeu ca acest lucru să se întâmple cât mai curând.

DUPĂ O JUMĂTATE DE SECOL

Dan CHIRULESCU

Secolul XX nu va rămâne în istorie nici ca secol al vitezei, nici al erei atomice, nici al cuceririi cosmosului. Mai presus de toate, istoria va trebui să rețină distrugerile în oameni și materiale, dar mai ales morale, fără precedent. Cred că n'ar fi greșit ca el să poarte numele de *"secol al genocidului și al omuciderii."*

Popoare nevinovate au fost decimate, maltratate, aduse în stare de robie, înfometate moral, în așa măsură încât unele din ele plutesc în derivă sub privirile unei lumi nepăsătoare, care se pretinde a fi civilizată și mai ales democrată, dar care nu-și recunoaște vinovăția. Din nefericire, poporul nostru face parte din categoria celor năpăstuiți.

Calvarul a început odată cu intrarea în acest secol, când după un război lung și distrugător, s'a încheiat cu o pace strâmbă ca și mințile celor ce au dictat-o, neținând cont de voința, istoria și interesele generale ale națiunilor, învinșilor lăsându-le condiții prielnice de revanșă.

Mulți, și de multă vreme, acuză poporul german ca fiind militarist și revanșard. Părerea aceasta este greșită și tendențioasă. Ar fi un nonsens, și mai ales o prostie, să nu folosești condițiile de revanșă pe care inamicul ți le pune la dispoziție. Cine n'ar profita de slăbiciunile adversarului? Alte popoare, ca de exemplu cel englez, s'au comportat altfel în decursul istoriei? N'au fost Englezii militariști? N'au atacat și chiar au subjugat alte popoare? Cum s'ar fi format marele imperiu dacă n'ar fi năvălit cu armata pe tot globul? Ce să mai vorbim de Ruși!

Popoarele nu pot fi calificate după asemenea criterii. Alte elemente sunt cele care caracterizează popoarele. Ceea ce le agită și le pune în mișcare sunt nedreptățile care li se fac atât de către propriii lor conducători, dar mai ales din partea altora dornici de putere și de dominare a altor popoare. Ele îi urmează și pe cei drepți, ca și pe cei nedreptnici, jertfindu-se de cele mai multe ori inutil. Exemplele din zilele noastre sunt elocvente.

Pentru noi, Românii, pe lângă greșelile, incompetența, slăbiciunea, demagogia, reaua credință și chiar lașitatea politicienilor occidentali ai vremii, se adăugau propriile noastre greșeli continuând a crede în cei ce nu mai prezentau nici o încredere. Toată această atmosferă a creat condițiile unei noi conflagrații la numai douăzeci de ani dela prima.

Începând din 1933, când în Europa situația politică începuse să se agraveze, politicienii noștri n'au fost capabili să descifreze mersul rapid către noua catastrofă, imitându-i pe Occidentali, care se culcaseră pe laurii victoriei cu greu câștigată, numai cu puțini ani mai înainte. Penetrația comunistă se extindea fără ca cineva să sesizeze, ba mai mult, iscase un război civil tocmai în Vestul Europei, având ca scop acapararea Spaniei, apoi a Franței și așa mai departe. Marile democrații, așa cum le știm, au sărit ca arse când gen. Franco a început campania de curățire a țării sale, acuzându-l de fascism și alte epitete pe care le mai folosesc și astăzi. Franța complet debusolată și condusă de niște guverne bine influențate de comunism, s'a repezit să-i ajute pe comuniștii spanioli provocând împingerea Italiei către Germania lui Hitler. Rolul nefast al Franței în acest moment a agravat și mai mult situația. Ea era obsedată de faptul că va fi înconjurată de trei state fasciste.

Urmărind propaganda zglobie a Partidului Comunist Francez în campania electorală pentru alegerea noului președinte, rămânem înmărmuriți de ignoranța celor care mai cred în comunism. Experiența sovietică și a foștilor ei sateliți, se pare că nu-i înfricoșează.

Românii fripți de atâtea ori de *"onestitatea"* Rușilor, credeau că vor obține din partea lor vreo garanție, o altă mare iluzie alimentată din plin de N. Titulescu. A fost nevoie de Dictatul dela Viena și de pactul Ribbentrop-Molotov ca politicienii noștri să se trezească, în parte numai. Am credința că acest șantaj al lui Hitler n'ar fi avut loc dacă oamenii noștri politici ar fi fost mai luminați și mai puțin tradiționaliști. Interesele țării totdeauna trebue să stea deasupra tuturor altor probleme.

În 1940, când cu greu, regele Carol al II-lea a înțeles că situația s'a schimbat în favoarea Germaniei, era deja prea târziu. Predarea puterii în mâinile gen. Ion Antonescu a fost, totuși, ultimul act chibzuit pe care l-a făcut. La această concluzie ajunseseră atunci, în fine, și I. Maniu și D. Brătianu și alții, numai că ei mai balansau între noua putere și vechile alianțe, lucru care nu i-a ajutat nici pe ei și nici țara. Acest lucru a fost sesizat de Mareșalul Ion Antonescu și într'o scrisoare de răspuns adresată lui D. Brătianu îi spune acestuia, fără nici o reținere, părerile sale.

Ar fi putut rezolva mai bine problemele vremii o democrație condusă de cele două mari partide istorice? Neputința democrațiior lumii la acea vreme nu ne poate face să credem așa ceva. Ele, toate, au capitulat lamentabil în fața Germaniei, tot ele ne-au lăsat la voia întâmplării, ca în final să ne dea cadou Rușilor.

Deci, în 1940 aproape toată lumea din România era mulțumită de noua politică a țării. Era, totuși, destul de târziu și foarte greu să pui o țară pe picior de război, când cu ani în urmă armata era echipată și dotată numai pentru parăzi. Apusul făcea același lucru. În 1942 guvernul englez declara că abia peste doi ani va atinge nivelul înarmării cerut de război. Declarația era adevărată, dar și cinică în același timp.

România, traumatizată după cedările teritoriale, trebuia să facă ceva pentru a apăra ce mai rămăsese și apoi pentru a-și recupera pierderile materiale și morale. Ca întotdeauna, existau două posibilități. Una era să meargă în sensul în care curgeau evenimentele, și alta împotriva lor. O eschivare, o neutralitate deci, nu putea fi posibilă. România era mult prea importantă pentru Axă pentru a fi ignorată de aceasta. Ea dispunea de hrană și combustibil în cantități apreciabile, mai ales pentru susținerea unui război de asemenea proporții. În plus, ea putea mobiliza două milioane de soldați, care bine echipați și înarmați reprezentau o forță considerabilă. Vechii noștri aliați au ignorat acest amănunt, nu însă și Hitler. Aliații nu s'au pregătit pentru a se apăra ei înșiși, dar să mai echipeze și pe alții. Incompetența politicienilor apuseni a fost de necrezut.

Îmi aduc aminte cu cea mai mare precizie, când într'o declarație făcută de regele Carol II spunea: *"În actualele condiții din Europa, aliații noștri sunt prea departe pentru a ne putea ajuta"* (citat din memorie). De fapt, ei nu erau capabili să se apere pe ei, iar despre asigurările date după Primul Război Mondial, s'au ferit să mai spună ceva. Era declarația regelui premergătoare aducerii în țară a consilierilor militari germani.

A evita, deci, o invazie germană și poate și rusă în același timp, ca cea din Polonia, altă soluție nu mai era. Generalul I. Antonescu n'a făcut decât să continue o acțiune deja începută. Mai exista o altă soluție sau perspectivă după 6 Septembrie 1940? Pe plan extern, nu. În politica internă, da. Această încercare a făcut-o chiar gen. I. Antonescu când a propus lui I. Maniu și D. Brătianu să preia conducerea, dacă ei au puterea de a face mai mult pentru țară. Refuzul a fost categoric. De fapt amândoi erau trecuți de 70 de ani.

Despre evenimentele care au urmat până la 23 August 1944 se fac aprecieri și afirmații confuze, iar unele chiar rău intenționate, lansate în special de comuniști. (Apariția filmului cu execuția Mareșalului I. Antonescu și al celui regizat de marele cineast otreapă, S. Nicolaescu, nu reușesc decât să ne convingă de marea lor teamă față de rege și de apariția unui nou Mareșal).

Se mai afirmă că acțiunile de ieșire din alianță cu Axa n'ar aparține guvernului de atunci, ci politicienilor, în principal lui I. Maniu care era bine cunoscut la Londra. Iată însă o acțiune a Mareșalului I. Antonescu care ar fi avut cu totul alte rezultate. Giordano Bruno Guerri, în lucrarea sa *"Galeazzo Ciano una vita 1903-1944"* la pag. 534-535, spune: *"În Ianuarie 1943 industriași ca Pirelli, militari, oameni politici ca Grandi, Bottai, Thaon de Revel, îl sfătuiesc (pe Ciano) să acționeze pentru o pace separată. Renato Bova Scoppa dela București (ambasadorul Italiei) arată că știrile sunt rele și vin din toate sectoarele. El mai spune că a fost convocat de I. Antonescu care i-a explicat situația din propria-i țară și că o pace separată este neapărat necesară. Bova Scoppa, în raportul său către Ciano din 10 Ianuarie 1943, arată opinia Mareșalului Antonescu care spune: "Cred că a sosit momentul să se facă ceva în perfectă înțelegere între noi. Spune-i Contelui Ciano că este în intereseul comun să ne apărăm, informându-l că la această oră este esențial și de o importanță decisivă pentru destinul nostru, să luăm contacte directe. Germania este obsedată de propriile ei probleme și nu vrea să le vadă pe cele ale Europei. (...) Dacă contele Ciano crede că o asemenea acțiune nu este oportună eu voi acționa pe cont propriu pentru a rămâne fidel îndatoririlor mele. (...). Dacă lucrurile se complică, Italia este unicul nostru punct de sprijin și trebue să ne ajutăm reciproc. Contele Ciano să-mi facă cunoscut punctul de vedere italian chiar prin Dumneavoastră, dacă îi este imposibil să mă vadă."* Guerri arată apoi că: *"Pe 20 Ianuarie 1943, după o consfătuire cu gen. Ambrosio și Vucellino, (Ciano) se duce la Mussolini cu oferta lui Antonescu. Pe 21 Ianuarie 1943 Mussolini decide să meargă alături de Hitler până la sfârșit. În Iulie 1943 îl va primi pe Mareșalul Antonescu, care susținea din plin ideile omonimului său, Conducătorul."* (pag. 536).

Că Mareșalul Antonescu era primul și cel mai avizat să aprecieze situația, nu încape nici o îndoială. Ceea ce este de neînțeles este felul în care ne este prezentat refuzul de a încheia armistițiul cu Rușii în ziua de 23 August 1944. Este foarte explicabil să fi refuzat o capitulare necondiționată, lucru pe care el l-a afirmat mai demult. Mai este posibil ca neîncrederea lui în Ruși să-l fi făcut, de asemenea, să evite a se face părtaș la evenimentele pe care el le prevedea și care într'adevăr s'au și petrecut. Această variantă pare plauzibilă și nu cea care mai circulă încă și care afirmă că Mareșalul vrea să ceară consimțământul lui Hitler pentru a ieși din conflict. Ideea aceasta pare prea copilărească. Atitudinea Mareșalului Antonescu în timpul procesului ca și în fața plutonului de execuție a fost aceeași ca a lui Horia sau a lui Cloșca. Când s'a angajat în marea vâltoare a războiului, nu se poate să nu fi prevăzut și această alternativă. Despre această problemă nu se poate vorbi prea mult astăzi. Există și o logică conform căreia nu putem accepta orice afirmație.

Părerea că România nu trebuia să se alăture Axei rămâne fără valoare, căci iată că Polonia, Cehoslovacia, care aveau tratat de asistență cu Rușii și Iugoslavia, nu s'au alăturat Axei și totuși n'au avut parte de o situație mai bună. Toate aceste țări au fost date pe mâna lui Stalin tocmai de aliații lor. Ce minte întreagă poate înțelege așa ceva? Mai putem spune ceva despre oprirea armatei române la Nistru? Și asta este o glumă și mai proastă ca celelalte. Marile catastrofe politice ale vremii hotărîseră de mult soarta lumii.

Iată ce declara Churchill: *"Să nu mi se vorbească de România! Această țară, **fără nici un motiv**, a atacat U.R.S.S.-ul cu 22 de Divizii."* Citatul este luat din vol I., pag. 165 al cărții *"În serviciul mareșalului"* scrisă de Larry Watts, fost bursier Fullbright în România. Mai departe, interlocutorul Domnului Larry Watts adaugă: *"deci, după lordul Churchill, Ungaria este îndreptățită să trimită 10 divizii în U.R.S.S., Italia să trimită o armată, Spania un corp expediționar, Franța idem, toate acestea neavând nimic de revendicat, iar România, care pierduse o provincie întreagă și o jumătate din Nordul alteia, luate sub amenințare cu forța și umiliri grave la adresa armatei noastre, nu era înțeleasă când incendiul izbucnea pe teritoriul ei, să intervină pentru a-l stinge."* (pag. 166) Vedem clar că oprirea ostilităților la Nistru este o părere copilărească, pentru a nu-i spune altfel. Singurul care îi cunoștea pe Ruși mai bine, încă din Primul Pázboi Mondial, nu era altul decât mareșalul I. Antonescu, care știa precis că o victorie a Rușilor înseamnă pierderea totală a independenței și nu numai a provinciilor în litigiu. ***Rusia nu putea ceda din pretențiile ei decât învinsă.*** Argumentul acesta a fost și va fi singurul acceptabil. Ce-a urmat, s'a văzut.

Perfidia lui Churchill a fost un alt element care i-a dus în eroare atât pe I. Maniu, cât și pe ceilalți oameni angajați în treburile statului, refuzând permanent să discute sau să răspundă la apelurile disperate ale lui I. Maniu. Ivor Porter afirmă foarte clar în cartea sa *"Operațiunea Autonomus"* această atitudine a primului ministru englez. De fapt, întreagă această acțiune n'a fost decât o diversiune. Cei trei parașutați în România trebuiau să cadă în mâinile Românilor, pentru a da impresia că aliații vor să facă ceva pentru ei și pentru a trage de timp.

Toată acțiunea de pregătire a loviturii dela 23 August 1944 era perfect de bine cunoscută de Ruși, fără ca executanții să bănuiască ceva. Ei erau informați direct de Englezi, dar mai ales de agenții lor care conduceau cele două secții ale spionajului și contraspionajului englez, nescăpându-le nici cel american. Toate încercările Românilor de a obține un armistițiu n'au fost decât un joc murdar dirijat de aliați. Capitularea necondiționată, ca și cea condiționată ar fi fost tratate de Ruși în aceleași mod. Pentru ei n'a existat niciodată noțiunea de respect și onoare. Ca dovadă că imediat după faimoasa întâlnire pe Elba, Rușii au trecut la o politică furibundă împotriva aliaților lor, dând naștere războiului rece, care încă nu s'a terminat, căci urmările lui persistă.

Rușii s'au prefăcut că vor să trateze un armistițiu cu Mareșalul Antonescu. Ei doreau să-l lichideze, dar nu cu mâna lor, ci cu a Românilor. Și au reușit. Trădătorii abia așteptau să se distingă. Predarea conducătorului armatei în mâina inamicului este un act fără precedent în istorie. Antipatriotismul comunist nu se poate situa pe o culme mai înaltă.

Față de cele petrecute, ne putem pune o întrebare firească: Ce rău a făcut acest om Românilor? Este vinovat pentrucă i-a dus în luptă pentru a-și apăra țara și onoarea? A pedepsit pe cineva fără a fi fost vinovat? A înfometat poporul pentru dezmățul sau sau pentru a strânge averi? Pentru ce a fost tratat drept criminal de război? Criminal de război a fost Stalin care și-a ucis propriii lui oameni, care i-a ucis pe toți foștii prizonieri ruși căzuți la inamic, care a ucis miile de Polonezi la Katin, care a exterminat întreaga intelectualitate din țările ocupate, ca și milioane de țărani, cu mâna partidelor comuniste pe care le dirija. Și când ne gândim că la Nürenberg Rușii erau acuzatori. Mare mascaradă!

M'am gândit adesea, ce s'ar fi întâmplat dacă Germanii ar fi câștigat războiul? Propaganda furibundă, care nici astăzi nu a încetat împotriva nazismului, fascismului etc. te face să ți se încrețească pielea de frică. Poate unii au oarecare dreptate, dar noi, Românii, ce-am fi avut de pierdut? Dacă aliații occidentali au învins, cu ce s'a ales țara mea? Cred că întrebarea este firească, pentrucă așa cum fac și alte națiuni sau state cum ar fi, spre exemplu, Americanii, Englezii, Francezii etc. când este vorba de alte țări, de ce n'am face și noi la fel? Adică, ce ne pasă nouă de alții? Lor le-a păsat vreodată de noi? Treaba lor dacă n'au avut noroc. N'ar fi mai corect așa? Interesul poartă fesul, spune un proverb. Așa deci, ce rău mai mare decât cel pe care l-am trecut, și-l mai trecem încă, cu sprijinul celor amintiți mai sus, s'ar fi petrecut cu țara mea în cealaltă variantă. Ne-ar fi maltratat Nemții lui Hitler mai rău decât Rușii lui Stalin? Ne-ar fi omorît Nemții toată intelectualitatea, am fi ajuns în sapă de lemn mai rău ca acum? Mai pribegeam prin țări străine? Dacă citim despre relațiile noastre cu Nemții, nu putem trage asemenea concluzii.

Adevărații vinovați de soarta lumii continuă să mintă și fac tot ce pot pentru a-l face pe dracu mai negru decât a fost. Pe noi însă nu ne-a afectat acest drac. Cei ce ne-au întors spatele cu cincizeci de ani în urmă, au rămas în aceeași poziție.

Cred că n'ar fi rău să mai medităm asupra celor întâmplate, pentru a ne cunoaște mai bine interesele, așa cum toată lumea o face, ca să nu mai fim victimele nimănui. Din nefericire, prezentul afirmă acest deziderat. Spălarea creierelor timp de cincizeci de ani își face efectul. Mafia comunisto-țigănească condusă de KGB lucrează intens la distrugerea unui popor. Oamenii demni și curajoși care să apere această nație au dispărut de mult. Toată lumea doarme, deși *"Deșteaptă-te Române"* se cântă de mai multe ori pe zi.

ŞTIRI DIN ŢARĂ

Din 30 în 30 de zile

SĂ STĂM STRÂMB ŞI SĂ DESPĂGUBIM DREPŢI

A fost semnat de premierul Văcăroiu şi Ambasadorul american Dl. Alfred Moses, *"Memorandumul de înţelegere"* dintre guvernul României şi Agenţia Statelor Unite pentru Dezvoltarea Internă (USAID).

Se prevede - dintr'o listă nepublicată de 3.931 de societăţi - privatizate până la 31 Decembrie a.c. cca. 2.500. USAID va acorda sprijin în următoarele domenii: a) privatizare în masă; b) crearea unui registru independent al acţionarilor; c) dezvoltarea pieţei secundare; d) sprijin pentru Comisia Naţională a Valorilor Mobiliare (CNVM); e) asistenţă pentru crearea fondurilor de investiţii ş.a.

Ne oprim la punxctul *"d"* referitor la averile mobiliare. Cine vor fi primii despăgubiţi? Foştii cetăţeni azi în afara hotarelor, în timp ce cetăţeanul român trebue să aştepte? Suntem de părere că toţi trebuesc trataţi egal în faţa legii. A favoriza numai pe unii, va naşte nemulţumiri în sânul celor nedreptăţiţi. Toţi au suferit la fel, toţi să aibă la fel, aceleaşi drepturi, indiferent cine sunt şi unde sunt.

Aceasta este singura cale prin care vom îngropa *"ismele"* de ieri şi vom rupe rădăcinile *"ismelor"* de mâine.

Trebue notat că în *"baza legii nr.52/1994"*, CNVM este o instituţie independentă, de funcţionare sub girul Parlamentului şi nu este subordonată guvernului. Faptul că acordul a fost semnat de Dl. Văcăroiu, omul executivului, ne îngrijorează:

Legea, care-i sub supravegherea Parlamentului, va trece sub *"ocrotirea"* Executivului? Noi ştim cât respect au neocomuniştii faţă de lege şi mai ştim cât de *"cinstiţi"* sunt tovarăşii din ţarcul Cotrocenilor.

Avem toată încrederea în Dl. Alfred Moses care, pentru a trăinici relaţiile economice şi de prietenie dintre cele două ţări, va influenţa şi insista rezolvarea averilor confiscate în spiritul dreptăţii, spre a nu fi acuzat că este influenţat de unele presiuni şi simpatii politice din Statele Unite.

CU RECOLTA'N BRAŢE

Producţia de seminţe de floarea soarelui atinge un milion de tone, dar ţăranul a rămas cu seminţele nevândute, deoarece fabricile de ulei au socotit că preţul de achiziţionare, transport, mecanizare, depozitare etc. vor scumpi uleiul brut cu 20% faţă de preţul stabilit de Bursa din Rotterdam!

• • •

CHINEZII CA LA EI ACASĂ

Ne-am îmbogăţit cu vreo 20.000 de Chinezi care se distrează omorîndu-se. Autorităţile remarcă cruzimea cu care sunt executaţi. Corpurile tăiate, fierte, aruncate la toaletă etc.

• • •

CASTRAREA CĂŢELELOR

Capitala a fost invadată de 200.000 de câini. Hingherii le dădeau otravă şi mureau pe unde apucau. O societate de protecţia animalelor din Germania s'a oferit ca în loc să-i omoare, să castreze căţelele.

• • •

SPRIJIN RECIPROC

Se pare că tovul preşedinte fost ateist, fost liber cugetător şi fost de toate, acum s'a ortodoxit lână'n lână şi e supărat că credincioşii din Paris nu se întorc la turma I.P.F. Teoctist.

Vin alegerile şi tovul K.G. Biliescu doreşte să obţină suportul moral din Dealul Patriarhiei.

• • •

CU HOMOSEXUALII NE-AM DEMOCRATIZAT

Împlinind dorinţa Apusului, Parlamentul a aprobat articolul, 200 prin care homosexualitatea nu mai reprezintă o crimă, decât în cazul când actul se petrece în public, sau produce un scandal public. A fost o discuţie, unde cei pro şi contra au fost din toate partidele, accentul fiind pus pe morala veche şi morala nouă.

• • •

ÎMPĂRŢIREA ORTODOCŞILOR

Credincioşii ortodocşi din Basarabia au trei mitropolii: una pentru credincioşii ucraineni, care aparţin de Kiev, alta pentru Ruşi care aparţin de Moscova şi ortodocşii români care au revenit sub jurisdicţia Patriarhiei din Bucureşti.

• • •

$1,42 AVORTUL

În spitalul Polizu din Bucureşti, au venit în ultimele şapte luni, peste 7.000 de femei care şi-au făcut chiuretaje şi mai puţin de 7.000 care s'au întors acasă cu un prunc în braţe. Costul unui avort - 3.000 lei ($1,42). În 1990 s'au făcut în toată ţara aproape un milion de avorturi. Întrebuinţarea prezervativelor ar costa mult mai mult. Ca o completare, adăugăm că, în ultimele 12 luni, 11.000 de copii, până la vârsta de patru ani, au fost părăsiţi de părinţi.

• • •

UN EXEMPLU DE URMAT

Preşedintele Congresului General al Evreilor a cerut bancherilor elveţieni să restituie urmaşilor celor omorîţi de Hitler, banii pe care aceştia i-ar fi depus în băncile elveţiene.

• • •

PARTIDUL CU CEI MAI MULŢI MEMBRI

Cluj - Ioan Hatmagy, preşedintele Asociaţiei Patronilor şi Meseriaşilor, a format filiala unui partid ce se va bucura de o mare popularitate: *Partidul Săracilor.* Noul membru, pentru a putea fi admis, trebue să arate că e sărac, o dovadă pe care 85-90% din populaţie o poate face foarte uşor.

Emblema partidului e moneda veche de un leu, iar lozinca: *"Nu este o ruşine să fii sărac. Ruşinea aparţine guvernului care ţine oamenii în sărăcie."*

• • •

SONDAJ PUBLIC

"The Center Research on the Quality of Life" a întrebat 1.000 de persoane despre performanţa premierului Văcăroiu:

79% sunt nemulţumiţi sau foarte nemulţumiţi; 85% au aceeaşi părere şi despre întreaga conducere. 74% sunt nemulţumiţi de leafă şi 61,9% de ajutorul social. 45,8% sunt nemulţumiţi de eforturile poliţiei de a combate furtul şi corupţia.

• • •

LA ALEGERE

Cetăţeanul de origine română născut în URSS are dreptul să-şi aleagă cetăţenia: să fie Ucrainean sau Moldovan.

• • •

BURSE BINE VENITE

Guvernul a acordat tinerilor din Republica Moldova 550 burse pentru învăţământul preuniversitar; 1.100 burse pentru învăţământul superior, 160 pentru doctoranzi şi 100 burse pentru studii aprofundate. Bursele variază dela 57.200 la 79.900 lei lunar.

• • •

ANCORE DE STABILITATE

Ambasadorul Statelor Unite, adresându-se studenţilor, a precizat că România şi Polonia trebue să devină ancore de stabilitate în Centrul Europei şi viitorul lor este integrarea cu Vestul. Reamintim noului ambasador că România, ţară latină, aparţine Vestului, dar reîntoarcerea la matca civilizaţiei nu se poate face sub egida actualului preşedinte, care-şi suceşte gâtul privind către Moscova.

• • •

ÎNTRE DRAGOSTE ŞI CĂLCATUL PE IARBĂ

Doi tineri au fost prinşi făcând dragoste într'un parc din Bucureşti. Poliţistul a hotărît să le aplice pedeapsa cea mai gravă: tinerii, în loc să plătească amenda pentru fapte indecente, au plătit o amendă dublă, pentruc'au turtit iarba.

• • •

ATENŢIE LA PRIVATIZARE

Un sfert din societăţile puse la licitaţie sunt falimentare. Se afişează că întreprinderea are un venit de 3 miliarde lei anual, dar nu se spune că are o datorie de 30 de miliarde de lei.

• • •

EL LE FACE, EL SE VAITĂ!

Dl. Iliescu se plânge că volumul investiţiilor străine este foarte redus, datorită imaginii nefavorabile a ţării în Occident. Dacă dl. preşedinte nu ştie cine crează o imagine nefavorabilă ţării, îl rugăm să se uite în oglindă.

• • •

MARTIRILOR DIN PĂDUREA TÂNCĂBEŞTI

O cruce mare de lemn, cu numele legionarilor, în frunte cu Corneliu Zelea Codreanu, a fost ridicată în Pădurea Tâncăbeşti, pe locul unde ei au fost strangulaţi, împuşcaţi şi... *"evadaţi"*.

• • •

CORUPŢIE LA "PETROMIN"

După cinci ani, fostul director şi fostul contabil şef al Companiei de Navigaţie *"Petromin"* sunt, în sfârşit, anchetaţi pentru acţiune frauduloasă, fals şi uz de fals.

• • •

FACEM RECLAME !

TV a încasat $8 milioane pentru reclamele transmise în 1994. Pentru 1995 se aşteaptă un venit dublu.

• • •

PISICILE HOAŢE

La fosta întreprindere de autoturisme Olcit din Craiova se fură segmenţi de motor. Anchete, percheziţia muncitorilor când părăsesc lucrul n'au dus la nici un rezultat. Segmenţii continuă să dispară până când un paznic a văzut o pisică cu segmenţi legaţi de gât care sărea gardul. S'a dovedit că muncitorii veneau cu pisicile în geantă, le împodobeau cu segmenţi şi le lăsau să fugă. Ele, speriate, săreau gardul şi se duceau cu prada acasă.

• • •

CU "DACIA" NOU, NOUŢĂ

80.000 de automobile Dacia vor fi construite în 1995. Un viitor proprietar s'a dus la Piteşti şi a stat o săptămână în fabrică urmărind, pas cu pas, cum i se montează maşina pe bandă rulantă. Sigur că are un automobil fără cusur, s'a suit la volan şi a pornit-o către Bucureşti. Pe drum i-a căzut o uşă.

• • •

Desen de L. M. Drăghici

Franţa a renunţat la angajamentul luat la Schengen de a-şi ţine frontierele deschise. 51 de *"musafiri nepoftiţi"*, citeşte ţigani, au fost expediaţi cu Tarom-ul la Bucureşti.

• • •

La *"Olimpiada Internaţională de Informatică"* ce s'a desfăşurat la Eindhoven, Olanda, echipa României s'a clasat pe locul patru.

• • •

O delegaţie a Parlamentarilor din Basarabia a vizitat Bulgaria, fericită că nu există, între ei, nici un motiv de ceartă.

• • •

Moscova nu recunoaşte responsabilitatea pactului Ribbentrop-Molotov, pe motivul c'a fost încheiat de altă ţară... Uniunea Sovietică.

• • •

Până în anul 2000, numărul militarilor va fi redus dela 230.000 la 195.000.

• • •

Moldovenii au câştigat războiul contra inflaţiei: în luna Mai, 1994, inflaţia a fost de 44.0%, iar în luna Aprilie 1995 inflaţia a fost redusă la 0,6%. In Noembrie 1993, un Leu moldovenesc egala cu 3,85 lei.

• • •

S'au colectat mii de $$$ pentru ajutorarea refugiaţilor sârbi. I.P.F. Teoctist a transmis I.P.F. Pavel din Belgrad *"ajutor frăţesc"* şi regrete pentru suferinţele fraţilor întru credinţă *"care sângerează din cauza războiului..."*

• • •

Un alt avion MIG s'a prăbuşit! În ultimii cinci ani au picat 16 MIG-uri (avioane construite în Rusia, n.r.).

• • •

Dolarul a sărit pragul de 2.100 lei!

• • •

Noul preţ al autoturismelor (Rodar Automobile din Craiova, N.R.): cel mai ieftin - 17.632.000 lei, cel mai scump - 32 milioane lei.

• • •

În cadrul ajutorului economic primit se cere ca, în timp de doi ani, guvernul să privatizeze Bursa de Valori sau să permită crearea unui sistem independent de tranzacţionare a acţiunilor.

• • •

Neaoşii ne părăsesc, dar Turcii şi Arabii devin cetăţeni şi ne acaparează comerţul.

• • •

Când un cetăţean vede parcat un *"Mercedes"* se întreabă: Cine-i proprietarul? Un comunist, un Ţigan sau un Arab.

• • •

În 1989 erau 112 pastori luterani acum, din cauza emigrării Germanilor, au mai rămas 38.

• • •

Compania AMOCA plănuieşte să construiască 60 de staţiuni de benzină.

• • •

Grâul şi orezul indigen sau importat e scutit de taxa TVA.

• • •

Ultima statistică: 3.000 de cazuri de SIDA, (Aids) dintre care 90% sunt copii sub 12 ani. Cazurile de holeră - peste 150.

• • •

Statele Unite au investit până acum $134 milioane. Foarte puţin !

• • •

"Radio Siculus" din Târgul Secuiesc emite 75% ştiri în limba maghiară.

• • •

Dela un învăţător până la un profesor universitar salariul brut creşte dela 182.000 până la 325.000 lei lunar.

• • •

Banca Comercială Română va introduce automate de distribuţie a banilor în baza cărţilor de credit (Plastic money!).

• • •

Pentru încasarea taxelor la vânzările de tutun şi whisky, se vor introduce timbre.

• • •

Vizitatorii ne ocolesc. Gunoiul, serviciul prost la hotele, cerşetorii, ţiganii care se ţin după tine, dezgustă. În loc de o lună, mulţi stau doar o săptămână.

• • •

Semne de încurajare: ţăranii din jurul oraşelor şi din vecinătatea marilor şosele o duc mai bine, au cui să-şi vândă produsele. Găseşti de toate.

• • •

Nu se face coadă la benzină.

• • •

Datoria României a atins $4.814 miliarde. (Cam anul şi miliardul).

• • •

Revista *"Academia Caţavencu"* şi *"Magazin"* sunt cele mai citite. Pe locul trei: *"Revista fenomenelor paranormale"*.

• • •

Congresul Statelor Unite a aprobat $700.000 pentru Universitatea din Cluj-Napoca.

• • •

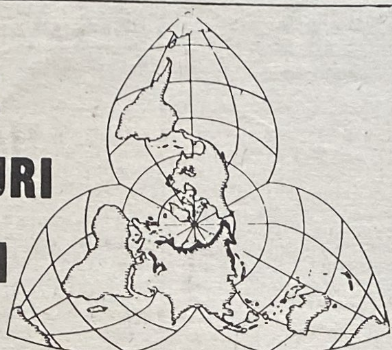
Funcţia de prim adjunct al directorului SRI va fi încredinţată generalului Mihai Lupu.

• • •

Pentru viitoarele alegeri locale, Liga Apărării Drepturilor Omului (LADO) va trimite 14.000 de observatori.

• • •

DIN CELE TREI COLŢURI ALE LUMII

Rubrică întocmită de Dan PĂSTOREL

DRUMUL GREU ŞI NESIGUR AL AUTOGUVERNĂRII PALESTINIENE

Regele Hussein, Yitzhak Rabin, Preşedintele Clinton, Yasser Arafat, Preşedintele Mubarak.

În urma unei ceremonii deosebite care a avut loc pe data de 28 Septembrie la Casa Albă din Washington, Primul ministru al Israelului Yitzhak Rabin şi Preşedintele OEP Yasser Arafat au semnat un acord, prin care se transferă cea mai mare parte a Malului de Vest sub controlul Palestinienilor. Sutele de invitaţi, din care au făcut parte diplomaţi, membri ai Congresului şi oficiali, au aplaudat călduros în momentul când cei doi foşti duşmani şi-au depus semnătura pe documente la aceeaşi masă, la care au semnat la 13 Septembrie 1993 *"Declaraţia de Principii"*, primul acord în care se schiţa drumul pentru autoguvernarea palestiniană.

Ca martori, şi-au depus semnătura Regele Hussein al Iordaniei şi Preşedintele Egiptului, Hosni Mubarak, care au avut o mare contribuţuie în reconcilierea israelo-palestiniană. Din partea sponsorilor Conferinţei de Pace Arabo-Israeliană, USA şi Rusia, au semnat miniştrii de externe ai celor două ţări, Warren Christopher şi Andrei Kozîrev. Au mai asistat diplomaţi din Japonia şi Norvegia. După cum se ştie, Norvegia a jucat un rol important în întâlnirile secrete dela Oslo între Israel şi OEP, au fost premergătoare acordului din Septembrie 1993, contacte care au surprins şi pe Americani. A fost prezent şi Primul ministru al Spaniei, unde s'a ţinut prima conferinţă de pace pentru rezolvarea disputelor arabo-israeliene, în 1991.

Yasser Arafat şi Shimon Peres după semnarea documentului la Taba.

Atât Rabin cât şi Arafat au denunţat violenţa în cuvântările lor. Rabin a făcut un apel personal la Arafat, declarând că acum terorismul este duşmanul ambelor părţi şi împreună ei trebue să împiedice ca pământul, pe care a curs lapte şi miere, să devină un pământ udat de lacrimi şi sânge. Preşedintele OEP a spus la rândul său, că acordul stabilit după negocieri furtunoase şi maratonice demonstrează ireversibilitatea procesului de pace care este *"pacea celor curajoşi"*.

Adevărata muncă de negociere şi redactare a acestui acord au depus'o Yasser Arafat şi Ministrul de Externe al Israelului, Shimon Peres, în localitatea Taba din Egipt. După o activitate intensă de zece zile, ei s'au pus de acord în redactarea unui document de 400 de pagini, unde sunt trasate pas cu pas şi dela localitate la localitate, etapele retragerii forţelor militare israeliene din teritoriile ocupate după războiul din 1967. Ceremonia semnării acordului s'a făcut la Taba pe data de 14 Septembrie.

In linii mari, acordul arată că trupele israeliene se vor retrage în decurs de şase luni (până la 30 Martie 1996) din localităţile: Jenin, Tulkarm, Nablus, Qualqilya, Ramalah şi Bethlehem. Pentru localitatea Hebron, unde locuiesc 400 de colonişti evrei în mijlocul a peste 100.000 de Palestinieni, vor rămâne încă forţe reduse israeliene pentru protecţia coloniştilor. Se vor ţine alegeri monitorizate de observatori internaţionali pentru un Consiliu Palestinian de 82 de membri, care va reprezenta autoritatea supremă palestiniană. Într'o primă etapă vor fi eliberaţi o parte din prizonierii palestinieni, alţii vor fi eliberaţi în ajunul alegerilor, iar pentru restul se vor duce discuţii ulterior. Se va garanta accesul liber la locurile sfinte pentru ambele părţi.

Atât Israelienii cât şi Palestinienii au fost presaţi nu numai diplomatic, dar şi de timp. Primii temându-se că prelungirea discuţiilor îi va încurca în campania electorală pentru alegerile din 1996, iar Palestinienii că vor pierde ajutorul de 100 milioane dolari promis de USA, dacă se depăşeşte 1 Octombrie, când începe un nou an fiscal pentru Congres.

Acordul pentru autoguvernare palestiniană pare destul de friabil, atât timp cât forţele extremiste din ambele părţi nu vor să-l recunoască. Împotriva lui nu sunt numai coloniştii evrei şi grupurile religioase ortodoxe, dar chiar fostul partid de guvernământ Likud, ei considerând că aceste pământuri biblice trebue să le aparţină. La rândul lor grupările palestiniene extremiste ca Hamas şi Jihad, care au continuat acte teroriste, îl consideră pe Arafat un trădător.

Stagiul final al acordului va începe în Mai 1996 după alegerile palestiniene. Se vor face negocieri foarte dificile privind soarta Ierusalimului. De reamintit că până în 1967, Israelul ocupa numai partea de Vest a oraşului, iar capitala era la Tel Aviv. Palestinienii solicită retrocedarea părţii de Est, care ar urma să fie capitala viitorului stat palestinian. Importantă va fi şi negocierea sorţii a 3,5 milioane de refugiaţi palestinieni nevoiţi să plece.

O mare însemnătate şi pondere va avea alocarea ajutorului de 2,4 miliarde de dolari, promis de ţările occidentale. El este absolut necesar pentru formarea unor instituţii solide şi a unui comerţ sănătos, care să ridice nivelul de trai scăzut ce contribuie atât de mult la revoltele populare. Palestinienii vor să vadă în mod concret, că acordul de pace le aduce o schimbare în bine în traiul de zi cu zi.

ATACURI AERIENE ŞI DIPLOMAŢIE ÎN FOSTA IUGOSLAVIE

Pentru a aduce pe Sârbi la masa tratativelor şi a-i determina să-şi retragă la distanţa de 20 km, cele peste 300 de piese de artilerie, care bombardau Saraievo, încălcând rezoluţiile ONU, atacurile aeriene au continuat împotriva poziţiilor sârbe. S'au executat timp de două săptămâni aproape 2.000 de ieşiri de către avioanele NATO, dela baza aeriană din Aviano (Italia), ca şi de pe portavionul american *T. Roosevelt* din M. Adriatică. Au fost lovite depozite de muniţii, centre de comunicatie, poduri, barăci şi sisteme de apărare antiaeriană radar. În faţa intransigenţei generalului Mladici de a-şi retrage artileria, administraţia americană `şi conducerea NATO au declarat, că aceste atacuri vor continua până la îndeplinirea rezoluţiilor ONU.

În acest timp, au continuat eforturile diplomatice sub impulsul activului Secretar de Stat adjunct american, Richard Holbrooke, care a reuşit să reunească la Geneva pe data de 8 Septembrie pe Miniştrii de Externe ai Iugoslaviei (care a preluat reprezentarea Sârbilor bosniaci), Croaţiei şi Bosniei. Cele trei părţi au semnat un document, prin care pentru prima oară se recunoaşte de Belgrad, că Bosnia-Herţegovina este un stat legal în frontierele prezente, iar pe de altă parte că ea va fi formată din două entităţi: Federaţia Bosniei-

Richard HOLBROOKE

Herţegovinei (conform acordului semnat la Washington între Bosnia şi Croaţia în 1994), care va deţine 51% din suprafaţa teritorială, şi Republica Srpska (republica Sârbilor bosniaci) căreia îi va reveni 49% din teritoriu. Deşi nu a rezolvat majoritatea detaliilor importante, acest acord a fost considerat un pas important pentru un viitor tratat de pace.

Cu toate acestea, atacurile aeriene au continuat, în urma refuzului lui Mladici de retragere a artileriei, iar pe data de 10 Septembrie au fost utilizate pentru prima oară noile tipuri de rachete Tomahawk (bătaie: 1.100 km, viteză: 880 km/h, explozibil: 300 kg.) Au fost lansate 13 rachete de pe crucişătorul american Normandy din M. Adriatică împotriva instalaţiilor de radar antiaerian din Bania Luka. Faţă de tipul Tomahawk utilizat în Golf, noul tip este ghidat prin satelit, iar racheta compară terenul cu harta pe care o are în computerul ei. Ea poate acţiona pe orice vreme cu mare precizie, zboară jos ocolind obstacolele, ceea ce o face aproape imposibil de doborît.

Pe data de 14 Septembrie Holbrooke, după 11 ore de discuţie la Belgrad cu Preşedintele Miloşevici, la care av asistat generalul Mladici şi Karadjici, a obţinut sub semnătura celor trei, retragerea artileriei grele sârbe în răstimp de şase zile. S'a făcut compromisul ca Sârbii să păstreze artileria uşoară, ceea ce a dus la protestul guvernului bosniac. Pe data de 20 Septembrie ONU şi NATO au anunţat că artileria grea a fost retrasă iar atacurile nu mai sunt necesare. De subliniat ca cele peste 300 de piese de artilerie sârbă nu au fost atacate niciodată în raidurile aeriene (?!)

Trupele croate şi guvernamentale şi-au continuat ofensiva în Nord-Vestul Bosniei, recucerind noi teritorii. Era ameninţat acum cel mai important oraş din această zonă, Bania Luka, ocupat de Sârbi din 1992. Occidentalii au protestat împotriva continuării luptelor considerând că acestea pun în pericol tratativele de pace. Croaţii şi-au retras trupele rămânând pe teren numai forţele Musulmanilor bosniaci şi ale Croaţilor bosniaci.

Richard Holbrooke şi-a continuat activitatea diplomatică, astfel că pe data de 24 Septembrie el a mediat o nouă întâlnire la sediul ONU din New York. După trei zile de negocieri intense, miniştrii de externe ai Bosniei, Croaţiei şi Iugoslaviei au aprobat o declaraţie pentru o preşedinţie colectivă, un parlament şi o curte constituţională, în care guvernul bosniac şi aliaţii croaţi vor împărţi puterea cu noua republică sârbă, Srpska. Se stipulează ţinerea de alegeri libere sub supraveghere internaţională .

Acordul nu a rezolvat cum va fi împărţit teritoriul între Musulmani şi Croaţi pe de o parte şi Sârbi. Nu se specifică puterea guvernului central, deşi preşedinţia colectivă va fi formată două treimi din reprezentanţii Federaţiei Musulmano-Croate şi o treime din ai celor din Srpska. Nu este rezolvat nici viitorul Saraievului, pe care actualul guvern îl vrea nedivizat, iar Sârbii doresc ca o parte din el să fie capitala lor. Neliniştitor este şi faptul că a reapărut o stare de tensiune între aliaţii croaţi şi musulmani în privinţa împărţirii teritoriale dintre ei. Se consideră că după ofensiva lor împotriva Sârbilor ei au reuşit să recucerească 50,8% din teritoriul Bosniei (deci cât prevede planul), din acesta 29% este deţinut de Musulmani şi 21,8% de Croaţi. Guvernul din Saraievo consideră că repartiţia justă este de 34% pentru Musulmani şi 17% pentru Croaţi, conform proporţiei populaţiei celor două părţi.

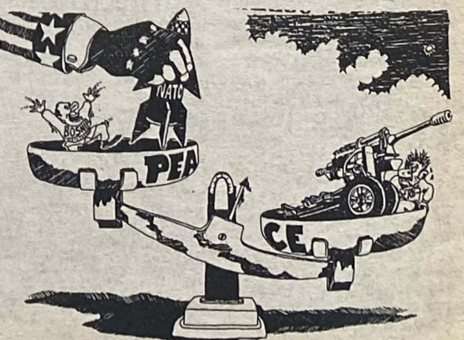
Holbrooke însuşi a declarat că actualul acord este vag şi nu va aduce pacea. Diplomatul american va face în acest sens noi contacte cu liderii celor trei părţi, mai ales că nu se semnase nici o înţelegere de încetare a focului.

Ultimele evenimente din Bosnia au arătat din nou că un succes diplomatic poate fi obţinut numai dacă diplomaţia are în spatele ei sprijinul unei forţe militare. De acest adevăr elementar verificat de istorie, puterile occidentale nu au ţinut cont şi s'au contracarat nehotărîte şi speriate, permiţând ca situaţia din fosta Iugoslavie să ajungă în faza de război crâncen, în care au pierit zeci de mii de nevinovaţi, iar alţi peste un milion au trebuit să ia drumul pribegiei după *"purificări etnice"* şi teroare. Apusenii s'au lăsat să fie dominaţi de Sârbi, care şi-au impus timp de trei ani punctele lor de vedere prin forţă militară, culminând prin luarea de ostateci din trupele ONU. Fostul prim-ministru al M. Britanii, Margaret Thatcher, a acuzat încă cu trei ani în urmă puterile occidentale, de laşitate. Dar după *"Doamna de fier"*, care nu a ezitat să-şi trimită flota la 15.000 km ca să recucerească dela Argentinieni aridele insule Falkland, a urmat la conducerea M. Britanii mălăeţul John Major. Britanicii au fost o permanentă frână în luarea unor măsuri mai energice în situaţia din Bosnia. Pe de altă parte, la Washington, nehotărîtul şi oscilantul Bill Clinton nu a reuşit să se impună aliaţilor din NATO ca lider. Poziţia mai activă, luată de administraţia americană, se datorează dorinţei de a schimba aspectul de slăbiciune şi de pierdere a credibilităţii, cu care s'a complăcut până în prezent, în vederea viitoarelor alegeri din 1996.

Generalul MLADICI

Incetarea atacurilor aeriene cu compromisul de a accepta în zona interzisă a artileriei uşoare, se datorează şi protestelor din ce în ce mai agresive ale Rusiei. Elţin a acuzat NATO de genocid (?!) iar Ministrul Apărării, Gracev, a ameninţat cu retragerea din parteneriat dacă nu încetează atacurile aeriene. La Moscova au fost manifestaţii antiamericane, iar o grenadă a fost aruncată asupra ambasadei americane. Ruşii se simt frustraţi că ţara lor nu mai este considerată o suprabalşoi putere şi vor să aibă din nou un amestec substanţial în treburile europene. Ei s'au opus oricărei extinderi NATO în zona fostelor ţări comuniste, iar acum această organizaţie acţionează în Balcani...

CRONICA INTERNAŢIONALĂ

ILIESCU ÎN AMERICA

George AUGUSTIN

Primirea lui Ion Iliescu la Casa Albă, va fi speculată la maximum de propaganda regimului neo-comunist dela Bucureşti şi ea va fi un puternic atuu, cu care se va porni campania electorală şi prezidenţială pentru alegerile din anul viitor.

Pentru alegătorii simpli dela sate sau pentru muncitorii din marile întreprinderi de stat, contează prea puţin dacă această vizită a fost *"de lucru"* şi nu *"oficială"* sau de stat. Nimeni nu le va cere socoteală, lui Iliescu şi întregului cortegiu care îl urmează, câţi bani s'au cheltuit din contribuţia cetăţeanului necăjit, cu această vizită, pentrucă de 50 de ani Românii n'au ştiut niciodată nici cât s'a plătit URSS-ului pentru despăgubirile de război, nici preţul la care se vindeau materiile prime şi produsele româneşti în cadrul CAER-ului, nici vizitele în străinătate ale parveniţilor la putere, fie că era: Petru Groza, Gheorghiu-Dej, Maurer, Corneliu Mănescu, Ceauşescu şi savanta, Petre Roman sau actualul Ion Iliescu, fără a mai pune la socoteală toate agenţiile şi reprezentanţele reseriste de pe cele cinci continente şi ONU.

Pe Ion Iliescu l-a interesat să fie primit la Casa Albă, indiferent cu ce preţ, sfidând întreaga demagogie fesenistă şi pedeseristă a sloganului *"Nu ne vindem ţara"*. Din contră, se pare că chiar împotriva acestui slogan care l-a catapultat la Cotroceni, merge *"re-alesul"* pentrucă linia pe care a demarat, este tocmai a vânzării de ţară.

Dacă pentru Iliescu patriotismul este o vorbă goală, negată de ideologia internaţionalismului proletar al cărui adept fidel a fost şi a rămas, nedumerirea în cadrul acestei primiri la Washington, este poziţia părţii americane.

Nu putem pretinde unui stat, în special de mărimea şi importanţa Statelor Unite să gândească şi să acţioneze după vrerea Românilor iubitori de ţară, dar o etică oarecare tot se poate pretinde, în special dela acei a căror politică vrei s'o urmezi.

În relaţiile externe este normal ca fiecare ţară să-şi urmărească interesele ei, dar ce interese poate urmări America în relaţiile cu un regim quasi-comunist? Experienţa cu Ceauşescu nu a fost suficientă diplomaţiei americane, pentru a nu marşa în continuare şi cu Iliescu?

Am văzut de-a lungul anilor, că în conflictele de pe întreg globul, poziţia Statelor Unite, a Rusiei (comunistă şi elţinistă) şi a celorlalte mari puteri, era în funcţie de interes. Dacă America sau Rusia, de exemplu, nu aveau un interes într'o zonă puternic afectată de conflictele interne, interetnice, de frontieră etc., puteau să se căsăpească respectivii la infinit că nimeni nu intervenea şi erau lăsaţi la oblojeala şi descântecele ONU.

De altfel, nimic nou sub soare. În 1939, când Ribbentrop şi Molotov au semnat Pactul de neagresiune între Germania şi URSS, împărţirea Europei de atunci s'a făcut tot în funcţie de interese. Nu a fost Germania, aceea care la pretenţia Ruşilor de a ne răpi Basarabia a spus ca *"Reichul nu este interesat în acea zonă"*?

Nu tot din interes Anglia, reprezentată de Winston Churchill a stat cu arma la picior când Ruşii au ocupat - şi ocupă încă - jumătate din Polonia? Şi doar pentru invadarea Poloniei a început cel de-al Doilea Război Mondial. (Numai împotriva Germaniei). Sau de răscunoscutele acorduri dela Teheran, Yalta şi Potsdam, unde cele mai barbare interese au distrus popoare şi civilizaţii?

Exemple se pot da din toate perioadele şi dela toate popoarele aflate în putere la un anumit moment istoric, dar Statele Unite, a fost considerată totdeauna o excepţie dela regulă. Atât în Primul Război Mondial cât şi în al Doilea, America era considerată campioana ideilor de libertate şi toate ţările oropsite aşteptau salvarea dela Americani. După cel de-al Doilea Război Mondial, America nu numai că a salvat Europa de foame şi mizerie prin faimosul Plan Marshall, dar a luat sub protecţia ei Europa, salvând-o de pericolul comunist. Este drept însă, că *"Umbrela Americană"* acoperea doar Europa de Vest, puternic comunizată în interior şi ignora Europa de Rasărit, cu popoare puternic anti-comuniste, dar acesta este un paradox al istoriei ca multe altele...

Aparent, se pare că perseverenţa lui Iliescu de a fi primit la Casa Albă a avut succes. Se ştie ce imense fonduri au fost alocate din bugetul statului pentru *"îmbunătăţirea imaginei României în lume"* şi de rolul tuturor agenţilor acoperiţi şi neacoperiţi de dezinformare, corupţie şi acţiune în afara ţării. Însăşi moartea ambasadorului României la Washington, Mihai Botez, în momentele fierbinţi ale demersurilor pentru primirea lui Iliescu la Casa Albă, a venit foarte *"întâmplătoare"*.

Care este însă activul de realizări al lui Ion Iliescu, pentru a fi primit de Preşedintele Clinton şi de a avea o serie de alte întâlniri cu persoane oficiale, politice, religioase şi investitori?

S'au uitat în America atât de repede barbariile mineriadelor şi aplaudarea lor de către Iliescu, pentru ca Preşedintele American să-i strângă mâna?

S'au uitat sloganele îndreptate tocmai împotriva Americii de tipul *"Nu ne vindem ţara"* care au dus la alegerea şi re-alegerea comunistului Iliescu, tocmai pentrucă era cunoscut ca o garanţie împotriva democraţiei occidentale?

S'a uitat că Ion Iliescu a fost primul şef de stat, care după evenimentele din 1989, a semnat un tratat de alianţă cu URSS, când regimul dela Cremlin era vizibil pe patul morţii? Şi nu de dragul Americii a semnat Iliescu tratatul cu Gorbaciov.

De aproape şase ani de zile, Ion Iliescu a frânat orice acţiune de eliberare a României de sub comunism, a sabotat integrarea ţării în structuri democratice, a promovat o politică stalinistă de întărire a aparatului represiv - Securitate=SRI - şi a readus în toate posturile cheie ale aparatului de stat, vechile cadre comuniste.

Ion Iliescu a oprit acţiunea de dizolvare a partidului comunist din România, astfel că, un proces al comunismului, cu dezvăluirile genocidului, ale actelor inumane de barbarie comise de acest comunism şi distrugerea totală a economiei ţării şi uciderea întregei intelectualităţi, fizice şi morale, nu a avut loc până acum, aşa cum nu se cunosc nici până astăzi acţiunile *"teroriştilor"* din Decembrie 1989, în urma cărora au fost ucişi peste o mie de oameni după fuga lui Ceauşescu din 22 Decembrie.

Deconspirat ca agent KGB-ului, spionul sovietic Ion Iliescu, este încă preşedinte al României. Desigur că America n'are nici o vină pentru faptul că Românii nu ştiu să-şi facă ordine acasă, acceptând un agent KGB ca şef al Statului. Poate oare cineva din lumea aceasta să-şi închipuie că spionul sovietic - fost agent al CIA - Aldrich Ames, va putea deveni preşedinte al Statelor Unite?

Nu putem pretinde Preşedintelui Clinton să nu-l primească pe Iliescu la Casa Albă pentrucă a fost agent al KGB, atâta timp cât regina Angliei s'a plimbat în caleaşca imperială cu Ceauşescu, dărâmătorul de biserici. Acest fapt cade în sarcina ambasadorului american din România, care are obligaţia să-şi informeze preşedintele şi guvernul ţării despre realităţile din ţara unde este acreditat. Ori, se pare că de aici încep să se încurce firele.

Ambasadorul Statelor Unite la Bucureşti Dl. Alfred Moses îşi cunoaşte foarte bine rolul. Cu un deosebit tact diplomatic, a ignorat scrisoarea parlamentarilor români care îi recuzau misiunea şi a intrat în miezul problemelor fără agitaţie. Pentru aceasta au fost folosiţi senatorii Alphonse D'Amato şi Chris Smith, care au trimis o scrisoare Preşedintelui României, din care se vede că numiţii nu dau doi bani pe mult trâmbiţatul paragraf al *"neamestecului în treburile interne ale altui stat"* înscris atât în Charta Naţiunilor Unite, cât şi într'o mulţime de alte tratate internaţionale.

Omul *"care nu-şi vinde ţara"* a cam băgat-o pe mânecă la ameninţările senatorilor americani şi vine să stea de vorbă cu ei, în întâlnirea pe care a avut-o la 26 Septembrie crt. În timp ce senatorii americani îl presau pe Iliescu în problema evreiască, Ungurii au sărit şi ei *"ca nişte cetăţeni loiali ce sunt"* (ferească-ne Doamne de aşa loialitate) cerând dreptul de a crea o Ungarie mai maghiară decât Ungaria, în România. În acelaşi timp, tovarăşii din *"patrulaterul roşu"* al coaliţiei guvernamentale din parlamentul României, au votat a doua naţionalizare a caselor proprietate particulară, iar guvernul şi preşedintele ţării vorbesc de accelerarea privatizării.

Care va fi poziţia lui Ion Iliescu la Washington faţă de atâtea probleme nerezolvate şi în special cum va trece peste neplăcuta şi presanta dilemă a caselor naţionalizate?

Dacă sancţionează legea caselor naţionalizate, cei doi senatori americani şi reţeaua internaţională a Evreilor, care îşi cer înapoi bunurile naţionalizate de comunişti, va porni toate presiunile politice, economice şi financiare împotriva României, ajunsă şi aşa la sapă de lemn. În plus, ameninţarea cu retragerea Clauzei, va atârna ca o sabie deasupra capului locatarului dela Cotroceni.

Dacă va restitui sau despăgubi în compensaţie pe Evrei, pentru bunurile naţionalizate, va intra în conflict cu toată masa de alegători - comunişti beneficiari de ieri şi de astăzi - riscând să piardă nu doar re-alegerea, ci şi o condamnare de drept comun pentru ilegalităţile patronate şi ordonate de el. Restituind bunurile naţionalizate doar Evreilor, va intra în conflict nu numai cu extremiştii ceauşişti ai lui *"Nu ne vindem ţara"*, ci cu toţi cetăţenii ţării şi ai celor plecaţi din ţară, cărora le-au fost naţionalizate casele.

Precedentul odată creat, România va trebui să plătească despăgubiri şi Germanilor, Armenilor, Grecilor şi altor grupuri etnice sau persoane particulare care au fost obligaţi să părăsească ţara datorită regimului comunist precum şi Românilor din Exil forţaţi de împrejurări să părăsească ţara în urma presiunilor şi ameninţărilor comuniste.

Pe lângă toate acestea, să mai punem şi probelma privatizării, a integrării în Europa şi în parteneriatul NATO?

La 27 Septembrie, Comitetul Americano-Evreiesc şi B'nai B'rith au oferit un mic dejun Preşedintelui Iliescu. În aceste zile de mare sărbătoare evreiască a lui Rosh Hashanah, s'au deranjat somităţile evreieşti doar pentru a servi micul dejun cu Zâmbăreţul Dâmboviţean?

Stupiditatea argumentelor de independenţă a României, invechite de pe timpul lui Ceauşescu, cu care Ion Iliescu a căutat să-i prostească pe cei care au participat la întâlnirea dela National Press Club, nu mai poate înşela pe nimeni.

A pretinde astăzi *"independenţa"* României faţă de URSS, prin faptul că pe timpul lui Ceauşescu n'a rupt relaţiile cu Statul Israel, este o dovadă de totală anchilozare a gândirii. Pe cine vrea să păcălească Iliescu, când aceste argumente n'au putut să-l salveze nici pe Ceauşescu din faţa plutonului de execuţie?

Iliescu a rămas ceea ce a fost. A vorbi despre socialism cu faţă umană, cum a încercat el să demonstreze la National Press Club, este cea mai elocventă probă că în România nu s'a schimbat nimic. A sesizat semnalul şi Preşedintele Clinton?

EFEMERIDE

SĂRACA ŢARĂ BOGATĂ

Dela începutul acestui secol până acum, în România, peste 50 de ani, pâinea a fost raţionalizată. În *"ţara vinului şi-a pâinii"*, a apărut o nouă formă de valoare, necunoscută în trecut: cartela de pâine.

Marele grânar al Europei nu sleise în producţie, dar rodul său nu mai era nici al celor ce-l munceau, nici al celor care îl stăpâneau. Coloşii flămânzi din Răsărit sau Apus, vegheau cu ochi de căpcăun asupra holdelor aurii, unduite pe ogoarele României.

Este drept că nici în anii prosperi nu toţi cetăţenii ţării mâncau pâine pe săturate, dar abureau micile movile aurii ale mămăligii care creşteau pe mesele ţăranilor şi dacă nu totdeauna erau scăldate în lapte sau smântână, topite în unt proaspăt şi brânză, erau înfulecate şi făcute cocoloş cu câte o ceapă zdrobită cu pumul, dar totdeauna se mânca pe săturate.

Au fost destui oameni săraci şi pe vremuri, dar ţara era bogată. Se desfăcea sub soarele unei libertăţi de primăvară, după secole de îngheţ sub Otomani şi viforul fanariot.

Se ridicaseră dela pământ robii îngenuncheaţi sub şfichiuirile de bici şi mângâiau cu uimire, atingând cu palma pământul dăruit lor de Măria Sa Domnul Cuza, iar mai târziu, când după asalturile dela Plevna şi după lapidarul *"Pe aici nu se trece"* au ţâşnit în izmene şi cămăşi, uriaşa furtună albă dela Mărăşeşti, Mărăşti şi Oituz, ştiau că o fac pentru pâine şi dreptate. Se rotunjise şi ţara ca o pâine proaspătă scoasă din cuptor, şi cei din furtuna albă, întorşi acasă, şi-au mai lăţit hatul între ogoare, după noua împărţire de pământ promisă de Ferdinand cel Loial.

Trecuseră de douăzeci de ori zodiile peste pământul dintre Nistru şi Tisa, Ceremuş şi Dunăre, scăldându-se în Marea cea Mare, după ce şi-au pus amprenta pe cei născuţi în România Mare. A început să scârţâie balansoarul stabilităţii mondiale şi colţii nesmulşi ai fiarelor au crescut la loc.

Nefericit pentru România, Anul 1940.

Sfâşiată ca nişte catarge după furtună, ţara zăcea învinsă fără luptă. Artere deschise, drumurile de bejenie storceau hemoragia ţării, până la ultima vlagă şi ochii coloanelor de refugiaţi adăstau flămânzi: pâine, pâine, pâine...

Atunci a apărut în România după anii de belşug, pentru prima dată în brutării, pâine cu mălai pentru a drămui puţinul stoc de grâu din hambarele încă nerăvăşite. A avut şi aceasta însă o limită, dumicaţii au fost mai mici şi în final s'a ajuns la un calcul minim, măsurat în grame şi calorii pe zi. S'a introdus cartela de pâine, cu condiţiile de privilegiat pentru cei care aveau dreptul să o poate obţine. Recolta ţăranilor era luată în cote obligatorii, la preţ derizoriu, nelăsându-le nici strictul necesar pentru hrana familiei şi pentru însămânţare.

În mănoasa şi molcoma Moldovă, au căzut secetele anilor '45 şi '46, cu urmare a imense deplasări de oameni din Răsăritul ţării spre centru şi Apus în căutare de pâine.

Chiar în acele condiţii ţara putea hrăni întreaga populaţie, dacă grâul recoltat din regiunile nebântuite de secetă n'ar fi luat drumul spre gâtlejul uriaşului flămând întins dela Prut până la Vladivostoc.

Nici mălaiul nu i-a fost lăsat bietului Român.

Pe pagina întâia a cotidianelor vremii, cam la trei zile pe săptămână, pe locul unde apărea numărul de cartelă valabil pe ziua respectivă, scria cu litere mai mari ca de obicei, *"Azi nici pâine, nici mălai"*.

Oamenii totuşi au rezistau cu speranta de mai bine, pentru ziua de mâine, dar în locul lui *MAIBINE* a venit vărul său *MAIRĂU*, cu biciul în mână şi balalaica de gât, aruncându-i în ţarcul colhozului cu denumire neaoşe, *"gospodărie colectivă"*. Cine n'a fost martor în România, când ţăranul producător de cereale, stătea umil la uşa câte unei brutării, căutând să cumpere la oraş, o pâine, pentru copiii lui înfometaţi?

S'a întâmplat totuşi o minune, adusă de tinerii care au murit în Decembrie, uimind lumea cu al lor *"vom muri dar vom fi liberi"*. S'au spart zăgazurile şi ţăranii au primit din nou (mult, puţin) pământul lor. L-au muncit cu sete şi speranţă şi în acest an s'a îndurat şi Dumnezeu de ei, umplându-le hambarele, şi cu prisos deasupra. O şansă de a vinde, economisi şi a merge mai departe.

Ei bine! Regimul comunist care conduce România, tocmai acum vrea să-i distrugă pe ţărani, refuzând să le cumpere grâul, pentru a-l cumpăra din străinătate cu preţ dublu sau triplu. Este recunoştinţa lui Iliescu faţă de cei care l-au votat, minţindu-i cu *"Nu ne vindem ţara"*. Este atât de mare corupţia în România, încât cineva a spus că dacă România ar fi o ţară în deşertul Saharei, conducătorii ei ar cumpăra nisip, pentru comisioane oneroase.

Zahu PANĂ

CRONICA VREMII

AGRICULTURA ROMÂNEASCĂ ŞI NOMENCLATURA COMUNISTĂ

——Ion BOIERU——

Dictatura comunistă a distrus toate instituţiile naţionale moştenite din trecutul creator şi astăzi, ţara nu a reuşit încă să se reîntoarcă la formele instituţionale specifice. Conducerea de azi nu pricepe nimic din problemele fundamentale ale vieţii naţionale, pentrucă este de formaţie marxistă şi acei care au fost pregătiţi pe la şcolile din străinătate sunt hibridităţi intelectuale şi profesionale. Ei s'au dus la şcolile străine, au alcătuit nişte combinaţii de suprapunere a principiilor din specialitatea lor, fără nici o legătură şi creştere organică. Din această cauză nu a ieşit nimic viabil şi potrivit pentru ceea ce se găsea în ţară, la întoarcerea lor dela studii. Totul era în capul şi pregătirea lor haotică şi nu puteau opera nici cu marxismul teoretic, nici cu spoiala de acumulări recepţionate din alte teorii, care nu se asemănau deloc cu învăţătura lor marxistă. Toţi aceşti *"mari învăţaţi"* veniţi din străinătate sunt incompetenţi pentru uriaşa sarcină de a reface ţara, după demontările pe care le-a făcut dictatura roşie. Aceasta este mare crimă a nomenclaturii lui Ilici Iliescu. Că amăgeşte ţara cu specialiştii lui, care de fapt au fost pregătiţi de Ceauşescu şi lăsaţi moştenire nomenclaturii de azi.

Un exemplu grăitor îl reprezintă agricultura ţării, care este parte a infrastructurii naţionale. România a fost o ţară *"eminamente agricolă"*, după toate datele cunoscute din istorie. Şi ţărănimea, prin caracterul ei sedentar, a asigurat integritatea societăţii româneşti, continuitatea ei istorică şi supravieţuirea ei. În halucinaţiile marxiste de a crea un paradis al proletariatului, comuniştii au distrus toate categoriile sociale şi au distrus toată infrastructura socială a societăţii. După ce s'a eliberat de dictatura comunistă, în Decembrie 1989, societatea românească avea şansele cele mai bune să se refacă şi să revină la normal, dar prin fraudă, a intrat în stăpânirea nomenclaturii lui Iliescu, care nu dispunea de elemente pregătite şi nici animate de un crez naţional. Mai mult chiar, nomenclatura s'a dovedit în toate manifestările ei, în toate acţiunile guvernamentale a face tot ceea ce contrazicea interesele naţionale, fie prin rea credinţă fie prin incapacitatea de a sesiza probleme fundamentale, fie prin ambiţia de a se menţine la putere, pentru a satisface interesele rămăşiţelor comuniste, care au fost asociate la actul de guvernare. Toate acestea echivalează cu o trădare a intereselor naţionale şi cu o perpetuare a crimelor făcute de dictatura comunistă.

O dovadă evidentă o constituie felul cum a înţeles această nomenclatură să rezolve problema infrastructurii pe care o reprezenta în cadrul societăţii româneşti agricultura. Dela început, nomenclatura nu a voit să rezolve problema agriculturii. În prima Proclamaţie revoluţionară pentru ţară, redactată de grupul lui Mazilu, a intervenit geniul răului naţional, Silviu Brucan, acest vagabond comunist, care era străin complet de idealurile româneşti şi care a fost autorul multor acţiuni ale partidului comunist care urmărea genocidul naţional. Astfel, în Proclamaţia amintită, Silviu Brucan a adăugat la capitolul unde se recomanda restituirea pământurilor confiscate ale ţăranilor, un codicil, prin care se specifica *"restituirea unui părţi"* din pământurile confiscate. Şi în conducerea lui Ilici Iliescu, acest codicil a devenit literă de evanghelie, căci nomenclatura nu a mai făcut nici o schimbare, şi pământurile nu au fost restituite, decât parţial, după legea pe care au aplicat-o colectivele agricole, rămase aproape complet în mâna foştilor şefi comunişti. Ţărănimea nu avea vitalitatea necesară să intervină pentru obţinerea drepturilor sale şi s'a mulţumit cu puţinul care i s'a acordat din mila lui Brucan, Ilici Iliescu şi a nomenclaturii, care a promis mult de tot, dar totul a fost nu promisiune, ci minciună şi fraudă. Aşa se explică starea deplorabilă a agriculturii româneşti de azi şi crizele care au apărut între timp, cu diferite aspecte, care arătau din plin incapacitatea celor care se îngrijeau de soarta agriculturii. Nu era grija de această agricultură, ci haos şi ruină, căci nu se urmărea repunerea agriculturii naţionale în starea ei potenţială, ci distrugerea ei. Căci acesta era planul nomenclaturii, care mai de grabă aştepta salvarea dela patronii lor de altădată, din Moscova, pe care o doreau reînviată în puterile ei mondiale din vremea Sovietelor.

O agricultură reaşezată pe temeliile ei naturale, cu o grijă cuvenită, ar fi consolidat atât societatea cât şi statul român şi i-ar fi îngăduit să treacă la rezolvarea altor probleme urgente. Iniţial, după Decembrie 1989, cel mai important lucru era refacerea agriculturii, căci făcea parte din infrastructura societăţii naţionale. Fireşte, pentru aceasta era nevoie de o viziune globală a acestei societăţi şi a problemelor de bază ale ei. Era nevoie de o dorinţă fierbinte de a reface ţara, de competenţa celor angajaţi în răspunderea acestor refaceri. Adică de o conducere românească, cu caracter de elită, nu sfertodocţii şi hibridităţile comuniste, care nu aveau nici o priză, nici o percepţie a realităţilor naţionale. Era nevoie de oameni pregăţiţi ca lumea, care să aibă simţul organizării, al răspunderii şi care să lucreze cu dragoste de ţară, nu să trăiască cu nostalgia revenirii la putere a Sovietelor.

După Primul Război Mondial, când au fost împroprietăriţi ţăranii, din latifundiile moşierilor, s'au creat bănci populare, care ajutau pe ţărani să cumpere unelte agricole şi să aibă ajutorul necesar în procesul de dezvoltare maximă a terenurilor agricole, care au intrat în posesiunea lor. Ţăranii au primit certificate de proprietate în Cărţile Funduale; iar dacă s'au făcut speculaţii în defavoarea ţăranilor prin unele bănci existente, mai târziu s'a votat Legea Conversiunii care i-a scos pe aceşti ţărani din necaz. Regimul comunist al lui Ilici Iliescu, nu cum se spune neocomunist, căci în realitate este comunist mai învederat decât al lui Ceauşescu, nu a adus nimic sănătos pentru societatea românească, după 1989. Nu putem să nu subliniem fără întrerupere acest lucru, căci este vorba de una din crimele cele mai mari pe care le face nomenclatura comunistă împotriva vieţii româneşti şi se cramponează la conducerea ţării numai prin înşelăciune, necinste şi hibriditate, de care nu are nevoie ţara românească. Toţi oamenii din nomenclatura de azi sunt Ciocoi veritabili.

Astăzi, agricultura ţării se găseşte într'o ruină adevărată, căci a rămas la discreţia incompetenţilor şi a celor care nu au nici un fel de concepţie de organizare şi continuă să trateze pe ţărani sub demnitatea lor umană şi creştină. Prioritate au doar *"bişniţarii"* care mânuiesc banii furaţi din viestieria naţională, pentru a se îmbogăţi ei şi a susţine nomenclatura care-i protejează. Numai cu o echipă serios pregătită se va putea reface agricultura românească, care să asigure viitorul poporului român şi al societăţii naţionale. Cu cârpăcelile lui Ilici Iliescu nu este posibil să se facă nici un fel de progres în această direcţie, Ilici Iliescu şi nomenclatura lui trebue să plece, să lase ţara să se descurce după propria ei chiverniseală, nu după amalgamurile de cunoştinţe suprapuse ale ciocoilor, care au fost trimişi de Ceauşescu la univeristăţile din Occident.

Opoziţia politică trebue să fie atentă la problemele fundamentale ale societăţii româneşti, să elimine fricţiunile ei interne şi să se concentreze asupra ţării. Să treacă la o unificare a forţelor naţionale şi să fie viguroasă în campania ei de răsturnare a guvernării lui Ilici Iliescu şi a nomenclaturii sale.

Este nevoie de un atac masiv împotriva inepţiilor şi anti-românismului lui Iliescu. Numai o opoziţie politică, fermă, sănătoasă şi plină de curajul de a promova adevărul va fi în stare să înlăture guvernarea lui Ilici Iliescu.

Ţărănimea română este nevoie să fie adusă la realitate, să fie lămurită asupra dezastrului, pe care-l perpetuează nomenclatura comunistă de azi, şi pericolul este enorm dacă această ţărănime nu va putea fi trezită.

CUVÂNTUL ROMÂNESC
The Romanian Voice / La Voix Roumaine
ISSN 0705-8365
Redacţia şi Administraţia:
P.O.BOX 78010
WESTCLIFFE POSTAL OUTLET
HAMILTON, ONTARIO
CANADA
L9C 7N5
TELEFON: (905) 387-1832
FAX: (905) 388-4651

NOTE ŞI COMENTARII

ADEVĂRAŢII APĂRĂTORI AI EUROPEI

Ungurii nu au pierdut şi nu pierd nici o ocazie pentru a aminti Apusului că ei, şi numai ei, au apărat Europa, lăsând să se înţeleagă că, dacă n'ar fi fost ei în Transilvania, cultura şi civilizaţia europeană nu s'ar fi putut dezvolta în linişte şi nu ar fi ajuns culmile pe care s'a ridicat. Afirmaţia aceasta, pornită din pur şovinism maghiar, este, pe cât de neadevărată, pe atât de caraghioasă. Iar contribuţia poporului român şi sângele pe care el l-a vărsat secole de-a rândul întru apărarea proprie şi implicit aceea a Europei, cu toate că este trecut cu vederea de către propagandiştii maghiari, rămâne totuşi un fapt istoric de necontestat, pe care însă, avem datoria să-l reamintim, din când în când lumii.

În introducerea la *"Istoria Românilor din Dacia Traiană"* de A.D. Xenopol, tradusă din limba franceză în limba române de către Dl. N.S. Govora şi publicată în *"Colecţia Carpaţii"* din Madrid în anul 1953, diplomatul spaniol, Dl. Luis Beneyto Marti, scrie: *"Suferinţele şi sângele cu care zi de zi este plămădit spaţiul carpato-dunărean, este o jertfă în plus, pe care, cu abnegaţie şi anonim, nobilul neam românesc, o aduce în apărarea Europei Occidentale... Santinelă neclintită la poarta Europei vestice, a înfruntat cu bărbăţie toate puhoaiele revărsate din străfundurile Asiei, păstrându-şi fiinţa ca neam, în ciuda tuturor loviturilor primite"...*

Pentru acest motiv, în aceste zile când exilul maghiar reînvie ranchiunuri seculare şi împânzeşte lumea cu fel şi fel de minciuni şi falsuri istorice, ne permitem a le reaminti ceea ce au uitat sau vor să uite, atât ei, cât şi alţii care le dau ascultare şi se transformă în cozi de topor ale ruşinoasei lor propagande.

În vremea aceea, când popoarele Europei erau încă în faza lor de formare şi când graniţele ţărilor nu arătau aşa cum arată astăzi, pericolul cel mare care ameninţa întreaga lume creştină din Apus, era puterea otomană sau turcească, păgână şi sălbatică.

În drumul lor spre Apus, Turcii trebuiau să treacă peste regiunile locuite de Românii din Sudul Carpaţilor. Şi aci, ei s'au izbit, sute de ani la rând de zidul de rezistenţă al paşnicului popor român.

Primul, şi cel mai mare Domn Român, care s'a opus invaziilor turceşti, a fost Mircea cel Bătrân.

În vremea sa, Turcii îi subjugaseră deja pe Sârbi, pe Bulgari şi pe Bosniaci şi ajunseseră până la Dunăre. Sârbii şi Bulgarii încearcă să-şi scuture jugul turcesc şi cheamă în ajutor pe Români şi pe Unguri. Lupta se dă la Cosovo în 1389, dar armatele creştine sunt învinse. Mircea era sigur de-acum că Turcii vor căuta să se răzbune pentru ajutorul dat Sârbilor şi Bulgarilor, de aceea, se pregăteşte de război. În 1394, Baiazid trece în Muntenia. Lupta se dă la Rovine, lângă Craiova. Românii sunt învingători. Slăbiţi şi cu rândurile rărite, se retrag spre munţi unde se întăresc, ca apoi să se repeadă din nou în Turci şi să-i alunge peste Dunăre. Mircea este deci, primul Domn creştin care-i bate pe Turci şi-i alungă peste Dunăre.

Auzind Sigismund, regele Ungurilor, de biruinţa lui Mircea şi văzând că Turcii pot fi bătuţi, face apel la cavalerii creştini din toată Europa, de a alcătui o armată puternică pentru a-i bate pe Turci. Se adună astfel la o sută de mii de soldaţi: Francezi, Germani, Italieni, Englezi, Poloni, Unguri şi Români, care, împreună, cuceresc Vidinul şi înaintează spre Nicopole, unde Turcii se întăriseră. Aci, Sigismund, regele Ungurilor, cere cavalerilor europeni ca lupta s'o înceapă Mircea şi Românii lui, ca unii care cunoşteau apucăturile turceşti. Mândrii cavaleri apuseni, fireşte că nici nu voiau să audă de una ca asta. Cum ar fi putut ei oare ceda laurii unei biruinţi, Valahilor?... Pornesc, deci, ei lupta şi armata creştinilor este înfrântă cu mari şi sângeroase pierderi.

Astfel s'a terminat încercarea maghiară de distrugere a Turcilor şi de apărare a Europei.

După Mircea cel Bătrân, un al doilea Domn al Ţării Româneşti, Vlad Ţepeş, nepot al lui Mircea şi înrudit prin căsătorie cu regele Ungariei Matei Corvin, el însuşi de origină română, reuşeşte să oprească înaintarea Turcilor spre inima Europei, în luptele ce le-a dus cu ei la 1462. Dar, tot singur, căci Ungurii, pe ajutorul cărora sperase în luptele contra lui Mahomed II, nu numai că nu-i vin în ajutor, dar atunci când Vlad se refugiază în Ardeal, căci în locul său Turcii puseseră domn pe Radu cel Frumos, ruda sa, domnul creştin şi din os românesc, Matei Corvin, în loc să-i dea ajutor, îl bagă la închisoare, unde-l ţine timp de 12 ani.

Mircea şi-a apărat desigur *"sărăcia şi nevoile şi neamul"*, cum spune Eminescu în *"Scrisoarea a III-a"*. La fel şi Vlad Ţepeş şi toţi domnii români. Dar, în acelaşi timp, ei au apărat şi Europa, prin jertfe şi cu sânge românesc.

Nicolae NOVAC